DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

ROCZNIK 1900.

L W Ó W.
Z drukarni Władysława Łozińskiego.
Zarządca Wł. J. Weber.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1900.

Spis alfabetyczny

do Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1900. *)

A.

B.

C.

---

*) **Uwaga.** Ażeby ułatwić wyszukiwanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczone przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę ustawy, druga zaś stronicy. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

K.

L.

Ł.

M.

N.

O.

P.

R.

S.

Z.

Ż.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1900. Wydano i rozesłano dnia 20. stycznia 1900. **Część I.**

Nr. 1.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. grudnia 1899 L. 85.897, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Bóbrki na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku i t. p.

Na mocy §. 83. ustawy gminnej z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. i r. kr. Nr. 51., Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, wyrażoną w odezwie z dnia 14. grudnia r. b. L. 123.526, zezwala gminie Bóbrka na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku w wysokości ustanowionej ustawą krajową z dnia 16. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 39. na jeden rok, t. j. po koniec r. 1900, z tem jednak zastrzeżeniem, że wódka ma być wolną od tej opłaty we wszystkich wypadkach, w których według §. 6. ustawy z dnia 20. czerwca 1888 Dz. u. p. Nr. 95. wolną jest ona od państwowego podatku konsumcyjnego.

Lwów, dnia 28. grudnia 1899.

Marszałek krajowy:

Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:

Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 2

Rozporządzenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 12. stycznia 1900 L. 143.853 ex 1899, oznaczające drogi lądowe, któremi począwszy od dnia 1. stycznia 1900 wolno transportować opodatkowane piwo w ilościach większych niż dwa litry i opodatkowany olej mineralny w ilościach większych niż dwa kilogramy w wzajemnym obrocie między krajami korony węgierskiej, względnie Bośnii i Hercegowiny a królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie Państwa.

Na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 22. grudnia 1899 L. 71.471 i odnośnie do artykułu I. cesarskiego rozporządzenia z 29. grudnia 1899 Dz. u. p. Nr. 267., w przedmiocie obrotu opodatkowanem piwem i opodatkowanym olejem mineralnym między królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie Państwa, krajami korony węgierskiej i krajami Bośnii i Hercegowiny, podaje się niniejszem do wiadomości, że począwszy od 1. stycznia 1900 wolno w kierunku od granicy węgierskiej do królestw i krajów reprezentowanych w Radzie Państwa transportować opodatkowane piwo w ilościach większych niż dwa litry i opodatkowany olej mineralny w ilościach większych niż dwa kilogramy na razie tylko temi tutejszo-krajowemi drogami (oprócz dróg żelaznych), które obecnie są dopuszczone dla obrotu opodatkowanymi płynami wyskokowymi i opodatkowanym cukrem, a mianowicie:

Kraj koronny	Miejscowość w Węgrzech	Kierunek drogi	Najbliższy oddział straży skarbowej w Galicyi
ku Galicyi	z Csacza	przez Zawardoń Szare	Żywiec
	z Namestó	przez Przyborów, Jeleśnia	Żywiec
	z O-Falu	przez Czorsztyn	Nowy Targ
	z Palocza	przez Muszynę	Muszyna
	z A. Szvidnik	przez Barwinek	Dukla

Kraj koronny	Miejscowość w Węgrzech	Kierunek drogi	Najbliższy oddział straży skarbowej w Galicyi
ku Galicyi	z Mezö-Laborcz	przez Jaśliska	Dukla
	z Sztakcsin	przez Pass Strubb	Baligród
	z N. Berezna	przez Sianki	Turka
	z Also Vereczke	przez Tucholkę	Skole

Spis powyższych dróg lądowych znajduje się we wszystkich oddziałach straży skarbowej i można go tam przeglądnąć.

Lwów, dnia 12. stycznia 1900.

Korytowski w. r.

Nr. 3.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. stycznia 1900 L. 989, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Knihinin Kolonia na pobór 100 proc. dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy §. 81. ustawy gminnej z dnia 12. sierpnia 1866 w brzmieniu ustawy z dnia 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36. Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala gminie Knihinin Kolonia na pobór 100 proc. dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa przez lat pięć, t. j. od r. 1900 do końca r. 1904.

We Lwowie dnia 12. stycznia 1900 r.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 4.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 4. stycznia 1900 L. 385, o uzupełniających wyborach do komisyi szacunkowych podatku osobisto-dochodowego.

Wmyśl postanowień §§. 177., 179. i 189., ustęp 2., ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220., oraz §. 17. przepisów wyborczych (dodatek D.) rozporządzenia wykonawczego do działu I. tej ustawy rozpisuje c. k. krajowa Dyrekcya skarbu niniejszem na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 24. listopada 1899 L. 64.735, uzupełniające wybory członków i zastępców członków komisyi szacunkowych podatku osobisto-dochodowego w miejsce wylosowanej połowy członków i zastępców członków tychże komisyi i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

I.

Dla wyborów do miejscowych komisyi szacunkowych w okręgach szacunkowych: miasto Lwów, Kraków, Brody, Drohobycz, Horodenka, Kołomyja z gminą polityczną Werbiąż niżny, Nowy Sącz, z gminą polityczną Załubińcze, Podgórze, Stanisławów, Stryj, Tarnopol i Tarnów.

Dla	I. koła	wyborców	dzień	29. stycznia	1900.
„	II. „	„	„	30. „	1900.
„	III. „	„	„	31. „	1900.

II.

Dla wyborów do powiatowych komisyi szacunkowych w księgach szacunkowych:

1)	Powiat polityczny	Brody	z wyłączeniem miasta	Brodów,
2)	„ „	Drohobycz	„ „	Drohobycza,
3)	„ „	Horodenka	„ „	Horodenki,
4)	„ „	Nowy Sącz	„ „	Nowego Sącza i gminy politycznej Załubińcze,
5)	„ „	Podgórze	„ „	Podgórze,
6)	„ „	Stanisławów	„ „	Stanisławowa,

7) Powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja,
8) „ „ Tarnopol „ „ Tarnopola,
9) „ „ Tarnów „ „ Tarnowa.

Dla I. koła wyborców dzień 24. stycznia 1900.
„ II. „ „ „ 25. „ 1900.
„ III. „ „ „ 26. „ 1900.

III.

W celu wyborów do powiatowych komisyi szacunkowych w okręgach szacunkowych względnie powiatach politycznych: Bóbrka, Bochnia, Bohorodczany, Borszczów, Brzozów, Chrzanów, Cieszanów, Czortków, Dobromil, Gorlice, Grybów, Husiatyn, Jarosław, Jasło, Jaworów, Kałusz, Kamionka, Kolbuszowa, Limanowa, Lisko, Lwów, Mielec, Myślenice, Nadwórna, Peczeniżyn, Pilzno, Przemyślany, Rawa, Ropczyce, Rudki, Sokal, Śniatyn, Staremiasto, Strzyżów, Tarnobrzeg, Tłumacz, Trembowla, Wadowice, Wieliczka, Zbaraż, Złoczów, Żółkiew i Żywiec.

Dla I. koła wyborców dzień 24. stycznia 1900.
„ II. „ „ „ 25. „ 1900.
„ III. „ „ „ 26. „ 1900.

Które koła wyborcze w poszczególnych okręgach szacunkowych mają brać udział w uzupełniających wyborach oznaczy odnośna władza podatkowa I. instancyi.

Wybory do miejscowych komisyi szacunkowych w miastach Krakowie i Lwowie przeprowadzone zostaną przez Magistraty.

Wybory do miejscowych i powiatowych komisyi szacunkowych na prowincyi odbędą się w siedzibach Starostw i przeprowadzone zostaną przez naczelników powiatowych władz politycznych, względnie przez wyznaczonych w tym celu komisarzy wyborczych.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania uwiadomieni zostaną kontrybuenci przez kompetentne Władze podatkowe I. instancyi osobnemi legitymacyami oznaczającemi dokładnie miejsce wyborów, lokal wyborczy, godzinę rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczbę członków i zastępców członków komisyi, która ma być wybraną.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§. 179., 181. i 183. do 186. ustawy, względnie §§. 7., 9., 10., 14., 16. i 26. do 45. powołanych wyżej przepisów wyborczych.

Wybory do komisyi szacunkowej w okręgu szacunkowym „powiat polityczny Brzesko“ rozpisano równocześnie osobnem obwieszczeniem.

Wybory do miejscowych komisyi szacunkowych w okręgach: miasta Przemyśl, Rzeszów i Sambor, oraz do powiatowych komisyi szacunkowych w okręgach szacunkowych, względnie powiatach politycznych: Biała, Brzeżany, Buczacz, Dąbrowa, Dolina, Gródek, Kołomyja z wyłączeniem miasta Kołomyi i gminy Wierbiąż niżny, Kossów, Kraków, Krasno, Łańcut, Mościska, Nisko, Nowy Targ, Podhajce, Przemyśl z wyłączeniem miasta Przemyśla, Przeworsk, Rohatyn, Rzeszów z wyłączeniem miasta Rzeszowa, Sambor z wyłączeniem miasta Sambora, Sanok, Skałat, Turka, Zaleszczyki i Żydaczów zostaną w swoim czasie osobno rozpisane.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu.

Lwów, dnia 4. stycznia 1900.

Korytowski w. r.

Nr. 5.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 4. stycznia 1900 L. 385, o wyborach do komisyi szacunkowej dla podatku osobisto-dochodowego w okręgu szacunkowym „powiat polityczny Brzesko“.

Przy pierwotnem konstytuowaniu w roku 1898 komisyi szacunkowej dla podatku osobisto-dochodowego w okręgu szacunkowym „powiat polityczny Brzesko“ uskuteczniono wybory do tejże komisyi po myśli §. 181, alinea 3. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220. względnie reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 24. sierpnia 1897 L. 43.061 w dwóch kołach wyborczych.

Ponieważ obecnie nie zachodzą w tymże okręgu szacunkowym warunki przeprowadzenia w dwóch kołach wyborów uzupełniających przepisanych §. 189. powołanej ustawy, przeto ze względu, iż wybory te przeprowadzone być muszą w trzech kołach wyborczych, zarządziło c. k. Ministerstwo skarbu reskryptem z dnia 13. grudnia 1899 L. 68.335, rozwiązanie dotychczasowej komisyi w poszczególnionym wyżej okręgu i utworzenie na jej miejsce nowej zupełnie komisyi szacunkowej.

Na mocy tegoż reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu rozpisuje niniejszem c. k. krajowa Dyrekcya skarbu w myśl postanowień §§. 177. i 179. powołanej wyżej ustawy, oraz §. 17. przepisów wyborczych (Dodatek D. rozpo-

rządzenia wykonawczego do działu I. tej ustawy) wybory do tejże komisyi i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

Dla I. koła wyborców dzień 24. stycznia 1900 roku,
„ II. „ „ „ 25. „ 1900 „
„ III. „ „ „ 26. „ 1900 „

Wybory do powyższej komisyi szacunkowej odbędą się w siedzibie c. k Starostwa w Brzesku i przeprowadzone zostaną przez naczelnika tejże Władzy politycznej, względnie przez wyznaczonych w tym celu komisarzy wyborczych.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania uwiadomieni zostaną kontrybuenci przez Starostwo w Brzesku osobnemi legitymacyami, oznaczającemi dokładnie miejsce wyborów, lokal wyborczy, godzinę rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczbę członków i zastępców członków komisyi, która ma być wybraną.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru, oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§. 179., 181. i 183. do 186. ustawy, względnie §§. 7., 9., 10., 14., 16. i 26. do 45. powołanych wyżej przepisów wyborczych.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu.

Lwów, dnia 4. stycznia 1900.

Korytowski w. r.

Nr. 6.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 20. grudnia 1899 r. L. 85.287, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Podhajcach.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 r. (Nr. 47. Dz. u. kr.) ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k. Namiestnictwa

taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Podhajcach za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 1 kor. 10 hal., a dla dzieci 56 hal. dziennie, począwszy od 1. stycznia 1900 r.

We Lwowie, dnia 20. grudnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Damian Sawczak w. r.

Nr. 7.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 15. grudnia 1899 r. L. 82.139, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Jaworowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Jaworów-Sądowa Wisznia na przeciąg dalszych lat pięciu

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Jaworowie udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 30. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 44. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Jaworów-Sądowa Wisznia na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Wydziałowi powiatowemu w Jaworowie, jako władzy nadzorującej, przedłuża się na lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Jaworów-Sądowa Wisznia pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 15. grudnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 8.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 15. grudnia 1899 r. L. 79.663, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Krasiczynie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu na rzece Sanie w Krasiczynie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Krasiczynie powiatu przemyskiego udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 35. koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu na rzece Sanie w Krasiczynie na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Krasiczynie powiatu przemyskiego przedłuża się na lat pięć prawo pobierania opłat mytniczych od przewozu na rzece Sanie w Krasiczynie pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej osoby bez różnicy wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) halerze;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego 4 (cztery) halerze;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 2 (dwa) halerze;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, bukała i trzylatki 4 (cztery) halerze;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwa lat, świni karmnej, owcy, kozła i małych świń 2 (dwa) halerze.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 15. grudnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 9.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 15. grudnia 1899 r. L. 79.350, w przedmiocie przedłużenia gminie wspólnie z obszarem dworskim w Zarwanicy koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Strypie w Zarwanicy na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie wspólnie z obszarem dworskim w Zarwanicy udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr 35. koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Strypie w Zarwanicy na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Zarwanicy powiatu podhajeckiego przedłuża się na lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Strypie w Zarwanicy pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 4 (cztery) halerze;

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 4 (cztery) halerze;

b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) halerze.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 15. grudnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 10.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 29. grudnia 1899 r. L. 87.029, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Śniatynie.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 r. Dz. u. kr. Nr. 47., ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Śniatynie za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 1 kor. 56 hal., a od dzieci 78 hal. dziennie, począwszy od 1. stycznia 1900 r.

We Lwowie dnia 29. grudnia 1899.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego.
Dr. Damian Sawczak w. r.

Nr. 11.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 12. stycznia 1900 L. 118.575, o zmianie w rozgraniczeniu izraelickich okręgów metrykalnych w Galicyi.

W myśl §. 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. marca 1875 L. 12 944, ogłoszonego obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 14. września 1876 L. 42.884 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 55. ex 1876 o prowadzeniu metryk urodzin, zaślubin i śmierci izraelitów w Galicyi, zarządza się następującą zmianę w rozgraniczeniu izraelickich okręgów metrykalnych, ogłoszonem obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 4. listopada 1891 L. 85.123 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 76.

§. 1.

Następujące miejscowości wyłącza się z izraelickiego okręgu metrykalnego w Bursztynie.

A). Miejscowości należące do okręgu izraelickiej gminy wyznaniowej Bołszowce — mianowicie:

1) Bołszowce, 2) Bouszów, 3) Bybło, 4) Chochoniów, 5) Demeszkowce, 6) Dytiatyn, 7) Hanowce, 8) Herbutów, 9) Jabłonów, 10) Konkolniki, 11) Kunaszów, 12) Niemszyn, 13) Podszumlańce, 14) Popławniki, 15) Skomorochy nowe, 16) Skomorochy stare, 17) Słobódka bołszowiecka, 18) Słobódka konkolnicka, 19) Zagórze konkolnickie.

B). Miejscowości należące do okręgu izraelickiej gminy wyznaniowej Bukaczowce:

20) Bukaczowce, 21) Czahrów, 22) Czerniów, 23) Hrehorów z Ostrowem, 24) Kołokolin, 25) Kozara, 26) Martynów nowy, 27) Martynów stary, 28) Nowoszyn, 29) Podmichałowice, 30) Poświerz, 31) Słoboda bukaczowiecka, 32) Wiszniów z Łukowcem, 33) Żurawienko, 34) Żurów.

§. 2.

Utworzony zostaje nowy izraelicki okręg metrykalny z siedzibą prowadzącego metryki w Bołszowcach, a w skład tego okręgu wchodzą miejscowości w §. 1. pod lit. A). l. 1) do 19) włącznie poszczególnione.

§. 3.

Utworzony zostaje nowy izraelicki okręg metrykalny z siedzibą prowadzącego metryki w Bukaczowcach, a w skład tego okręgu wchodzą miejscowości w §. 1. pod lit. B). l. 20) do 34) włącznie poszczególnione.

§. 4.

Rozporządzenie to wchodzi w wykonanie z dniem 1. lipca 1900.

C. k. Namiestnik:

Piniński w. r.

Nr. 12.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 15. stycznia 1900 L. 2568, o uzupełniających wyborach do komisyi szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego.

W myśl postanowień §§. 177., 179. i 189., ustęp 2. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220., oraz §. 17. przepisów wyborczych (Dodatek D. rozporządzenia wykonawczego do działu I. tej ustawy), rozpisuje c. k. krajowa Dyrekcya skarbu niniejszem na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 24. listopada 1899 L. 64.735 dla poszczególnionych niżej okręgów szacunkowych uzupełniające wybory członków i zastępców członków komisyi szacunkowych dla podatku osobisto-dochodowego w miejsce wylosowanej połowy członków i zastępców członków tychże komisyi i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

I.

Dla wyborów do miejscowych komisyi szacunkowych w okręgach szacunkowych: miasta Przemyśl, Rzeszów i Sambor

dla I. koła wyborców dzień 8. lutego 1900 roku,
„ II. „ „ „ 9. „ 1900 „
„ III. „ „ „ 10. „ 1900 „

II.

Dla wyborców do powiatowych komisyi szacunkowych w okręgach szacunkowych

Powiat polityczny Kołomyja z wyłączeniem miasta Kołomyi i gminy politycznej Werbiąż niżny,
„ „ Przemyśl z wyłączeniem miasta Przemyśla,
„ „ Rzeszów „ „ Rzeszowa,

oraz w okręgach szacunkowych względnie w powiatach politycznych: Biała, Brzeżany, Buczacz, Dąbrowa, Dolina, Gródek, Kosów, Kraków, Krosno, Mościska, Nisko, Nowytarg, Podhajce, Rohatyn, Sanok, Skałat, Turka, Zaleszczyki i Żydaczów

dla I. koła wyborców dzień 15. lutego 1900 roku,
„ II. „ „ „ 16. „ 1900 „
„ III. „ „ „ 17. „ 1900 „

Które koła wyborcze w poszczególnych okręgach szacunkowych mają brać udział w uzupełniających wyborach oznaczy odnośna Władza podatkowa I. instancyi. Wybory odbędą się w siedzibach Starostw i przeprowadzone zostaną przez naczelników powiatowych Władz politycznych, względnie przez wyznaczonych w tym celu komisarzy wyborczych.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania uwiadomieni zostaną kontrybuenci przez kompetentne Władze podatkowe I. instancyi osobnemi legitymacyami, oznaczającemi dokładnie miejsce wyborów, lokal wyborczy, godzinę rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczbę członków i zastępców członków komisyi, która ma być wybraną.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru, oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§. 179., 181. i 183. do 186. ustawy, względnie §§. 7., 9., 10., 14., 16. i 26. do 45. powołanych wyżej przepisów wyborczych.

Wybory do komisyi szacunkowej w okręgu szacunkowym „powiat polityczny Sambor, z wyłączeniem miasta Sambora“, rozpisuje się równocześnie osobnem obwieszczeniem.

Wybory do komisyi szacunkowych we wszystkich innych wyżej nie wymienionych okręgach szacunkowych rozpisano już tutejszem obwieszczeniem z dnia 4. stycznia 1900 L. 385, z wyjątkiem powiatów politycznych Łańcut i Przeworsk, co do których nastąpi w swoim czasie osobne zarządzenie.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu.

Lwów, dnia 15. stycznia 1900.

Korytowski w. r.

Nr. 13.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 15. stycznia 1900 L. 2568, o wyborach do komisyi szacunkowej dla podatku osobisto-dochodowego w okręgu szacunkowym „powiat polityczny Sambor, z wyłączeniem miasta Sambora“.

Przy pierwotnem konstytuowaniu w roku 1898 komisyi szacunkowej dla podatku osobisto-dochodowego w okręgu szacunkowym „powiat polityczny

Sambor, z wyłączeniem miasta Sambora", uskuteczniono wybory do tejże komisyi po myśli §. 181., alinea 3. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220. w dwóch kołach wyborczych.

Ponieważ obecnie nie zachodzą w tymże okręgu szacunkowym warunki przeprowadzenia w dwóch kołach wyborczych uzupełniających wyborów przepisanych §. 189. powołanej ustawy, przeto ze względu, iż wybory te przeprowadzone być muszą w trzech kołach wyborczych, zarządziło c. k. Ministerstwo skarbu reskryptem z dnia 13. grudnia 1899 r. L. 68.335 rozwiązanie dotychczasowej komisyi w wspomnianym wyżej okręgu szacunkowym i utworzenie na jej miejsce nowej zupełnie komisyi szacunkowej.

Na mocy tegoż reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu rozpisuje niniejszem c. k. Dyrekcya skarbu w myśl postanowień paragrafów 177. i 179. powołanej wyżej ustawy, oraz §. 17. przepisów wyborczych (dodatek D. rozporządzenia wykonawczego do działu I. tej ustawy) wybory do tejże komisyi i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

Dla	I.	koła wyborców	dzień	15.	lutego	1900 roku.
„	II.	„	„	16.	„	1900 „
„	III.	„	„	17.	„	1900 „

Wybory do wspomnianej komisyi szacunkowej odbędą się w siedzibie c. k. Starostwa w Samborze i przeprowadzone zostaną przez naczelnika tejże Władzy politycznej, względnie przez wyznaczonych w tym celu komisarzy wyborczych.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania uwiadomieni zostaną kontrybuenci przez c. k. Starostwo w Samborze osobnemi legitymacyami, oznaczającemi dokładnie miejsce wyborów, lokal wyborczy, godzinę rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczbę członków i zastępców członków komisyi, która ma być wybraną.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru, oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§. 179., 181. i 183 do 186. ustawy, względnie §§. 7., 9., 10., 14., 16. i 26. do 45. powołanych wyżej przepisów wyborczych.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu.

Lwów, dnia 15. stycznia 1900.

Korytowski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1900. Wydano i rozesłano dnia 1. lutego 1900. **Część II.**

Nr. 14.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. stycznia 1900 L. 793/pr., o ustanowieniu prowizoryum budżetowego na rok 1900.

Na mocy Najwyższego upoważnienia Jego Ces. i Król. Apostolskiej Mości z dnia 19. grudnia 1899 i wskutek reskryptu J. E. Pana Kierownika Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 19. stycznia 1900 L. 1301, podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że na podstawie uchwały Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 30. grudnia 1899 ustanawiającej prowizoryum budżetowe na r. 1900, pobierane będą od 1. stycznia do 31. marca 1900 następujące dodatki na rzecz funduszu krajowego:

a) dodatek do podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i 5% podatku od domów od podatku domowo-czynszowego uwolnionych, w wysokości 60 halerzy od każdej korony przypisanej do poboru należytości podatkowej; dodatek ten jednak w mieście Krakowie, tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim, tylko w wysokości 49 halerzy od każdej korony pobieranym być ma;

b) dodatek do wszelkich państwowych podatków osobistych, zaprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896 Nr. 220. Dz. p. p. — z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego, w wysokości 66 halerzy od każdej korony przypisanej do poboru należytości podatkowej, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858, ogłoszonem rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1858 Nr. 220. Dz. p. p.; w mieście Krakowie jednak, tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim, dodatek ten tylko w wysokości 55 halerzy od każdej korony pobieranym będzie.

Piniński w. r.

Nr. 15.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 31. stycznia 1900 L. 7033, w sprawie ustanowienia stacyj kolejowych na nowo zbudowanych liniach stałemi stacyami do ładowania i wyładowania zwierząt i mięsa.

Na podstawie §. 10. ustawy z dnia 29. lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 35.) i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. stycznia 1895 (Dz. u. p. Nr. 14.) c. k. Namiestnictwo po porozumieniu się z c. k. Dyrekcyą kolei państwowych w Krakowie i Stanisławowie ustanawia. oprócz stacyj wyliczonych w ustępie 2. rozporządzenia z dnia 26. listopada 1898 L. 92 582, względnie rozporządzenia z dnia 12. maja 1899 L. 38.643, (Dz u. i rozp. kraj. Nr. 108. ex 1898 i Nr. 50. ex 1899) jeszcze następujące stacye kolejowe jako stałe stacye do ładowania i wyładowania żywych zwierząt i mięsa, a mianowicie:

1. na linii Rozwadów-Przeworsk stacye kolejowe w Leżajsku i Nisku;

2. na linii Chabówka-Zakopane stacye kolejowe w Chabówce i Nowym Targu;

3. na linii Delatyn-Kołomyja-Stefanówka stacye kolejowe w Gwoździcu, Horodence (mieście) i Łanczynie;

4. na linii Stryj-Chodorów stacye kolejowe w Kochawinie-Hnizdyczowie i Żydaczowie.

Przy ładowaniu i wyładowaniu zwierząt na tych stacyach należy przestrzegać postanowień rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z dnia 26. listopada 1898 L. 92.582.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od następnego dnia po ogłoszeniu w urzędowej „Gazecie Lwowskiej“.

Za c. k. Namiestnika:

Lidl w. r.

Nr. 16.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. stycznia 1900 L. 3992, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Kołaczyce na pobór 85 proc. dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Na mocy §. 80. ustawy gminnej z dnia 12. sierpnia 1866 w brzmieniu ustawy z dnia 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36, Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala gminie Kołaczyce na pobór 85 proc. dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina na przeciąg lat pięciu, t. j. od roku 1900 do końca roku 1904.

Lwów, dnia 26. stycznia 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1900. Wydano i rozesłano dnia 28. lutego 1900. **Część III.**

Nr. 17.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 9. lutego 1900 L. 13.372.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości ustanowiony na podstawie §. 42. część I. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej i rozporządzenia c. k. Ministerstwa obrony krajowej z dnia 22. stycznia 1900 Nr. 221 praes. II/*a* plan czynności ruchomych komisyi poborowych podczas głównego poboru wojskowego w roku 1900.

Piniński w. r.

C. i k. Komenda

Komenda uzupełniająca Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa		Dnie podróży w mie-	
		powiat	miejsce	marcu	kwietniu
13.	1	Bochnia	Bochnia	19 Bochnia	
		Kraków miasto	Kraków		8 Kraków
		Chrzanów	Chrzanów		24 Chrzanów
			Jaworzno		
			Krzeszowice		
	2	Podgórze	Podgórze	19 Podgórze	
		Kraków powiat	Kraków	25 Kraków	
		Wieliczka	Wieliczka		4 Wieliczka 11 Kraków
			Dobczyce		18 Dobczyce 24 Kraków
20.	1	Gorlice	Gorlice	18 Gorlice	
			Biecz	25 Biecz	
		Grybów	Grybów	28 Grybów	5 powrót
	2	Limanowa	Limanowa	18 Limanowa	
			Muszyna	29 Muszyna	
		Nowy Sącz	Nowy Sącz		1 Nowy Sącz
		Nowy Targ	Nowy Targ		24 Nowy Targ
56.	1	Biała	Kęty	18 Kęty	
			Oświęcim	22 Oświęcim 27 Biała	
			Biała		1 Żywiec
		Żywiec	Żywiec		12 Wadowice
		Wadowice	Wadowice		24 po południu Kalwarya
			Kalwarya		29 Zator
			Zator		
		Myślenice	Maków		
			Jordanów		
			Myślenice		
57.	1	Jasło	Jasło	19 Jasło	
			Brzostek		1 Brzostek
		Pilzno	Pilzno		4 Pilzno 11 Tarnów
		Dąbrowa	Dąbrowa		17 Dąbrowa
		Tarnów	Tarnów		28 Tarnów
	2	Brzesko	Wojnicz	18 Wojnicz	
			Brzesko	23 Brzesko	4 Tarnów

I. korpusu w Krakowie.

siącu	Dnie poboru w miesiącu			
maju	marcu	kwietniu	maju	
	20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30, 31	2, 3, 4, 5, 6, 7		
		9, 10, 11 - 18, 19, 20, 21, 23		
		25, 26, 27, 28, 30	1	
2 Jaworzno			3, 4	
5 Krzeszowice 11 Kraków			7, 8, 9, 10	
	20, 21, 22, 23, 24			
	26, 27, 28, 29, 30, 31	2, 3		
		5, 6, 7, 9, 10		
		19, 20, 21, 23		
	19, 20, 21, 22, 23, 24			
	26, 27			
	29, 30, 31	2, 3, 4		
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28			
	30, 31			
		2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11		
5 powrót		25, 26, 27, 28, 30	1, 2, 3, 4,	
	19, 20, 21			
	23, 24, 26			
	28, 29, 30, 31			
		2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11		
		18, 19, 20, 21, 23, 24		
		25, 26, 27, 28		
2 Maków		30	1	
4 po południu Jordanów			3, 4	
8 Myślenice			5, 7	
13 powrót			9, 10, 11, 12	
	20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30, 31			
		2, 3		
		5, 6, 7, 9, 10		
		18, 19, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 27		
		30	1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11	
	19, 20, 21, 22			
	24, 26, 27, 28, 29, 30, 31	2, 3		

C. i k. Komenda

Komenda uzupełniająca Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa		Dnie podróży w mie-	
		powiat	miejsce	marcu	kwietniu
9.	1	Kałusz	Kałusz	18 Kałusz	
		Dolina	Rożniatów	29 Rożniatów	2 po południu Dolina
			Dolina		
			Bolechów		7 Bolechów
		Stryj	Stryj		12 Stryj 29 Skole
			Skole		
	2	Żydaczów	Mikołajów		29 Mikołajów
			Żydaczów		
			Żurawno		
10.	1	Brzozów	Brzozów	18 Brzozów	
			Dynów	27 Dynów	
		Przemyśl	Krzywcza		1 Krzywcza
			Przemyśl		4 po południu Przemyśl
		Dobromil	Dobromil		26 Dobromil
			Bircza		
40.	1	Ropczyce	Dębica	18 Dębica	
			Ropczyce	22 Ropczyce	
		Strzyżów	Strzyżów	30 Strzyżów	
		Rzeszów	Rzeszów		11 Rzeszów
	2	Kolbuszowa	Sokołów	18 Sokołów	
			Kolbuszowa	22 Kolbuszowa	
		Tarnobrzeg	Tarnobrzeg	31 Tarnobrzeg	11 Rzeszów
		Mielec	Mielec		24 Mielec
45.	1	Lisko	Lutowiska	18 Lutowiska	
			Ustrzyki dolne	21 Ustrzyki dolne	
			Lisko	25 Lisko	
			Baligród	29 po południu Baligród	
		Sanok	Sanok		2 po południu Sanok
			Rymanów		24 Rymanów
		Krosno	Krosno		29 Krosno

X. korpusu w Przemyślu.

siącu	Dnie poboru w miesiącu		
maju	marcu	kwietniu	maju
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28		
	30, 31	2	
		3, 4, 5, 6	
		9, 10, 11	
		17, 18, 25, 26, 27, 28	
4 po południu powrót		30	1, 2, 3, 4
3 Żydaczów		30	1, 2
6 Żurawno			4, 5
10 powrót			7, 8, 9
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26		
	28, 29, 30, 31		
		2, 3, 4	
		5, 6, 9, 10, 11, 17, 18, 25	
		27, 28, 30	1
2 Bircza 8 powrót			3, 4, 5, 7
	19, 20, 21		
	23, 24, 26, 27, 28, 29		
	31	2, 3, 4, 5, 6, 9, 10	
		25, 26, 27, 28, 30	1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10
	19, 20, 21		
	23, 24, 26, 27, 28, 29, 30		
		2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10	
5 powrót		25, 26, 27, 28, 30	1, 2, 3, 4
	19, 20		
	22, 23, 24		
	26, 27, 28, 29		
	30, 31	2	
		3, 4, 5, 6, 9, 10, 11, 17, 18	
		25, 26, 27, 28	
10 powrót		30	1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9

Komenda uzupełniająca Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa		Dnie podróży w mie-	
		powiat	miejsce	marcu	kwietniu
77.	1	Stary Sambor	Stary Sambor	18 Stary Sambor	
		Turka	Turka	25 Turka	
		Sambor	Sambor		5 Sambor
		Drohobycz	Drohobycz		29 Drohobycz
89.	1	Rawa	Rawa	18 Rawa	
		Gródek	Janów		1 Janów
			Gródek		5 Gródek
		Mościska	Mościska		24 Mościska
			Sądowa Wisznia		
	2	Rudki	Komarno	18 Komarno 23 po południu Rudki	
			Rudki	29 Jaworów	
		Jaworów	Jaworów		5 po południu Krakowiec
			Krakowiec		12 powrót
90.	1	Nisko	Nisko	18 Nisko	
		Łańcut	Leżajsk	28 po południu Leżajsk	4 Łańcut
			Łańcut		12 Jarosław
	2	Przeworsk	Przeworsk	18 Przeworsk	
		Cieszanów	Cieszanów	25 Cieszanów	
			Lubaczów	30 po południu Lubaczów	7 Jarosław
		Jarosław	Jarosław		
			Sieniawa		

siącu	Dnie poboru w miesiącu			
maju	marcu	kwietniu	maju	
	19, 20, 21, 22, 23, 24			
	26, 27, 28, 29, 30, 31	2, 3, 4		
		6, 9, 10, 11, 17, 18, 25, 26, 27, 28		
12 powrót		30	1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11	
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30, 31			
		2, 3, 4		
		6, 9, 10, 11, 17, 18		
1 po południu Sądowa Wisznia		25, 26, 27, 28, 30	1	
6 powrót			2, 3, 4, 5	
	19, 20, 21, 22, 23			
	24, 26, 27, 28			
	30, 31	2, 3, 4, 5		
		6, 9, 10, 11		
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28			
	29, 30, 31	2, 3		
		5, 6, 9, 10, 11		
	19, 20, 21, 22, 23, 24			
	26, 27, 28, 29, 30			
	31	2, 3, 4, 5, 6		
1 Sieniawa		9, 10, 11, 17, 18, 25, 26, 27, 28, 30		
8 powrót			2, 3, 4, 5, 7	

C. i k. Komenda

Komenda uzupełniająca Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce	Dnie podróży w mie- marcu	Dnie podróży w mie- kwietniu
15.	1	Zbaraż	Zbaraż	18 Zbaraż	
		Skałat	Skałat	25 Skałat	4 Trembowla
		Trembowla	Trembowla		12 Tarnopol 24 Trembowla
		Tarnopol	Tarnopol		29 Tarnopol
24.	1	Sniatyn	Sniatyn	18 Sniatyn	
		Kosów	Kosów	29 Wyżnica	24 Kosów
		Peczeniżyn	Peczeniżyn		
	2	Kołomyja	Kołomyja		
30.	1	Lwów miasto	Lwów		
		Lwów powiat	Lwów		
	2	Sokal	Sokal	18 Sokal	1 Zółkiew
		Zółkiew	Zółkiew		12 Lwów 24 Żółkiew 28 powrót
55.	1	Podhajce	Podhajce	18 Podhajce	
		Przemyślany	Przemyślany	30 Przemyślany	
			Gliniany		5 Gliniany
		Brzeżany	Brzeżany		12 Brzeżany
	2	Bóbrka	Bóbrka		
		Buczacz	Buczacz	18 Buczacz	4 Brzeżany
		Rohatyn	Rohatyn		24 Rohatyn
			Bursztyn		
58.	1	Bohorodczany	Bohorodczany	18 Bohorodczany	
		Nadwórna	Nadwórna	25 Nadwórna	
		Stanisławów	Stanisławów		4 Stanisławów

XI. korpusu we Lwowie.

siącu	Dnie poboru w miesiącu		
maju	marcu	kwietniu	maju
	19, 20, 21, 22, 23, 24		
	26, 27, 28, 29, 30, 31	2, 3	
		5, 6, 9, 10, 11—25, 26, 27, 28	
		30	1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28		
5 Peczeniżyn		25, 26, 27, 28, 30	1, 2, 3, 4
11 powrót			7, 8, 9, 10
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30, 31		
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30, 31	2	
		3, 4, 5, 6, 9, 10, 11, 25, 26, 27, 28, 30	1
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30, 31		
		2, 3, 4, 5, 6, 9, 10, 11—25, 26, 27	
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29		
	31	2, 3, 4	
		6, 9, 10, 11	
4 po południu Bóbrka		17, 18, 25, 26, 27, 28, 30	1, 2, 3, 4 przed południem
13 powrót			5, 7, 8, 9, 10, 11, 12
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30, 31	2, 3	
2 Bursztyn		25, 26, 27, 28, 30	1
10 powrót			3, 4, 5, 7, 8, 9
	19, 20, 21, 22, 23, 24		
	26, 27, 28, 29, 30, 31	2, 3	
		5, 6, 9, 10, 11, 17, 18, 25, 26, 27, 28, 30	

Komenda uzupełniająca Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa		Dnie podróży w mie-	
		powiat	miejsce	marcu	kwietniu
58.	2	Horodenka	Obertyn	18 Obertyn	
			Horodenka	23 Horodenka	1 Stanisławów
		Tłumacz	Tłumacz		24 Tłumacz
80.	1	Kamionka	Kamionka	18 Kamionka	
		Złoczów	Złoczów		3 Złoczów
			Zborów		29 Zborów
	2	Brody	Brody	18 Brody	1 Załoźce
			Załoźce		7 powrót
95.	1	Borszczów	Borszczów	18 Borszczów	
			Mielnica	28 Mielnica	4 Czortków
		Zaleszczyki	Zaleszczyki		
			Tłuste		
	2	Husiatyn	Husiatyn	18 Husiatyn	
		Czortków	Czortków	31 Czortków	

Lwów, dnia 9. lutego 1900.

...siącu	Dnie poboru w miesiącu			
maju	marcu	kwietniu	maju	
	19, 20, 21, 22			
	24, 26, 27, 28, 29, 30, 31			
9 powrót		25, 26, 27, 28, 30	1, 2, 3, 4, 5, 7, 8	
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30, 31	2		
		4, 5, 6, 9, 10, 11, 17, 18, 25, 26, 27, 28		
8 powrót		30	1, 2, 3, 4, 5, 7	
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30, 31			
		2, 3, 4, 5, 6		
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27			
	29, 30, 31	2, 3		
1 Zaleszczyki 8 Tłuste			2, 3, 4, 5, 7	
13 powrót			9, 10, 11, 12	
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30			
		2, 3, 4, 5, 6, 9, 10, 11		

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1900. Wydano i rozesłano dnia 25. marca 1900. Część IV.

Nr. 18.

Ustawa

z dnia 9. grudnia 1899 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o komasacyi gruntów rolnych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie zawartych w ustawie państwowej z dnia 7. czerwca 1883, Nr. 92. Dz. p. p. postanowień o komasacyi gruntów rolnych, co następuje:

Rozdział I.

O komasacyi w ogólności.

§. 1.

Celem skuteczniejszego zagospodarowania mogą być grunta rolne w obrębie pewnego obszaru przy współudziale władzy poddane komasacyi a to stosownie do przepisów niniejszej ustawy i zarządzeń, które wydane będą na jej podstawie.

Grunta, które podług niniejszej ustawy były już komasowane, mogą wbrew woli posiadacza uledz ponownie komasacyi tylko wtedy, gdy to postanowionem zostanie ustawą krajową w celu odpowiedniejszego przeprowadzenia osuszenia lub nawodnienia znaczniejszych obszarów (§. 1. ustawy państwowej).

§. 2.

Za grunta rolne w rozumieniu ustępu pierwszego §. 1. należy uważać:

1. Role, łąki, pastwiska: ogrody w polu, chmielarnie i miedze, dalej drogi, przegony (drogi dla przepędu bydła) rowy, moczary i nieużytki bez różnicy, czy na tych gruntach są sadzone drzewa lub nie.

Na równi z gruntami rolnymi należy nadto w rozumieniu niniejszej ustawy uważać:

2. Odosobnione parcele leśne, zarośla, kępy, albo parcele przeznaczone do zalesienia, które bądź to położone są między gruntami wymienionymi pod 1., bądź też między nie wchodzą, wszakże o tyle, o ile trwałe użycie tych parcel na inne cele, aniżeli na kulturę leśną, jest w interesie publicznym dopuszczalne, a wciągnięcie tychże do komasacyi może komasacyę ułatwić lub jej przynajmniej nie utrudni.

§. 3.

Grunta, które do wymienionych w §. 2. kategoryi nie należą, albo też wprawdzie do nich należą, ale z powodu swego szczególnego położenia lub właściwości mają taką wartość gospodarczą, że jej przez odstąpienie innego gruntu wynagrodzić nie można, nie mogą być włączone do komasacyi wbrew woli posiadacza wyjąwszy wypadek przewidziany w ustępie drugim §. 1.

Do takich gruntów zalicza się w szczególności:

1. grunta, które z powodu swojego położenia uważane być mają za place budowlane albo za otoczenie pomników lub grobów rodzinnych;

2. ogrody w pobliżu domów, parki i zwierzyńce;

3. grunta otoczone murem na zaprawie;

4. grunta przeznaczone głównie na uprawę wina lub owoców;

5. chmielarnie, które istnieją przynajmniej trzy lata i zajmują co najmniej pół hektara zwartej powierzchni;

6. lasy, które nie podpadają pod postanowienia §. 2. l. 2.;

7. kopalnie żwiru, szutru, gliny, marglu i piasku, łomy kamienia, wapna i łupku, pokłady torfu i gipsu, o ile te kopalnie, łomy i pokłady są w użytkowaniu, przyczem czasowe zaniechanie użytkowania pozostaje bez wpływu;

8. grunta, na których znajdują się źródła mineralne, o ile tych gruntów potrzeba do odpowiedniego użytkowania źródeł, niemniej grunta, które czasowo lub stale znajdują się pod wodami stojącemi, służącemi do hodowli ryb, do celów przemysłowych albo też mającemi dla gospodarstwa domowego osobliwą wartość;

9. grunta, które jako warpiska (hałdy) lub jako place składowe albo też w inny sposób służyć mają dla technicznego ruchu górnictwa lub innego zakładu przemysłowego, albo też dla eksploatacyi nafty, wosku ziemnego i innych minerałów, których dotyczy ustawa z 17. grudnia 1884, Nr. 35. Dz. u. kr. z r. 1886.

§. 4.

Grunta, które wskutek swego położenia narażone są na szczególne uszkodzenia, albo na których ciężą takie ciężary, które znacznie utrudniają komasacyę, mogą być wyłączone od komasacyi chociażby nawet należały do kategoryi gruntów w §. 2. wyszczególnionych lub chociażby mogły być wciągnięte do komasacyi na podstawie danego po myśli §. 3. zezwolenia posiadacza.

Do takich gruntów należy przedewszystkiem zaliczyć te, które w porównaniu z innymi gruntami obszaru komasacyjnego są narażone na znacznie większe niebezpieczeństwo uszkodzenia przez zasypanie, usuwanie się, odrywanie brzegów lub przez wylewy, albo na których ciężą szczególnie wysokie lub co do wartości trudno dające się oznaczyć ciężary gruntowe.

§. 5.

Obszar, na który ma się rozciągać komasacya (ustęp pierwszy §. 1.), musi się składać:

1. z całej gminy katastralnej, albo

2. z jednego lub kilku oddzielnych obszarów (niw i t. p.) należących do jednej lub kilku gmin katastralnych, które to obszary albo są odgraniczone naturalnemi lub sztucznemi granicami, jako to: gościńcami, drogami, lub torami kolejowymi, lasami lub innymi gruntami niepodlegającymi komasacyi w myśl §. 3., albo też przedstawiają się jako oddzielny obszar wskutek tego, iż należą do gospodarstw położonych w jednej i tej samej miejscowości.

W wypadkach pod 2. wymienionych zachodzić musi zawsze warunek, iż z takiej ograniczonej komasacyi można się przecież spodziewać wydatnych korzyści dla kultury krajowej i że przez to nie zostanie udaremniona możliwa w przyszłości rozleglejsza komasacya, któraby przyniosła prawdopodobnie jeszcze znaczniejsze korzyści.

§. 6.

Obszar komasacyjny może być wyjątkowo rozszerzony po za granice oznaczone w §. 5. a to:

1. na grunta sąsiednie, których wciągnięcia żądają ich posiadacze, jeżeli to komasacyi nie utrudnia;

2. na sąsiednie grunta rolne (§. 2.) nawet wbrew woli posiadaczy, o ile włączenie takich gruntów pożądanem jest dla uzyskania stosownego odgraniczenia gruntów przeznaczonych do wymiany albo do zaprowadzenia niezbędnych urządzeń gospodarczych (§. 9.).

§. 7.

Jeżeli między gruntami, które mają stanowić przedmiot komasacyi znajdują się takie,

a) co do których istnieją wspólne prawa posiadania albo użytkowania pomiędzy byłemi zwierzchnościami (dominiami) i gminami albo dawnymi poddanymi, lub między dwiema lub więcej gminami — albo

b) które użytkowane są przez wszystkich lub niektórych członków gminy lub części gminy lub przez wspólności gospodarcze mocą uczestnictwa osobistego lub z posiadaniem gruntu połączonego, albo też które używane są wspólnie lub kolejno przez współuprawnionych, natenczas, o ile nie mają zastosowania postanowienia §. 8., ma nastąpić zniesienie praw wspólnego posiadania i użytkowania tych gruntów przez podział ich mający się połączyć z komasacyą, względnie przez odpowiednie uwzględnienie praw poszczególnych uczestników przy oznaczeniu ekwiwalentów mających im przypaść wskutek komasacyi.

Prawa poszczególnych uczestników należy oznaczyć podług postanowień ustawy krajowej z 9. grudnia 1899 Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900 o podziale wspólnych gruntów i regulacyi wspólnych praw użytkowania i zarządu.

§. 8.

Jeśli między gruntami wymienionymi w §. 7. znajdują się grunta stanowiące dobro gminne (§. 2. ust. 3. ustawy z dnia 9. grudnia 1899 Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900) natenczas podział tych gruntów nastąpić może o tyle tylko, o ile na wniosek Wydziału krajowego przyzwolony został uchwałą sejmową.

Jeśli między gruntami wymienionymi w §. 7. znajdują się lasy, które w myśl §. 3. wciągnięto do komasacyi za zgodą posiadaczy, natenczas bez względu na to, czy te lasy są dobrem gminnem, zatem podpadają pod postanowienie poprzedniego ustępu, czy nie, podział ich nastąpić może tylko o tyle, o ile to nie przeszkodzi kulturze lasowej i odpowiedniemu zagospodarowaniu na poszczególnych częściach.

O ile w myśl poprzednich ustępów wspólność ma pozostać nadal, muszą stosunki jej być uregulowane podług ustawy krajowej z dnia 9. grudnia 1899 Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900.

Co do tych w §. 7. wymienionych gruntów, których podział nie napotyka na przeszkody, może być dopuszczonem całkowite lub częściowe utrzymanie wspólności wtedy, jeżeli za tem przemawiają szczególne względy gospodarcze. I w tym wypadku jednak musi nastąpić regulacya podług powołanej ustawy.

§. 9.

Z komasacyą musi być połączonem wykonanie wszystkich tych wspólnych urządzeń, które są niezbędne w tym celu, aby grunta otrzymane w zamian miały przystęp, o ile można bez ustanowienia służebności, i ażeby przydatne były do odpowiedniego użytku gospodarczego. W szczególności należy założyć względnie przełożyć lub uregulować drogi, rowy, potoki i mosty. Osobom nie interesowanym bezpośrednio w komasacyi służy prawo wniesienia zarzutów przeciw tego rodzaju zarządzeniom tylko w takim wypadku gdyby stąd miała wyniknąć dla nich znaczna szkoda.

Bliższe postanowienia co do tych urządzeń zawarte są w rozdziale czwartym.

§. 10.

Niepolegające na służebności wspólne pasanie bydła na gruntach włączonych do komasacyi może być wykonywane po objęciu ekwiwalentów już tylko za zezwoleniem posiadaczy tychże. Postanowienie to nie odnosi się do uregulowanego w myśl §. 8. prawa pasania na wspólnych gruntach.

§. 11.

Prawa zabezpieczone na rzecz osób trzecich na gruncie przeznaczonym do zamiany, zostaną przeniesione na grunt przyznany w zamian (ekwiwalent) a to bez opłaty należytości prawnych, jeżeli przy przeniesieniu nie będzie wpisana ani zmiana w osobie uprawnionego ani też zmiana w rozciągłości prawa.

Przeniesienia majątku lub nabycia praw na podstawie planu komasacyjnego wolne są od opłaty należytości w przeciągu 15-letniego okresu, licząc od dnia w którym niniejsza ustawa wejdzie w życie. (§. 4. ust. państw.).

§. 12.

Wszelkie podania, protokoły, załączniki, dokumenty prawne, oświadczenia, wypisy aktów, orzeczenia, ugody, uwierzytelnienia i widymaty są w postępowaniu komasacyjnem, o ile z nich nie robi się innego użytku, wolne od stempli i bezpośrednich należytości. Potrzebne do tego postępowania odbitki map katastralnych będą wydawane za opłatą połowy taksy (§. 5. ustawy państwowej).

Rozdział II.

O władzach dla spraw komasacyi.

§. 13.

Właściwemi władzami w sprawach komasacyjnych są:

a) Zaprzysiężeni komisarze miejscowi,

b) Komisya krajowa przy krajowej władzy politycznej,

c) Komisya ministeryalna przy ministerstwie rolnictwa.

Gdzie w ustawie niniejszej jest mowa o władzach bez bliższego oznaczenia, rozumieć należy władze wyżej wymienione (§. 6. ustawy państwowej).

§. 14.

Od chwili ogłoszenia w urzędowej gazecie krajowej, przewidzianego w §. 68. względnie w §. 92., niniejszej ustawy, odnosi się właściwość tych władz do przeprowadzenia rozpraw i wydania orzeczeń co do wszystkich faktycznych i prawnych stosunków, które przy przeprowadzeniu komasacyi nie mogą pozostać w dotychczasowym stanie, i wyklucza od dnia powyższego ogłoszenia właściwość tych władz, do których ustawowego zakresu działania zresztą te sprawy należą.

Wyjątek stanowią spory o własność lub posiadanie gruntów włączonych do postępowania komasacyjnego, które nawet po tem ogłoszeniu należą przed sędziego zwyczajnego;

następnie sprawy, które dotyczą kolei żelaznych lub dróg publicznych lub które podpadają pod ustawy budownicze, o ileże w tego rodzaju sprawach

po wszelkie potrzebne rozstrzygnięcia lub zarządzenia także po wydaniu owego ogłoszenia udawać się należy do tych władz, do których ustawowego zakresu należą (§. 7. ustawy państwowej).

§. 15

Jeżeli spory, w sposób przewidziany w §. 14., ustęp 1., z komasacyą w związku zostające, wytoczone zostały przed sędzią zwyczajnym, już przed wspomnianem tamże ogłoszeniem, ogłoszenie to nie narusza uzasadnionej w taki sposób kompetencyi. Spory takie, o ile ich załatwienie nie miałoby nastąpić podług procedury cywilnej w myśl artykułu XLVII. ustawy z 1. sierpnia 1895 Nr. 112. Dz. p. p. winny od tego czasu toczyć się w dalszym ciągu według przepisów o postępowaniu sumarycznem, chybaby miało przez to być naruszone prawo formalne, które jedna lub druga strona sporna nabyła (§. 8. ustawy państwowej).

§. 16.

Jeżeli grunta wymienione w §. 7. włączone zostały do komasacyi, to i w tym razie władze wskazane w §. 13. są właściwemi także co do podziału tych gruntów, względnie co do uregulowania wspólnych praw użytkowania, i zarządu tych części gruntów, które mają pozostać niepodzielonemi, a to według postanowień ustawy krajowej z dnia 9. grudnia 1899 Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900.

Właściwość tych władz odnosi się także do wszystkich kwestyi, które pozostają w związku z zaprowadzeniem urządzeń gospodarczych w §. 9. wymienionych, i z uregulowaniem ich przyszłego utrzymania tudzież do tych spraw, które w celach komasacyi wymagają orzeczenia na zasadzie prawa leśnego lub wodnego.

Przepisy prawa wodnego lub leśnego o tyle należy przy tem zastosować, o ile ustawa niniejsza lub ustawa w pierwszym ustępie powołana nie zawierają odmiennych postanowień.

§. 17.

Dochodzenie w sprawach spornych należy do komisarza miejscowego, rozstrzyganie zaś tych spraw do Komisyi krajowej, z dozwoleniem odwołania się do Komisyi ministeryalnej.

Komisye te mają orzekać według postanowień odnośnych ustaw, przyczem po dokładnem ocenieniu całej treści rozprawy, osądzą, czy jakie faktyczne twierdzenie uznane ma być za prawdziwe lub nie

W uzasadnieniu swoich orzeczeń mają podać okoliczności, które na ich przekonanie wywarły wpływ decydujący, (§. 9. ustawy państwowej).

§. 18.

Komisarzy miejscowych mianuje Namiestnik po porozumieniu się z Wydziałem krajowym i z obu Prezydentami wyższych sądów krajowych z pomiędzy osób ukwalifikowanych do urzędu sędziowskiego lub politycznej administracyi, do prawno-administracyjnej służby przy zarządzie lasów państwowych i dóbr funduszowych, do adwokatury lub notaryatu a obznajomionych ze stosunkami rolniczymi albo też z pomiędzy teoretycznie i praktycznie wykształconych rolników lub leśników, którzy udowodnią znajomość ustaw i przepisów odnoszących się do komasacyi i w związku z nią będących.

Komisarze miejscowi, którzy już jako urzędnicy państwowi, nie złożyli przysięgi służbowej, zostaną zaprzysiężeni dla poruczonej im czynności i mają odnośnie do tej czynności prawa i obowiązki zaprzysiężonych urzędników.

Komisya krajowa przeznacza mianowanych komisarzy miejscowych do poszczególnych przeprowadzić się mających komasacyi. W trudniejszych wypadkach mogą być wyznaczeni osobni komisarze miejscowi dla prawnych i ekonomicznych spraw komasacyi: jednemu z nich poruczy się kierownictwo.

§. 19.

Komisya krajowa przy politycznej władzy krajowej składa się z Namiestnika albo jego zastępcy jako przewodniczącego, z referenta, trzech członków ze stanu sędziowskiego i z delegata Wydziału krajowego.

W wypadkach, przewidzianych w §. 22. Komisya krajowa zwiększoną zostanie o jednego członka ze stanu sędziowskiego.

Przewodniczący głosuje także, a przy równości głosów ten wniosek staje się uchwałą, do którego on się przyłącza.

§. 20.

Zastępcę przewodniczącego wyznacza Namiestnik w porozumieniu z Wydziałem krajowym i z Prezydentem sądu wyższego krajowego we Lwowie z pośród członków Wydziału krajowego, referenta zaś Namiestnik. Członków ze stanu sędziowskiego wyznacza Prezydent wyższego sądu krajowego we Lwowie. Delegata Wydziału krajowego mianuje Wydział krajowy i to nie koniecznie z pośród swego grona. W ten sam sposób będą wyznaczeni: drugi zastępca przewodniczącego, zastępca referenta, zastępca delegata Wydziału

krajowego, wreszcie w odpowiedniej liczbie zastępcy członków stanu sędziowskiego.

Zastępcy przewodniczącego mają przy objęciu swoich funkcyj złożyć w ręce Namiestnika przyrzeczenie w miejsce przysięgi, iż przestrzegać będą ustaw i sumiennie pełnić swoje obowiązki.

§. 21.

Skład Komisyi ministeryalnej oznacza przy zachowaniu przepisów §. 22. (§. 10. ustawy państw.) Minister rolnictwa w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem sprawiedliwości.

§. 22.

Tak Komisya krajowa jak Komisya ministeryalna wydaje swoje orzeczenie na posiedzeniach gremialnych większością głosów. Połowa członków tych Komisyi uprawnionych do głosowania musi należeć do stanu sędziowskiego. Jeżeli jednak Komisya złożona w ten sposób ma rozstrzygać spory, które, jeżeliby nie chodziło o komasacyę, należałyby do sądów zwyczajnych, natenczas należy tę Komisyę powiększyć o jednego członka ze stanu sędziowskiego. W kwestyach gospodarczych należy przesłuchać gospodarzy wiejskich lub techników kultury krajowej jako doradców (§. 10. ustawy państwowej).

§. 23.

W razie przekroczenia wydanych w sprawach niniejszej ustawy tymczasowych lub innych zarządzeń, mogą władze nakładać kary pieniężne do wysokości 100 zł., niemniej ustanawiać kary porządkowe do wysokości 25 zł.

Grzywny wpływają do funduszu krajowego.

§. 24.

Prawomocne orzeczenia władz wymienionych w §. 13., jakoteż zatwierdzone przez nie ugody mają moc prawną orzeczeń, względnie ugód sądowych albo o ile chodzi o sprawy z zakresu administracyi politycznej orzeczeń administracyjnych a względnie ugód przed władzami administracyjnemi zawartych. Wykonanie owych orzeczeń, względnie ugód należy do władz, któreby były dla nich właściwemi, gdyby nie chodziło o komasacyę.

Wpisy do ksiąg publicznych, dokonywane na podstawie takich dokumentów mają być przeprowadzone bez przesłuchania osób trzecich, na rzecz których prawa rzeczowe ciężą (§. 11. ustawy państwowej).

§. 25.

Bliższe szczegóły, odnoszące się do toku czynności wzmiankowanych władz, określi się w drodze rozporządzenia.

Rozdział III.

O stronach interesowanych w komasacyi.

§. 26.

Każdy właściciel, którego grunta mają być włączone do komasacyi (bezpośrednio interesowany), ma prawo do żądania wynagrodzenia (ekwiwalentu) z gruntów poddanych komasacyi, a to stosownie do wartości swych gruntów, oznaczonej w drodze porozumienia, lub na podstawie opinii znawców. Przy tem można nieznaczne różnice, zachodzące między gruntami do zamiany przeznaczonymi a w zamian otrzymanymi wyrównać w pieniądzach, jeżeli chodzi o skuteczniejsze zagospodarowanie lub lepsze zaokrąglenie. Takie wyrównanie nie może jednak nastąpić wbrew woli interesowanego, jeżeli umniejszenie wynagrodzenia w ziemi mogłoby wpłynąć na zmianę w jego prawie wyborczem do rady gminnej lub wyższego ciała reprezentacyjnego (§. 12. ustawy państwowej).

§. 27.

Nikomu nie można bez jego przyzwolenia przydzielić w zamian takiego gruntu, którego nie mógłby zagospodarować bez przeniesienia swego obejścia gospodarskiego lub bez istotnej zmiany w całym dotychczasowym sposobie gospodarowania na głównej posiadłości.

Jeżeli przeniesienie budynków mieszkalnych lub gospodarczych jest szczególnie pożądanem ze względu na odpowiednie przeprowadzenie komasacyi, w takim razie należy tym bezpośrednio interesowanym, którzy się dobrowolnie zdecydują na takie przeniesienie, wyznaczyć ekwiwalenta w pobliżu miejsc przeznaczonych pod budowę. Władza może postanowić, że im się udzieli pomocy w pieniądzach, w dowozie, robociźnie lub budulcu. Do tej pomocy mają się wszyscy inni bezpośredni uczestnicy komasacyi przyczynić, a to, jeżeli nie zawarto innej umowy, w stosunku oznaczonym przez władzę, któryby odpowiadał korzyści, wynikającej dla nich ze zbliżenia gruntów do ich budynków gospodarczych.

§. 28.

W celu zgodnego z §. 26. oszacowania gruntów, za które należy się wynagrodzenie i w celu wyszukania i wyznaczenia ekwiwalentów, należy trzymać się wskazówek zawartych w rozdziale IV. i w odnośnych rozporządzeniach.

Jako nieznaczną różnicę w rozumieniu §. 26. należy w każdym razie uważać różnicę, nie przekraczającą dwudziestej części wartości gruntu, za który przypada wynagrodzenie, a to z uwzględnieniem ubytków i przybytków wynikających z urządzeń gospodarczych (§§. 83. i 84.).

§. 29.

Grunta przyznane bezpośredniemu uczestnikowi jako ekwiwalent, tudzież wynagrodzenia pieniężne przyznane mu podług §. 26. wstępują co do wszystkich stosunków prawnych do trzecich osób w miejsce gruntów jego poddanych komasacyi, o ile w tej mierze ta ustawa inaczej nie postanawia.

Wyrównania pieniężne, tudzież oznaczone w pieniądzach odszkodowania za przedmioty, pominięte przy oszacowaniu a pozostawione do osobnego ocenienia, można wydać bezpośrednio interesowanym którym zostały przyznane już w toku postępowania, jeżeli to nie narusza praw osób trzecich.

Jeśli poszczególne części składowe gruntów przeznaczonych do zmiany mają odmienny stan bierny, albo jeżeli poszczególne części tych gruntów są w sporze, natenczas władza ma wyznaczyć częściowe ekwiwalenta odpowiadające owym rozmaicie obciążonym lub spornym częściom i wyróżnić je w obrębie ekwiwalentu w ten sposób, że spowoduje oznaczenie tych częściowych ekwiwalentów osobnymi numerami parcel w katastrze i utworzenie dla nich osobnych wykazów hipotecznych (§. 13. ustawy państwowej).

§. 30.

Jeżeli grunt poddany komasacyi jest współwłasnością kilku osób, natenczas współwłaściciele mają razem tylko jeden głos. Za głos wszystkich współwłaścicieli uważa się to, na co zgadza się większość, obliczona podług wielkości udziałów poszczególnych współwłaścicieli. Jeżeli stosunek udziałów współwłaścicieli jest niepewny lub sporny, należy przyjąć, że wszyscy uczestnicy mają równe prawa o ile wszyscy współwłaściciele nie przyznają jednemu lub większej liczbie z pośród siebie więcej niż równy udział, albo o ile jeden lub więcej współwłaścicieli nie zadowolą się udziałem mniejszym niż równy udział. W razie równości głosów współwłaścicieli, uważa

się to zapatrywanie za zdanie wszystkich, które jest korzystniejsze dla komasacyi.

Jeżeli własność gruntu jest podzieloną między właściciela zwierzchniego, a właściciela użytkowego (§. 357. u. c.) głos służy jedynie właścicielowi użytkowemu.

Jeśli własność gruntu jest sporną, powołanym do głosowania jest jego posiadacz.

Jeśli posiadanie jest spornem, natenczas mają strony spór wiodące ustanowić wspólnie głosującego, albo jeśli tego nie uczyniły, ustanowi go Komisya krajowa na żądanie jednego z interesowanych lub wskutek sprawozdania komisarza miejscowego (§. 14. ustawy państw.).

§. 31.

Interesowani pośrednio, to jest osoby trzecie, które przez komasacyę tylko pośrednio są w swych prawach dotknięte, jak zwierzchnik lenny, oczekiwacze, albo kuratorowie dóbr lennych, fideikomisowych lub substytucyą obciążonych, wierzyciele hipoteczni lub dzierżawcy nie mogą sprzeciwieniem się przeszkodzić komasacyi Mogą wszakże wnosić zarzuty przeciwko obliczonemu wymiarowi wynagrodzenia albo przeciw oznaczeniu wartości czy to przedmiotów wymienionych w §. 29. ustęp 2. czy też innych ulepszeń gruntowych i wkładów, jakoteż przeciw zniesieniu lub przeniesieniu służebności, o ile w tem widzą umniejszenie swych praw.

Komisarz miejscowy zawezwie pośrednio interesowanych do rozprawy komasacyjnej, jeżeli uważa to za potrzebne do wyjaśnienia stosunków lub utorowania ugody; mogą oni jednak także bez urzędowego wezwania jawić się na rozprawach komasacyjnych.

Władze mają zawsze, zwłaszcza zaś przy zatwierdzaniu planu komasacyjnego uważać na to, aby prawa pośrednio interesowanych nie zostały uszczuplone przez komasacyę (§. 15. ustawy państwowej).

§. 32.

Służebności gruntowe (§. 474. u. c.) bez różnicy, czy grunt panujący i służebny czy tylko jeden z nich zostanie poddany komasacyi gasną bez prawa do odszkodowania, skoro tylko staną się niepotrzebnemi dla gruntu panującego skutkiem komasacyi lub skutkiem połączonego z nią osuszenia, nawodnienia lub założenia drogi.

Służebności gruntowe, przy których ten wypadek nie zachodzi, pozostają na gruncie służebnym.

Służebności nieprawidłowe i pozorne (§. 479. p. u. c.) mogą być przeniesione z gruntu służebnego na ekwiwalent, jeżeli to jest wskazanem ze względu na zachodzące stosunki (§. 16. ust. państw.).

§. 33.

Wymowę należy przenieść zawsze na ekwiwalent, o ile interesowani nie zawarli w tej mierze innej umowy.

Jeżeli z gruntem włączonym do postępowania komasacyjnego jest połączone jakieś uprawnienie lub zobowiązanie, które uległo już uporządkowaniu w myśl ces. patentu z 5. lipca 1853 (Dz. u. p. Nr. 130.) należy zawsze próbować wykupna tegoż w drodze porozumienia. Jeżeli porozumienie nie przyjdzie do skutku, należy zmiany tego ciężaru gruntowego wskazane z powodu nowego ukształtowania posiadłości gruntowej oznaczyć naprzód z uwzględnieniem tych postanowień dokumentu regulacyjnego, które w tym wypadku dadzą się zastosować, w braku zaś takich postanowień z uwzględnieniem istniejących stosunków gospodarczych. Zmiany te nie mogą jednak przynieść szkody dla gospodarstwa na odnośnych gruntach ani pod względem wymiaru ciężaru gruntowego ani w innym kierunku.

Zresztą stosują się do ciężarów gruntowych postanowienia §. 32. (§. 17. ustawy państw.).

§. 34.

Jeżeli na gruncie włączonym do postępowania komasacyjnego cięży służebność osobista używania lub użytkowania (§. 478. p. u. c.) natenczas zastosować należy w odpowiedni sposób przepisy następujących paragrafów, tyczące się stosunku dzierżawnego, chyba, że szczególna właściwość prawa używania sprzeciwia się przeniesieniu służebności, lub, że wskutek takiego przeniesienia byłoby znacznie utrudnionem wykonywanie tego prawa, w których to wypadkach prawo używania ma pozostać na gruncie służebnym.

Osobista służebność mieszkania (§. 478. p. u. c.) pozostaje przy domie służebnym, o ile strony nie zawrą innej umowy. (§. 18. ust. państw.).

§. 35.

Jeżeli grunt włączony do postępowania komasacyjnego jest wydzierżawiony, a w kontrakcie dzierżawy nic nie postanowiono na wypadek komasacyi, natenczas dzierżawca obejmuje używanie gruntów przyznanych wydzierżawiającemu jako ekwiwalent. W miarę tego, czy wydzierżawiający zgodnie z postanowieniem §. 26. ma otrzymać czy też dać wynagrodzenie

pieniężne celem wyrównania niedających się usunąć różnic wartości, powinno się zmniejszyć lub zwiększyć roczny czynsz dzierżawny o pięć od sta tego wyrównania.

To samo dotyczy także kwot, jakie wydzierżawiający ma otrzymać lub dać za przedmioty, które przy oszacowaniu samych gruntów pominięto, a pozostawiono do osobnego ocenienia.

Wydzierżawiający ma opędzić koszta komasacyi jakoteż koszta stałych urządzeń potrzebnych skutkiem komasacyi na gruntach składających ekwiwalent, musi zatem w szczególności urządzić drogi, rowy, pójła i ogrodzenia, albo jeżeli urządzenie tego wszystkiego pozostawia dzierżawcy, ma mu zwrócić poniesione na to wydatki (§. 19. ustawy państw.).

§. 36.

Jeżeli dzierżawca niechce nadal utrzymać stosunku dzierżawnego pod warunkami przewidzianymi w poprzednim paragrafie, może go wypowiedzieć także przed upływem czasu wyraźnie lub milcząco umówionego.

W takim jednak razie nie służy mu prawo żądania odszkodowania z powodu, że w myśl niniejszego postanowienia, kontrakt dzierżawny został rozwiązany przed czasem umówionym (§. 20. ustawy państwowej).

§. 37.

Postanowienia §§. 35. i 36. należy odpowiednio zastosować także do stosunku najmu i do stosunku określonego w §. 1103. p. u. c. (§. 21. ustawy państwowej).

§. 38.

Dzierżawca musi w wypadku przewidzianym w §. 36. wypowiedzieć dzierżawę w przeciągu dni 90 licząc od dnia, w którym go komisarz miejscowy uwiadomił o zatwierdzeniu planu komasacyjnego przez Komisyę krajową (§. 104.)

Dzierżawa ustaje natenczas w braku innej umowy z końcem roku dzierżawnego, w ciągu którego kończy się ów 90-dniowy termin wypowiedzenia, albo, jeżeliby reszta trwania dzierżawy wyniosła skutkiem tego mniej niż trzy miesiące, w trzy miesiące po upływie wymienionego terminu wypowiedzenia.

Te postanowienia stosują się także do wypowiedzenia stosunku określonego w §. 1103. p. u. c.

Te same postanowienia stosują się także do najmów z tą zmianą, że termin wypowiedzenia wynosi tylko dni 30, że w miejsce roku dzierżawnego

wstępuje czas, który w myśl §. 1115 u. c. należy przyjąć dla milczącego odnowienia odnośnego kontraktu najmu, a za najkrótszy czas pozostałego trwania najmu należy przyjąć jeden miesiąc.

§. 39.

Jeżeli komasacya gruntów rolnych przychodzi do skutku w połączeniu z podziałem lub regulacyą, natenczas do uczestników podziału lub regulacyi mają zastosowanie odnośne przepisy ustawy z dnia 9. grudnia 1899 Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900. Atoli w miejsce pierwszego ustępu §. 26. przytoczonej ustawy należy zastosować postanowienie §. 32. niniejszej ustawy a w miejsce §. 27. ustawy z 9. grudnia 1899 Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900 §. 40. niniejszej ustawy.

§. 40.

Liczebnie oznaczone wierzytelności zabezpieczone hipotecznie na gruncie oznaczonym bliżej w §. 7. pozostają zabezpieczone wyłącznie na tym udziale gruntu, który przy podziale z powodu komasacyi zostaje przydzielonym gminie, części gminy lub gospodarczej wspólności, o ile wierzytelności takie znajdą zupełne pokrycie w pierwszych dwóch trzecich częściach wartości tego udziału gruntu oznaczonej podług dwudziestokrotnego dochodu katastralnego.

Jeżeli tak nie jest, natenczas niepokrytą pozostałość tej wierzytelności, a jeżeli żadnego udziału z podzielonego gruntu nie przyznano gminie, części gminy, lub wspólności gospodarczej, całą wierzytelność muszą spłacić natychmiast wierzycielowi wszyscy uczestnicy w stosunku do swych praw udziałowych, wziętych za podstawę podziału. Wierzyciel nie może w wypadku takim odmówić przyjęcia zapłaty, chociażby nawet wierzytelność jego nie była jeszcze płatną.

Jeżeli wierzytelność zabezpieczona hipotecznie na gruncie podzielonym, nie opiewa na kwotę oznaczoną liczebnie, władza usiłować winna nakłonić strony do zawarcia umowy mającej na celu oznaczenie takiej kwoty i podług tego, czy umowa taka przyjdzie do skutku lub nie, albo zastosować postanowienia niniejszego paragrafu, albo przekazać wierzytelność w formie hipoteki łącznej na wszelkie wynagrodzenia z gruntu podzielonego poszczególnym uczestnikom przyznane.

Do wierzytelności hipotecznie zabezpieczonych na rzecz zakładów, które stosownie do swych statutów uprawnione są do udzielenia pożyczek, tylko pod warunkiem większego bezpieczeństwa, postanowienia powyższe stosować

należy tylko o tyle, o ileby to nie uszczuplało większego bezpieczeństwa, statutami tychże zakładów przepisanego (§. 22. ustawy państwowej).

§. 41.

Stan prawny wytworzony w toku postępowania komasacyjnego czy to skutkiem rozstrzygnięcia lub zarządzenia władzy, czy też skutkiem deklaracyi interesowanych, zeznanej przed władzą w celu przeprowadzenia komasacyi, obowiązuje przy zaszłej zmianie posiadania także i następców prawnych nawet wtedy, jeśli posiadanie to na podstawie licytacyi sądowej nabyli. (§. 23. ust. państw.).

§. 42.

Oświadczenia złożone i ugody zawarte przed władzą w toku postępowania komasacyjnego nie wymagają ani przyzwolenia pośrednio interesowanych ani zatwierdzenia władz administracyjnych lub opiekuńczych.

Zamiast zatwierdzenia władzy opiekuńczej potrzebne jest zatwierdzenie Komisyi krajowej (§. 24. ustawy państwowej).

Jeżeli w postępowaniu komasacyjnem uczestniczą bezpośrednio gminy nie mające własnego statutu, części lub zakłady takich gmin jako właściciele gruntów wciągniętych w komasacyę lub ze względu na grunta oznaczone w §. 7. natenczas po wdrożeniu postępowania (§. 68.) ma Wydział powiatowy ustanowić zastępcę dla takiej gminy, części gminy lub zakładu gminnego. Zastępca upoważniony jest do zawierania w imieniu gminy, części gminy lub zakładu gminnego układów lub ugód, w których one mają mieć udział, jednakże z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez Wydział powiatowy.

§. 43.

Złożone przed władzą w toku postępowania komasacyjnego oświadczenia pisemne lub protokolarne mogą być tylko wówczas odwołane jeżeli według uznania Komisyi krajowej odwołanie to nie spowoduje przeszkody w pracach komasacyjnych ze względu na stan, w jakim się one w danej chwili znajdują. (§. 25. ustawy państw.).

§. 44.

Wskutek postępowania komasacyjnego, o tyle tylko zmienia się lub wstrzymuje dotychczasowe wykonywanie praw, o ile władza w celu sto-

sownego przejścia do nowego ukształtowania posiadania gruntowego, wydała w tym kierunku tymczasowe zarządzenia.

Po za tem trwa dotychczasowe wykonanie prawa bez zmiany i postępowanie komasacyjne nie wstrzymuje egzekucyi na mocy tytułów egzekucyjnych wymienionych w §. 1. ustawy z 27. maja 1896 Nr. 79. Dz. p. p. ani też egzekucyi dla zabezpieczenia. (§. 26. ust. państw.).

Rozdział IV.

Postępowanie w sprawach komasacyjnych.

A. Postanowienia ogólne.

§. 45.

Wezwania do potrzebnych w toku postępowania urzędowych rozpraw z poszczególnymi interesowanymi lub grupami tychże mają zawierać:

1. przynajmniej ogólne oznaczenie przedmiotu rozprawy;
2. oznaczenie dokładne miejsca i czasu rozprawy;
3. oznaczenie miejsca, gdzie, i czasu, w którym akta, odnoszące się do rozprawy, plany, wnioski i t. d. są wyłożone do przejrzenia;
4. ewentualne zagrożenie kar pieniężnych na tych, którzy ani przy rozprawie osobiście lub przez pełnomocnika się nie jawią, ani pisemnego oświadczenia przed rozprawą, lub też w toku tejże nie wniosą.

§. 46.

We wszystkich wypadkach, w których pisemne wezwanie, lub inne zawiadomienie jest koniecznem albo też według uznania komisarza miejscowego okazuje się potrzebnem, ma je tenże wydać i postarać się o doręczenie go jak najmniejszym kosztem, albo bezpośrednio przez posłańców albo przez pocztę lub też za pośrednictwem innych władz.

Do każdego doręczenia lub wezwania, wyjąwszy okólnika przez adresata podpisać się mającego, ma być dołączony dowód lub arkusz doręczenia wypełniony z wyjątkiem daty i podpisu.

Ci interesowani, którzy nie mieszkają w okręgu tego sądu powiatowego, w obrębie którego komasacya się odbywa, muszą na wezwanie komisarza miejscowego ustanowić do odbioru doręczeń pełnomocnika w granicach tegoż okręgu. w przeciwnym bowiem razie ustanowi go sam komisarz miejscowy.

§. 47.

Do rozpraw mają wezwani jawić się osobiście albo przez pełnomocników, dostarczyć żądanych wyjaśnień i przedłożyć potrzebne dokumenta.

Rozprawy mają być z reguły ustnie przeprowadzone z dopuszczeniem prawnych i fachowych doradców.

§. 48.

Jeżeli strona jawi się po rozpoczęciu rozprawy, ma być dopuszczoną do dalszej rozprawy.

W wypadkach, w których dalszy ciąg rozprawy nie odbywa się bezpośrednio po dniu do rozprawy wyznaczonym, lecz nowy termin się wyznacza do dalszego prowadzenia rozprawy, strona nieobecna przy poprzedniej rozprawie musi być zawiadomioną o tym dalszym terminie i otrzymać wezwanie do tej nowej rozprawy.

Jeżeli strona jawi się wskutek tego wezwania, ma być przesłuchaną także co do spraw, podczas jej nieobecności przeprowadzonych, musi jednak ponosić ewentualne koszta swoją nieobecnością spowodowane.

§. 49.

Zastępstwo przy rozprawach sprawują:

1. za małoletnich, kurandów i krydataryuszów: ojcowie, opiekunowie, kuratorowie i zarządcy mas konkursowych;

2. za korporacye duchowne (kongregacye i zakony) przełożony konwentu i jego zastępca;

3. za majątek kościelny: przełożony kościoła — za uposażenia (beneficya) kościelne — użytkowcy;

4. za fundacye kościelne: tychże zwyczajny zarządca;

5. za gminy, części gmin i gminne zakłady oznaczone w §. 42. ust. 3. zastępca ustanowiony dla nich przez Wydział powiatowy;

6. za kraj i gminy w wypadkach nieobjętych punktem 5. tego paragrafu, za świeckie osoby prawne, korporacye, stowarzyszenia i związki, te osoby, które według istniejących ustawowych albo statutowych przepisów powołane są do zastępowania ich na zewnątrz;

7. dobra państwowe i fundusze, oraz fundacye pozostające pod zarządem państwa zastępuje przełożony tej władzy, której w kraju przysłuża zwierzchni nadzór nad niemi.

Także i te osoby do zastępywania przy rozprawach uprawnione, mogą się zastąpić przez pełnomocników, jeżeli jednak same przy komasacyi dotyczącej ich prywatnego majątku są interesowane, mają je zastąpić ich zastępcy, tych ostatnich zaś ich pełnomocnicy.

§. 50.

Jeżeli ten, którego praw komasacya dotyczy, nie może być wyśledzonym, albo jeżeli miejsce pobytu takiego interesowanego nie jest wiadomem, a on nie pozostawił pełnomocnika, w takim razie komisarz miejscowy postara się u sądu o zamianowanie dlań kuratora w myśl §. 276. u. c.

§. 51.

Interesowani mający wspólny interes mogą do rozpraw dotyczących tychże wspólnych interesów wyznaczyć wspólnych pełnomocników. Komisarz miejscowy ma jednak prawo w wypadkach, w których to dla zawarowania praw, lub dla dobra rozprawy uzna za stosowne, wezwać mocodawców samych do osobistego jawienia się.

Do odbioru doręczeń muszą jednak strony we wspólnym interesie działające na wezwanie komisarza miejscowego wymienić wspólnego pełnomocnika, w przeciwnym razie ustanowi go komisarz miejscowy.

§. 52.

Pełnomocnicy muszą wykazać się pisemnem pełnomocnictwem swego mocodawcy. Tylko mąż uważanym będzie nawet i bez pełnomocnictwa za pełnomocnika, wyjąwszy, jeżeli nie żyje z żoną, albo sam nie jest własnowolny, lub gdyby to domniemane umocowanie wyraźnie zostało odwołanem przed komisarzem miejscowym.

Pełnomocnictwa mogą być także udzielane protokolarnie przed komisarzem miejscowym lub przed sądem. Pełnomocnictwa muszą opiewać na przeprowadzenie w ogólności komasacyi w myśl tej ustawy, albo też w szczególności pewnej komasacyi, muszą zawierać upoważnienie do składania prawomocnych oświadczeń, zawierania ugód, wyboru sędziów polubownych i zrzekania się bez wynagrodzenia swoich praw, a nie mogą zawierać żadnych ograniczeń lub zastrzeżeń co do zatwierdzenia ze strony mocodawcy, w przeciwnym bowiem razie nie zostanie pełnomocnik za takiego uznanym ani do rozprawy dopuszczonym.

§. 53.

Do wizyi lokalnych ma komisarz miejscowy zawezwać znawców, a w razie potrzeby także i strony.

Znawcom należy dla ich informacyi zezwolić na przeglądnięcie dotyczących aktów rozprawy i dokumentów dowodowych, mogą oni także przed komisarzem miejscowym postawić wniosek na uzupełnienie sprawy przez dostarczenie brakujących jeszcze dowodów lub przez przesłuchanie świadków, lub stron samych.

Strony obecne przy przesłuchaniu znawców uprawnione są, celem gruntownego ocenienia sprawy — wnosić postawienie pytań i są obowiązane udzielić rzeczoznawcom żądanych wyjaśnień i wskazówek.

§. 54.

Z przeprowadzonych rozpraw, dochodzeń i zawartych ugód, będą spisane i stronom odczytane protokoły, które wolno stronom przejrzeć. Protokoły muszą być podpisane przez prowadzącego rozprawę lub dochodzenie i przez strony, a w razie, gdyby do spisania ich użyty był osobny protokolant, także i przez tegoż. Jeżeli strona nie umie się podpisać, natenczas imię i nazwisko jej położy na protokole protokolant, a w braku tego prowadzący rozprawę. Odmówienie podpisu, jak i powód odmowy uwidocznia się w protokole. Odmowa ta nie czyni rozprawy nieważną, jeżeli przy spisywaniu protokołu stosowano się do istniejących przepisów.

Ugody, dotyczące szczególnego interesu osoby odmawiającej podpisu — mają być uznane jako niezawarte.

Z wyjątkiem wypadku powyższego co do ugód, wydalenie się strony przed zakończeniem protokołu nie czyni protokołu nieważnym.

§. 55.

W sprawach, które w myśl 2-go ust. §. 14. należą do zwyczajnego sędziego, ale przed niego jeszcze nie zostały wytoczone, ma komisarz miejscowy obowiązek starać się o doprowadzenie ugody do skutku.

§. 56.

Komisarz miejscowy rozstrzyga w pierwszej instancyi we wszystkich sprawach, dla których władze komasacyjne są właściwemi a które nie są

zastrzeżone wyraźnie orzecznictwu władz wyższych bądź jako sprawy sporne w myśl §. 17., bądź wskutek innych postanowień ustawy.

Jeżeli po przeprowadzonej rozprawie przedmiot dokładnie został wyjaśniony, mogą być rozstrzygnięcia komisarza miejscowego obecnym stronom interesowanym zaraz przy rozprawie ustnie ogłoszone, co w protokole stwierdzić należy. Na żądanie należy w ciągu dni trzech po ogłoszeniu rozstrzygnięcia doręczyć pisemne orzeczenie wraz z powodami. Stronom nieobecnym przy rozprawie ma komisarz miejscowy w każdym razie wydać orzeczenie na piśmie.

§. 57.

Przeciw rozstrzygnięciom komisarza miejscowego można wnieść odwołanie do Komisyi krajowej, która rozstrzyga ostatecznie.

Przeciw orzeczeniom wydanym przez Komisyę krajową w I. instancyi, służy prawo odwołania się do Komisyi ministeryalnej.

Odwołania muszą być wniesione w terminie oznaczonym wyraźnie w orzeczeniu pierwszej instancyi na ręce komisarza miejscowego pisemnie albo do protokołu.

Termin ten wynosi 14 dni, wyjąwszy wypadki, w których ustawa inaczej postanawia.

Odwołania przeciw orzeczeniom, które Komisya krajowa w sporach między stronami wydała jako władza pierwszej instancyi, mają być wniesione w dwóch egzemplarzach, z których jeden doręcza się stronie przeciwnej dla ewentualnego wniesienia obrony w terminie czternastodniowym.

§. 58.

Odwołania przeciw takim zarządzeniom lub orzeczeniom komisarza miejscowego lub Komisyi krajowej, których natychmiastowe wykonanie koniecznem jest dla prawidłowego toku komasacyi i według zachodzących w poszczególnym wypadku okoliczności, bez narażenia strony interesowanej na szkodę może mieć miejsce — nie mają mocy wstrzymującej. Jednakże stan rzeczy stworzony zaczepionem zarządzeniem lub orzeczeniem, może być dodatkowo sprostowany, jeżeli się to koniecznem okaże wskutek wyższego rozstrzygnięcia.

§. 59.

Władze uprawnione są każdego czasu, jeżeli prawdziwość lub dokładność opinii znawców wydaje się im wątpliwą, powodować wydanie opinii

przez innych znawców, lub też zarządzić jakiekolwiek inne dochodzenie mające na celu uzupełnienie lub sprostowanie dochodzenia.

§. 60.

Wniosek o przywrócenie do poprzedniego stanu ma być z reguły połączony z odwołaniem.

Jest on dopuszczalnym tylko w tych wypadkach, w których dopuszczalnym jest takiż wniosek w postępowaniu sądowem w cywilnych sprawach spornych.

Co do dopuszczalności, orzeka w pierwszej instancyi Komisya krajowa.

§. 61.

Jeżeli Komisya krajowa lub ministeryalna wskutek odwołania, lub z mocy urzędowego nadzoru spostrzeże, że przy instruowaniu sprawy zaszły istotne braki, że pominięte zostały widocznie ważne okoliczności, lub że ustawa została naruszoną w taki sposób, iż to może mieć wpływ na wynik całej komasacyi, albo iż przez to poszczególni interesowani zostali w swych prawach pokrzywdzeni — natenczas zarządzi nową rozprawę lub dochodzenie i może poruczyć przeprowadzenie ich nawet innemu komisarzowi miejscowemu.

§. 62.

Do tych zarządzeń i orzeczeń, które tylko na wypadek ostatecznego zatwierdzenia planu komasacyjnego (§. 103.) mają być przeprowadzone, powinny władze dodać wyraźnie odpowiednie zastrzeżenie.

Przytem mają władze trzymać się zasady, iż przeprowadzone dochodzenia należy o ile możności także na wypadek niezatwierdzenia planu komasacyjnego, wyzyskać w interesie publicznym i interesie stron, zwłaszcza przez usunięcie sporów. Takie zatem orzeczenia, które nie przesądzają bezwarunkowo o zatwierdzeniu planu komasacyjnego, należy wydawać bez przytoczonego zastrzeżenia z mocą prawną, oznaczoną w §. 24.

Powyższe postanowienia nie mają zastosowania, jeżeli chodzi o komasacyę, którą zarządzi osobna ustawa krajowa w celu stosownego przeprowadzenia nawodnienia lub osuszenia większych przestrzeni, przy której zatem w myśl §§. 96. i 103., zatwierdzenie planu komasacyjnego przez władzę nie jest zależne od ostatecznej decyzyi bezpośrednich uczestników.

§. 63.

Jeżeli komasacya gruntów rolnych przychodzi do skutku w połączeniu z podziałem lub regulacyą, to w takim razie przeprowadzając podział lub regulacyę wśród postępowania komasacyjnego, stosuje się odpowiednio ogólne postanowienia §§. 45—62 niniejszej ustawy z następującemi zmianami:

1. Co do zastępstwa uczestników i zastępstwa realności, z której posiadaniem łączy się udział w wspólnych gruntach, prawo użytkowania i zarządu w myśl ustawy z 9. grudnia 1899 (Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900) albo jakieś roszczenie w myśl §. 23. wymienionej ustawy, ma zastosowanie ostatni ustęp §. 36. względnie §. 38. ustawy z 9. grudnia 1899 (Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900).

2. Postanowienie §. 55. niniejszej ustawy o tyle nie ma zastosowania, że władze w myśl ustępu 1. §. 10. ustawy z 9. grudnia 1899 (Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900) powołane są także do przeprowadzenia rozpraw i orzekania o sporach między wspólnikami co do posiadania lub własności poszczególnych części wspólnych gruntów.

B) Przygotowanie i ułożenie planu komasacyjnego.

§. 64.

Prace przygotowawcze do komasacyi jako też plan komasacyjny mogą być dokonane pod kierownictwem komisarza miejscowego (§§. 65. do 89. niniejszej ustawy), lub bez tego kierownictwa przez jednego lub kilku właścicieli gruntów, które mają być komasowane. (§§. 90. do 92. niniejszej ustawy).

Plan komasacyjny musi zawierać oszacowanie gruntów i praw, które ma się uwzględnić przy zamianie lub wyrównaniu, oznaczenie gruntów mających być danymi i przyznanymi w zamian i wskazanie tych wspólnych urządzeń, które uznano za konieczne dla użytkowania gruntu przyznanego w zamian (ekwiwalentu). (§. 27. ustawy państwowej).

Postanowień natury publiczno-prawnej nie wolno wciągać do planu komasacyjnego, chyba, że dotyczą takich stosunków kultury krajowej, które mają być uporządkowane z powodu komasacyi, względnie z powodu połączonego z nią podziału lub regulacyi. Nie wolno przeto takich postanowień wydawać i wciągać do planu, które się odnoszą do opieki nad ubogimi, kwaterunku i innych tego rodzaju ciężarów publicznych.

§. 65.

Jeżeli przynajmniej połowa właścicieli gruntów rolnych, należących do obszaru komasacyjnego (§§. 1. i 5.) zażąda komisarza miejscowego celem komasacyi tych gruntów, również, jeżeli ustawa krajowa zarządzi komasacyę celem należytego wykonania nawodnienia lub osuszenia większych przestrzeni, wówczas Komisya krajowa ma wyznaczyć komisarza miejscowego do przedsięwzięcia prac przygotowawczych i do ułożenia planu komasacyjnego (§. 28. ustawy państwowej).

Jeżeli jednak między gruntami, które mają być wciągnięte do komasacyi znajdują się grunta, będące dobrem gminnem, których podział według uchwały sejmowej (§. 7.) nie może nastąpić lub tylko częściowo może mieć miejsce i jeżeli przy badaniu wniosku na wdrożenie komasacyi (§. 66.) okaże się, że za obszar mający pozostać wspólnym nie można wyszukać odpowiedniego ekwiwalentu w innem położeniu, zaś przyznanie ekwiwalentu w tem samem położeniu uczyni niepodobnem ułożenie planu komasacyjnego korzystnego pod względem gospodarczym, natenczas Komisya krajowa winna odmówić wdrożenia postępowania komasacyjnego.

§. 66.

Bliższe szczegóły co do formy i przeprowadzenia dochodzenia w przedmiocie żądania wymienionego w poprzednim paragrafie, co do zastosowania postanowień §. 4. już w tem stadyum postępowania, jakoteż co do dochodzeń władzy w celu zbadania samego wniosku, określone będą w drodze rozporządzenia.

§. 67.

Jeżeli się okaże, że prowokacyę wniosła mniej niż połowa właścicieli gruntów rolnych, należących do obszaru komasacyjnego, natenczas obowiązuje ona tych, którzy ją wnieśli, jeszcze przez dwa lata, licząc od dnia wniesienia, a to na wypadek, gdyby w ciągu tego czasu przez przystąpienie innych potrzebna połowa została osiągniętą.

§. 68.

Dzień, w którym ma się rozpocząć działalność urzędowa komisarza miejscowego, należy publicznie ogłosić w urzędowej gazecie krajowej, na-

stępnie jednak także w gminach tego okręgu, na który się jego działalność urzędowa ma rozciągać, z tą uwagą, że od tego dnia począwszy nabywają mocy obowiązującej postanowienia niniejszej ustawy co do właściwości władz, następnie co do bezpośrednich i pośrednich uczestników, jakoteż co do składanych przez nich oświadczeń lub zawieranych ugód, w końcu co do obowiązku następców prawnych, uznania stanu prawnego stworzonego w celu przeprowadzenia komasacyi (§. 29. ustawy państwowej).

O dniu, w którym ma się rozpocząć działalność urzędowa komisarza miejscowego, należy zawiadomić także Wydział krajowy i Wydział powiatowy.

§. 69.

Komisarz miejscowy kieruje dochodzeniami i rozprawą. Jest on odpowiedzialnym za prawidłowe przeprowadzenie postępowania. Obok komisarza miejscowego współdziałają przy komasacyi w miarę postanowień tej ustawy i odnośnych rozporządzeń:

1. wydział uczestników;

2. personal techniczny, potrzebny do prac geometrycznych (§. 73.) i

3. potrzebne ponadto pomocnicze siły techniczne i znawcy.

Jeżeli w postępowaniu komasacyjnem uczestniczą bezpośrednio gmina, część gminy lub zakład gminy jako właściciele gruntów, wciągniętych do komasacyi lub ze względu na grunta oznaczone w §. 7., natenczas Wydział krajowy ma wysłać do tej komasacyi swego delegata. Komisarz miejscowy ma wzywać tego delegata do wszystkich tych rozpraw, które mają wpływ na oznaczenie i uwzględnienie praw i interesów gminy, części gminy lub zakładu gminnego.

Delegatowi temu służy także prawo stawiania przed komisarzem miejscowym wniosków na przeprowadzenie takich dochodzeń, rozpraw lub wydanie zarządzeń, które ze względu na zawarowanie interesów gminy, części gminy, lub zakładu gminnego uzna za konieczne lub pożądane. Delegat ów nie może jednak wskutek nieprzychylenia się komisarza miejscowego do jego żądań wnosić odwołania, lecz ma w tym względzie zwrócić się do Wydziału krajowego, któremu wolno przedstawić odnośną sprawę Komisyi krajowej w celu wydania takich zarządzeń, jakie Komisya ta z mocy służącego jej nadzoru z urzędu (§. 61.) uzna za stosowne.

§. 70.

Wydział uczestników ma się składać według uznania komisarza miejscowego w miarę mniejszej lub większej liczby uczestników z sześciu do piętnastu

członków. Jedną trzecią część członków wydziału wybierają uczestnicy bezpośredni z pośród siebie względną większością głosów, zaś po jednej trzeciej części powołują z grona uczestników bezpośrednich Wydział powiatowy i komisarz miejscowy w ten sposób, żeby w wydziale była reprezentowaną mniejsza, średnia i większa własność ziemska.

Przeciwko postanowieniu komisarza miejscowego co do liczby członków wydziału i przeciwko powołaniu do wydziału, którego dokonał on sam lub Wydział powiatowy, zażalenie nie jest dopuszczalnem.

§. 71.

Oprócz oznaczonej przez komisarza liczby członków wydziału, należą doń jeszcze przełożeni tych obszarów dworskich i naczelnicy tych gmin, w których okręgu leżą grunta. mające uledz komasacyi Komisarz miejscowy ma ich wezwać do wstąpienia do wydziału.

§. 72.

Wydział uczestników jest ciałem doradczem przy boku komisarza miejscowego we wszystkich tych kwestyach, które dotyczą komasacyi w ogólności i łączących się z nią wspólnych urządzeń gospodarczych. — W szczególności ma być wydział uczestników — pominąwszy postanowienia §§. 74. i 75. pytany o to, jaki zachować sposób postępowania w granicach dotyczących przepisów przy ustaleniu stosunku wartości, dalej o ogólne zasady przy projektowaniu wspólnych urządzeń i przy układaniu projektu podziału, następnie o termin odpowiedni do wykonania planu, a zwłaszcza do oddawania w posiadanie ekwiwalentów, następnie o sposób zaprowadzenia wspólnych urządzeń, nakoniec o prowizoryczne zarządzenie, jakie wypadnie wydać w ciągu postępowania.

Natomiast pytania w których chodzi bezpośrednio o zbadanie i ustalenie praw poszczególnych uczestników, albo o ich zaspokojenie i wogóle o interesa prywatne, nie mają być przedmiotem rozpraw wydziału.

Wydział zwołuje w miarę potrzeby komisarz miejscowy, któremu też służy przewodnictwo w wydziale. Do obrad wydziału należy powoływać także geometrę (§. 73.). Innych ludzi fachowych (§. 74.) współdziałających przy komasacyi, powołuje się tylko wtedy, gdy chodzi o sprawy należące do ich zawodu.

Członkowie, należący na podstawie §. 70. i 71. do wydziału, pełnią połączone z tem czynności jako funkcyę honorową bez prawa do wynagrodzenia.

§. 73.

Personal techniczny potrzebny do prac geometrycznych, ustanowi Wydział krajowy na koszt kraju i odda go do dyspozycyi przewodniczącego Komisyi krajowej.

Bliższe szczegóły co do urządzenia służby technicznej i co do sposobu opędzania odnośnych kosztów określi rozporządzenie, które Namiestnik wyda na podstawie porozumienia z Wydziałem krajowym.

§. 74.

Osoby fachowe, potrzebne do innych prac technicznych, jak przedewszystkiem techników melioracyjnych i leśnych, dozorców melioracyjnych, jakoteż znawców do szacowania i ludzi do wskazywania granic powołuje komisarz miejscowy z grona osób w swym zawodzie doświadczonych, względnie z biegiem granic dokładnie obznajomionych, a to z wyjątkiem nagłych wypadków, po wysłuchaniu wydziału uczestników. Komisarz miejscowy ma ich zaprzysiądz na sumienne wykonanie poruczonych im czynności, jeżeli nie są stałymi znawcami sądowymi.

§. 75.

Przy rozpoczęciu prac wstępnych należy na polecenie komisarza miejscowego obejść granice obszaru komasacyjnego w towarzystwie osób znających dokładnie granice i gdzie tego zajdzie potrzeba, dokładniej odznaczyć. Do tej czynności należy zawezwać sąsiednich właścicieli gruntów, a jeżeli granice obszaru są zarazem granicami gminy, lub obszaru dworskiego, także i zastępców gminy sąsiedniej lub obszaru dworskiego a w każdym razie członków wydziału uczestników. Z tej czynności należy spisać protokół i jeżeli przy tej sposobności wyjdą na jaw spory o własność lub o posiadanie, zastosowane zostaną postanowienia §. 55. tej ustawy a względnie postanowienia ustawy krajowej z 9. grudnia 1899 (Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900).

§. 76.

Ustalenie wartości gruntów do komasacyi włączonych może nastąpić w myśl §. 26. albo jednomyślnie, albo na podstawie opinii znawców. W pierwszym wypadku wymaga zgoda potwierdzenia komisarza miejscowego, w drugim wypadku dokonywa tenże oszacowania na powyżej wyrażonej podstawie.

W każdym razie ma on w myśl ogólnego przepisu ustępu trzeciego §. 31. zwrócić uwagę na to, aby prawa pośrednio interesowanych w niczem uszczuplone nie zostały.

Znawcy mają przy oddaniu swej opinii co do bonitacyi t. j. oszacowania według pewnych klas szacunkowych postępować w następujący sposób:

1. ustanowić szemat bonitacyjny t. j. szemat istniejących w okręgu komasacyjnym stopni wydatności gruntowej;

2. rozklasyfikować t. j. oznaczyć i miejscowo odgraniczyć te części obszaru, które mają być zaliczone do jednej i tej samej klasy, względnie do poszczególnych klas szematu bonitacyjnego;

3. taryfować t. j. obliczyć czysty przychód każdej poszczególnej klasy szematu bonitacyjnego.

§. 77.

Przy bonitacyi trzeba na to uważać, aby każdy grunt, względnie każda część gruntu oszacowana była w stosunku do takiego przychodu, jaki grunt ten ze względu na swą istotną, albo skutkiem trwałych wkładów uzyskaną jakość, na swoje położenie i stan, w jakim się w chwili oszacowania znajduje, może przynieść każdemu posiadaczowi w danej miejscowości przy należytem i stosunkom miejscowym odpowiadającem zagospodarowaniu. Grunta nie będące dotychczas w kulturze i przeznaczone do wykorczowania kawałki gruntów lasowych, które nadają się do przemiany w grunta uprawne, szacuje się według ich przyszłej wartości jako grunt w kulturze będący i zalicza się do odpowiedniej klasy.

§. 78.

Następujące stosunki i przedmioty nie mają być uwzględnione przy oszacowaniu gruntu:

1. przemijający, niezwykle wysoki albo z zaniedbania wynikły niski stan kultury i nawożenia;

2. niedostateczne wyzyskanie ostatniego znawożenia i kosztów uprawy wyłożonych w celu przysporzenia peryodycznie powtarzających się przychodów;

3. plantacye, znajdujące się na gruncie, mające przysporzyć szczególny przychód n. p. drzewa owocowe, plantacye łoziny i t. p.;

4. drzewostany, przeznaczone na ścięcie bez różnicy, czy się nadają już do ścięcia lub nie;

5. poszczególne urządzenia gospodarcze znajdujące się na gruncie, a dające się łatwo bez znacznego zmniejszenia wartości gruntu oddzielić n. p płoty.

Uwzględnienie tych stosunków i przedmiotów nastąpi według §. 89.

§. 79.

Uczestnikom komasacyi należy wyłożyć do przejrzenia przez 14 dni w odpowiedniem miejscu leżącem w obrębie obszaru komasacyjnego:

1. ocenę gruntów, na którą zgodzi się komisarz miejscowy na podstawie opinii znawców uzyskanej drogą bonitacyi. — względnie uzyskany tym sposobem plan bonitacyjny dla obszaru komasacyjnego.

2. rejestr posiadania zawierający wszystkie poszczególne grunta. Przy każdym gruncie należy podać: właściciela, nazwę niwy, obszar całego gruntu i obszar części tegoż należących do odrębnego rodzaju gleby i oddzielnej klasy dobroci.

Czas wyłożenia należy przynajmniej na trzy dni przedtem ogłosić w gminach obszaru komasacyjnego. Równocześnie należy każdemu bezpośredniemu uczestnikowi doręczyć dotyczący go wyciąg z rejestru stanu posiadania z odwołaniem się na postanowienie §. 80.

§. 80.

Przeciwko datom odnoszącym się do ocenienia całego gruntu lub części tego gruntu, a wynikającym z planu bonitacyjnego i rejestru stanu posiadania, mogą uczestnicy komasacyi wnosić uwagi u komisarza miejscowego. W razie ustnego zgłoszenia należy spisać protokół. Komisarz miejscowy jest obowiązany sprawdzić, czy te uwagi są uzasadnione i utrzymywać w ewidencyi braki, jakie przy tej sposobności wykażą się istotnie w planie bonitacyjnym, celem sprostowania ich w dalszem postępowaniu.

Postępowanie w toku instancyi i rozstrzyganie co do tych uwag nie ma miejsca w tem stadyum; stronom służy prawo wniesienia swych zażaleń, przy sposobności oznaczonej w §. 94. O tem prawie należy je pouczyć.

Przeciwko innym datom rejestru stanu posiadania, a w szczególności przeciwko zawartym w nim wymiarom powierzchni, mogą interesowani w komasacyi wnosić zarzuty, u komisarza miejscowego zarówno odnośnie do własnych, jak i do cudzych gruntów. Co do tych zarzutów należy przeprowadzić z stronami interesowanemi rozprawę, a jeżeli w kwestyi spornej, władza komasacyjna jest właściwą, nastąpi rozstrzygnięcie w toku instancyi.

Czas do wnoszenia uwag i zarzutów kończy się ośm dni po upływie terminu do wyłożenia planu bonitacyjnego i rejestru stanu posiadania, dla tych zaś uczestników, którym ma się doręczyć wyciągi z rejestru stanu posiadania, w żadnym razie nie przed upływem dni 14, licząc od doręczenia.

§. 81.

Po ostatecznem ustaleniu rejestru stanu posiadania ma komisarz miejscowy przystąpić do wyznaczenia odpowiednich ekwiwalentów, do oznaczenia potrzebnych gospodarczych urządzeń i wyrównań w pieniądzach i ma zarządzić ułożenie potrzebnych do tego obliczeń i planów.

Rozporządzenie wydane w porozumieniu z Wydziałem krajowym określi, w jakich wypadkach i pod jakimi bliższymi warunkami krajowe biuro melioracyjne ma współdziałać w projektowaniu owych urządzeń, a w szczególności przy zaopiniowaniu dotyczących projektów.

Jeżeli z komasacyą łączy się podział gruntu, należącego do kategoryi wymienionych w §. 7. natenczas należy również uwzględnić odpowiednio przy wspomnianych obliczeniach i planach oznaczone w ustawie krajowej z dnia 9. grudnia 1899 (Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900) prawa bezpośrednich uczestników. Ekwiwalenta, które w wykonaniu postanowień §§. 32. do 34. pozostaną obciążone służebnościami lub ciężarami gruntowymi, a mają być przydzielone innemu posiadaczowi, następnie ekwiwalenta, na których ma pozostać zabezpieczona jakaś wierzytelność w myśl §. 40., należy podobnie jak ekwiwalenta wspomniane w §. 87. wstawić w obliczenie, jednak z uwzględnieniem zmniejszonej wartości, jaka wyniknie z takiego obciążenia.

§. 82.

Jeżeli powierzchnia dróg, rowów albo innych urządzeń, które odpadną wskutek komasacyi jest większą, niżeli powierzchnia, jakiej potrzeba na wspólne urządzenia, wymienione w §. 9. natenczas nadwyżkę — w braku innej umowy — należy rozdzielić między bezpośrednich uczestników komasacyi według średniego stosunku powierzchni i wartości tej posiadłości gruntowej, z którą uczestniczą w komasacyi, albo też uwzględnić to przy wyznaczaniu im wynagrodzenia. W razie, gdyby był niedobór, należy go w tym samym stosunku ściągnąć od bezpośrednich uczestników a ich wynagrodzenie odpowiednio zmniejszyć.

Jeżeli tego rodzaju wspólne urządzenia okażą się potrzebnemi dopiero dodatkowo w takiem stadyum postępowania, w którem takie obliczenie zbywających lub brakujących powierzchni gruntowych mogłoby przyjść do skutku tylko za pomocą długotrwałej lub kosztownej zmiany przygotowawczych prac

komasacyjnych, w takim razie potrzebny grunt mają odstąpić odnośni uczestnicy bezpośredni za całkowitem odszkodowaniem pieniężnem, które w braku umowy oznaczy władza.

§. 83.

Do urządzeń, które podwyższają gospodarczy użytek z niektórych tylko gruntów przyznanych, jako wynagrodzenie, mają być zastowane przepisy pierwszego ustępu §. 82. z tem ograniczeniem, że potrzebna ilość gruntu będzie dostarczoną na rachunek tychże wynagrodzeń, o ile już przy obliczeniu tych wynagrodzeń nie uwzględniono tego, że zaprowadzenie owych urządzeń nastąpi kosztem wszystkich uczestników.

§. 84.

Uczestnicy komasacyi, których posiadłość gruntowa wskutek urządzeń gospodarczych, połączonych z komasacyą, nie odniesie żadnej korzyści lub korzyść nieznaczną, nie stojącą w żadnym stosunku do wymiaru podanego w pierwszym ustępie §. 82. winni być uwolnieni od udziału w dostarczeniu gruntu, potrzebnego na takie urządzenia albo całkiem albo w części odpowiadającej istotnym stosunkom.

§. 85.

W braku odmiennego układu albo specyalnego prawnego zobowiązania, mają uczestnicy ponosić koszta zaprowadzenia urządzeń gospodarczych włącznie z odszkodowaniami należącemi się w gotówce w myśl drugiego ustępu §. 82. z tytułu dostarczenia gruntu pod urządzenia gospodarcze lub z jakiegokolwiek innego tytułu i to w takim stosunku, w jakim w myśl §§. 82.—84. uczestniczą w nadwyżce względnie w pokryciu brakującej części gruntu.

§. 86.

Według tych samych zasad, które przy zakładaniu wspólnych urządzeń obowiązują, ma się uregulować także obowiązek utrzymywania tych urządzeń.

O ile się to tyczy utrzymania budowli wodnych mogą być odnośni uczestnicy zmuszeni na podstawie orzeczenia władzy do zawiązania spółki wodnej w myśl przepisu §. 45. ustawy wodnej z 14. marca 1875 Nr. 38. Dz. u. kr. a to bez osobnej w tym celu ustawy krajowej.

§. 87.

Jeżeli odpowiednie użytkowanie gruntu przyznanego jako ekwiwalent nie jest możebnem bez ustanowienia służebności na innej do komasacyi wciągniętej parceli gruntowej, winno się stosunek tej służebności ściśle określić i uwzględnić okoliczność tę przy oszacowaniu odnośnego gruntu.

Gdyby jednak dokonane oszacowanie się cofnąć nie dało bez długotrwałych lub kosztownych zmian w dotychczasowych pracach będzie odpowiednie odszkodowanie w braku porozumienia oznaczone urzędownie.

§. 88.

Przy oznaczeniu poszczególnych ekwiwalentów w ziemi winno się o tyle uwzględnić życzenia bezpośrednich uczestników o ile to się stać może bez naruszenia przepisów ustawy lub uszkodzenia takich publicznych interesów, które można zaspokoić za pomocą komasacyi.

Jeżeli z komasacyą łączy się podział wspólnego gruntu, oznaczonego w §. 7., a ten podział dotyczy bezpośrednio gminy, części gminy lub zakładu gminnego, wówczas należy mieć na uwadze o ile i w jakim położeniu one potrzebują gruntu na cele publiczne, a to w myśl ustawy krajowej z dnia 9. grudnia 1899 (Nr. 20. Dz. ust. kraj. z r. 1900).

§. 89.

Za to, co w myśl §. 78. l. 1. i 2. pominięto przy oszacowaniu poszczególnych gruntów winno być dane wynagrodzenie w pieniądzach, jeżeli między posiadaczem tych gruntów a tym, któremu one mają być przyznane jako ekwiwalent, nie został zawarty układ odmienny.

Plantacye wymienione w §. 78. l. 3. musi na żądanie dotychczasowego posiadacza przyjąć ten, komu odnośny grunt przyznano za zapłatą oszacowanej wartości.

To samo odnosi się do wspomnianych w §. 78. l. 4, nierębnych drzewostanów, podczas gdy drzewostany przydatne do ścięcia według wyboru dotychczasowego posiadacza, ma albo on sam w oznaczonym terminie wyrąbać, albo też ma je przyjąć do uiszczenia kwoty szacunkowej ten, który odnośny grunt otrzyma jako ekwiwalent. W razie zastrzeżonego wyrębu należy się temu, kto otrzymał ten grunt jako ekwiwalent, odpowiednie odszkodowanie za utracony na razie zwyczajny przychód z odnośnej powierzchni.

Wymienione w §. 78. pod l. 5. urządzenia mogą być wedle wyboru tego, komu grunt przyznano, albo pozostawione przy gruncie za uiszczeniem kwoty szacunkowej albo też w oznaczonym terminie usunięte przez poprzedniego posiadacza gruntu.

§. 90.

Jeżeli jeden lub więcej właścicieli gruntów, przeznaczonych przez nich do komasacyi, chcą sami przedsięwziąć prace przygotowawcze, jakoteż ułożenie planu komasacyjnego bez kierownictwa komisarza miejscowego, wówczas mogą jeszcze przed rozpoczęciem prac przygotowawczych postarać się o orzeczenie władzy w tym kierunku, czy rozmiary zamierzonej komasacyi odpowiadają postanowieniom §§. 1. i 5.

Jeżeli stosownie do okoliczności można mieć uzasadnioną nadzieję, że taka komasacya przyjdzie do skutku, natenczas władza może na prośbę przedsiębiorców upoważnić ich na czas odpowiedni do przeprowadzenia potrzebnych dochodzeń i pomiarów w całym okręgu komasacyjnym pod warunkiem, że w razie wyrządzenia szkody winni ją wynagrodzić.

O tym obowiązku orzeka w razie sporu sędzia zwyczajny (§. 31. ustawy państw.).

§. 91.

Plan komasacyjny ułożony przez jednego lub kilku właścicieli gruntów, przeznaczonych do komasacyi, ma być wyłożony przez dni 14 w gminach należących do obszaru komasacyjnego, aby go mogli przejrzeć wszyscy uczestnicy bezpośredni, z których każdego z osobna o tem zawiadomić należy. Skoro większość tych uczestników podpisem swoim da tymczasowe zezwolenie, należy plan przedłożyć Komisyi krajowej i przedstawić stosunki w których mogą być interesowane także inne osoby z powodu zmian w jakiejś służebności lub w ciężarze gruntowym lub z powodu zamierzonego urządzenia gospodarczego. Zarazem należy donieść, czy te stosunki uporządkowano zgodnym sposobem lub też zastrzeżono orzeczeniu władzy (§. 32. ustawy państwowej).

§. 92.

Jeżeli plan komasacyjny nie odpowiada postanowieniom §. 64., albo jeżeli nie może służyć za podstawę do dalszych dochodzeń z powodu innych ważnych braków, do których należy zaliczyć mianowicie niedostateczne uchylenie rozrzucenia gruntów, ma Komisya krajowa polecić uczestnikom, aby przedłożyli poprawiony plan, trzymając się zawsze przepisów §. 91.

We wszystkich innych wypadkach ma Komisya krajowa wyznaczyć do takiej komasacyi komisarza miejscowego, ogłosić publicznie w sposób przepisany §. 68. dzień, od którego zaczyna się jego działalność urzędowa, a następnie z wykluczeniem odwołania do Komisyi ministeryalnej orzec na podstawie dochodzeń, dokonanych przez komisarza na miejscu, czy należy natychmiast przystąpić do wyłożenia planu komasacyjnego według podanych poniżej przepisów, czy też przed tem jeszcze uzupełnić dochodzenie ze względu na orzeczenia zastrzeżone przy końcu §. 91. zaś w razie potrzeby i w innych kierunkach (§. 33. ustawy państwowej).

§. 93.

Bliższe przepisy do powyższych postanowień tyczące się urządzenia służby technicznej, przygotowania i ułożenia planu komasacyjnego, skali map i planów, urządzenia robót geodetycznych, dopuszczalnych różnic pomiarowych i rachunkowych, postępowania którego się trzymać należy przy bonitacyi i obliczeniach, wydzielenia poszczególnych gruntów na to, aby je w swoim czasie sprzedać w celu pokrycia lub pomniejszenia kosztów komasacyi, okoliczności uwzględnić się mających przy projektowaniu wspólnych urządzeń gospodarczych, co do formularzy i t. d. mają być wydane w porozumieniu z Wydziałem krajowym w drodze rozporządzeń.

C) Wyłożenie i wytyczenie planu komasacyjnego i powzięcie o nim uchwały ostatecznej.

§. 94.

Plan komasacyi, bez względu na to, czy ułożony został pod kierownictwem komisarza miejscowego, czy też bez niego przez jednego lub kilku właścicieli gruntów, przeznaczonych do komasacyi, należy wyłożyć w gminach obszaru komasacyjnego, do publicznego przejrzenia przez wszystkich interesowanych przez dni 30. Komisarz miejscowy ma go na gruncie wytyczyć i na żądanie interesowanych objaśnić.

Miejsce i czas wyłożenia, jakoteż wytyczenie planu komasacyjnego, należy zapowiedzieć najmniej na 8 dni przedtem edyktem, który ma być ogłoszony w urzędowej gazecie krajowej i równocześnie we wszystkich gminach okręgu komasacyjnego z wezwaniem zarówno bezpośrednich jak pośrednich interesowanych, ażeby swoje zarzuty co do planu w przeciągu 45 dni, licząc od pierwszego dnia wyłożenia go w gminie, zgłosili do komisarza miejscowego, albo pisemnie, albo ustnie do protokołu (§. 34. ustawy państwowej).

§. 95.

O zarzutach wniesionych wskutek tego wezwania, orzeka Komisya krajowa, a w drodze odwołania Komisya ministeryalna.

Termin odwołania wynosi 14 dni i zaczyna się z dniem, następującym bezpośrednio po dniu doręczenia orzeczenia Komisyi krajowej (§. 35. ustawy państwowej).

§. 96.

Jeżeli w terminie edyktalnym, oznaczonym w §. 94. nie wniesiono żadnych zarzutów przeciw planowi komasacyjnemu, albo jeżeli podniesionych przeciw niemu zarzutów nie uwzględniła Komisya krajowa, względnie Komisya ministeryalna, należy się postarać o to, aby uczestnicy bezpośredni powzięli ostateczną uchwałę co do planu komasacyjnego. Jeżeli natomiast wskutek podniesionych zarzutów zarządzono zmiany w planie komasacyjnym, wówczas komisarz miejscowy ma poprzednio ten plan przerobić odpowiednio do wydanych orzeczeń Komisyi krajowej i ministeryalnej, następnie wytyczyć go ponownie na gruncie, jeżeli Komisya krajowa uzna to za potrzebne dla uwidocznienia tych zmian, a w końcu ma się postarać o ostateczną uchwałę bezpośrednich uczestników (§. 97.)

Ostateczna uchwała bezpośrednich uczestników co do planu komasacyjnego odpada, jeżeli ustawą krajową zarządzono komasacyę w celu skutecznego przeprowadzenia nawodnienia lub osuszenia większych obszarów (§. 36. ustawy państwowej).

§. 97.

Ostateczna uchwała co do planu komasacyjnego zapada pod przewodnictwem komisarza miejscowego przez głosowanie bezpośrednich uczestników.

Plan komasacyjny uważa się wtedy za przyjęty, gdy większość bezpośrednich uczestników komasacyi nań się zgodziła, a czysty przychód katastralny z gruntów przeznaczonych do komasacyi, należących do tej większości wynosi najmniej dwie trzecie części czystego przychodu katastralnego wszystkich gruntów, przeznaczonych w tym obszarze do komasacyi (§. 37. ustawy państwowej).

§. 98.

Do głosowania ma komisarz miejscowy przygotować spis bezpośrednich uczestników komasacyi i podać w nim czysty dochód katastralny ich grun-

tów, włączonych do komasacyi, oraz dodać dwie rubryki: „Za planem komasacyjnym“ i „Przeciw planowi komasacyjnemu“.

O terminie wyznaczonym do głosowania, który ma najmniej wynosić ośm godzin, należy zawiad mić wszystkich uczestników bezpośrednich z osobna. a oprócz tego należy ogłosić odpowiednie obwieszczenie w gminach okręgu komasacyjnego przynajmniej na trzy dni przed terminem głosowania.

Każdy bezpośredni uczestnik może w ciągu oznaczonego terminu oddać swój głos za planem komasacyjnym lub przeciw niemu. Oddawać głos może uczestnik bezpośredni tylko sam osobiście lub przez osoby umocowane w myśl §. 52., a dzieje się to w ten sposób, że odnośna osoba w obecności komisyi kierującej głosowaniem wpisuje sama lub w razie nieumiejętności pisania poleci wpisać swoje nazwisko w rubrykę rejestru za planem komasacyjnym lub przeciw niemu. Ograniczające, warunkowe lub inne uwagi nie są dopuszczalne przy tem wpisywaniu i będą uważane tak, jakby ich nie dodano Komisya do głosowania składa się z komisarza miejscowego jako przewodniczącego i dwóch przez niego powołanych bezpośrednich uczestników komasacyi.

§. 99.

Jeżeli co do gruntów wspólnych, wciągniętych w komasacyę a nie podlegających podziałowi podług §. 7., współwłaściciele mają mieć razem jeden głos w myśl §. 30., i jeżeli można przewidzieć, iż rozprawa z tymi współwłaścicielami celem oznaczenia i oddania tego głosu mogłaby wstrzymać lub utrudnić przebieg głosowania w zwyczajnym terminie §. 98., natenczas należy odnośnie do tych gruntów rozpisać osobne terminy, odpowiedni czas trwające. Na tych terminach należy spisać protokolarnie głosy, oddane za te grunta przez współwłaścicieli i rezultat ostateczny wynikający z nich podług §. 30. Rezultat ten wpisze komisarz miejscowy do rejestru głosowania powołując się na protokół.

§. 100.

Jeśli wspólne grunta mają być z powodu komasacyi podzielone w myśl postanowienia §. 7., z mocy ustawy, naówczas należy wszystkich tych, których udziały w tych wspólnych gruntach mają być zastąpione ekwiwalentami, wpisać z urzędu wraz z czystym przychodem katastralnym z tych wspólnych gruntów w rubrykę głosujących za planem komasacyjnym. Ci, którzy nadto z powodu innych własnych gruntów uczestniczą bezpośrednio w komasacyi, mają co do tych ostatnich gruntów zastrzeżone prawo głosowania według §. 98., względnie §. 99., niezawiśle i odrębnie od wymienionego wyżej wpisu.

§. 101.

Kto mimo przepisanego ustawą zawiadomienia o terminie głosowania nie odda swego głosu w tym terminie w formie przepisanej, ma być po ukończeniu terminu wezwanym przez komisarza miejscowego, ażeby w przeciągu trzech dni, licząc od dnia, następującego po dniu doręczenia wezwania, oddał swój głos na piśmie. Wezwanie to ma mieć wyraźny dodatek, że ponowne wstrzymanie się od oddania głosu lub przysłanie nieokreślonego lub warunkowego oświadczenia będzie uważane za zgodzenie się na plan komasacyjny.

Tych, którzy po takiem wezwaniu nie głosują, lub złożą oświadczenie nieokreślone albo warunkowe, należy wpisać w rubrykę głosujących za planem komasacyjnym, a przytem dodać uwagę, zawierającą powołanie się na niniejsze postanowienie.

§. 102.

Wynikający z głosowania stosunek głosów ma komisarz miejscowy natychmiast po ukończeniu głosowania publicznie ogłosić w gminach, należących do okręgu komasacyjnego i wezwać tych uprawnionych do głosowania, którzy uważają się za pokrzywdzonych postępowaniem, jakiego się trzymano przy głosowaniu, lub obliczeniem głosów, ażeby w ciągu dni czternastu, licząc od dnia tego ogłoszenia, zgłosili u komisarza miejscowego pisemnie. albo podali ustnie do protokołu swoje zażalenia.

Po upływie tego czasu przedkłada komisarz miejscowy Komisyi krajowej plan komasacyjny, protokół głosowania i wniesione zażalenie (§. 38. ustawy państwowej).

§. 103.

Komisya krajowa orzeka o tych zażaleniach bez odwołania a następnie, decyduje o komasacyi zatwierdzając plan komasacyjny, albo odmawiając zatwierdzenia.

Jeżeli przy głosowaniu nad planem komasacyjnym okazała się większość wymagana w §. 97. wówczas zatwierdza go Komisya krajowa, oświadcza że mniejszość bezpośrednich uczestników musi się na tej podstawie zgodzić na komasacyę i udziela komisarzowi miejscowemu potrzebnych wskazówek do przeprowadzenia tego planu.

Jeżeli przy głosowaniu nie było takiej większości, wtedy komisya krajowa nie zatwierdza planu komasacyjnego i zamyka postępowanie komasacyjne z zastrzeżeniem wydania dodatkowego orzeczenia o kosztach.

Jeżeli ustawą krajową zarządzono komasacyę w celu skutecznego nawodnienia lub osuszenia większych przestrzeni, w takim razie Komisya krajowa ma prawo zadecydować o komasacyi zaraz po rozstrzygnięciu zarzutów, podniesionych w ciągu terminu edyktalnego (§. 94.) przeciwko planowi komasacyjnemu. Przeciwko planowi komasacyjnemu zatwierdzonemu przez Komisyę krajową nie można ani wnosić odwołania, ani żądać przywrócenia do poprzedniego stanu (§. 39. ustawy państw.).

§. 104.

Orzeczenie Komisyi krajowej wydane w myśl § 103., a zawierające potwierdzenie lub niepotwierdzenie planu komasacyjnego jako też zarządzenie Komisyi krajowej, odnoszące się do wykonania zatwierdzonego planu ma komisarz miejscowy ogłosić w gminach okręgu komasacyjnego, oraz doręczyć je każdemu bezpośredniemu uczestnikowi i każdemu, komu służy prawo wypowiedzenia według §. 38.

§. 105.

Jeżeli wartość gruntu, przeznaczonego do komasacyi albo wartość przedmiotu pozostawionego do osobnej oceny uległa przed oddaniem nowemu właścicielowi zmniejszeniu choćby skutkiem przypadkowego wydarzenia, może nowy właściciel w ciągu 60 dni po wykonaniu odnośnej części planu komasacyjnego żądać od dawnego właściciela dodatkowego wyrównania wartości. Takie wyrównanie ma nastąpić w ziemi, jeżeli zmniejszenie wartości dotyczy gruntu i jeżeli to jest możliwe bez znacznego naruszenia nowego układu posiadłości — we wszystkich innych przypadkach w pieniądzach.

Jeżeli przy wykonaniu komasacyi wkradł się błąd pomiarowy lub rachunkowy, może uczestnik ponoszący stąd szkodę, w ciągu roku po wykonaniu odnośnej części planu komasacyjnego, zażądać odszkodowania w pieniądzach od tego, komu ów błąd wyszedł na korzyść. Jeżeli jednak ten błąd dotyczył ziemi — może żądać odszkodowania w ziemi, o ile to jest możliwem bez znacznego naruszenia nowego układu posiadłości.

Ten, komu wskutek niewykonania zarządzeń, jakie władza wydała w celu przejścia z istniejących stosunków do nowego ukształtowania posiadłości gruntowej zmniejszyły się pożytki z gruntów przyznanych mu jako ekwiwalent lub kto w jakimkolwiek innym względzie pokrzywdzony został, może

w ciągu dni 60, po wykonaniu odnośnej części planu komasacyjnego zażądać od dawnego właściciela tych gruntów odszkodowania w pieniądzach (§. 40. ustawy państwowej).

§. 106.

Jeżeli stosunki posiadłości gruntowej, wzięte za podstawę planu komasacyjnego, w czasie między zatwierdzeniem a wykonaniem planu, zmieniły się wskutek siły wyższej (n. p. zmiana biegu wód, trwałe spustoszenia przez wodę, usunięcie się ziemi i t. p.) tak znacznie, że przewidziane w §. 105. wyrównanie wartości nie może złemu zaradzić, Komisya krajowa może na żądanie jednego z bezpośrednich uczestników uchylić plan komasacyjny całkowicie lub częściowo i o ileby według okoliczności komasacya była jeszcze możliwą i pożądaną, zarządzić ponownie prace przygotowawcze i ułożenie nowego planu komasacyjnego. Przeciw takiemu zarządzeniu ma każdy bezpośredni uczestnik prawo wnieść odwołanie do Komisyi ministeryalnej w przeciągu dni 14 licząc od dnia doręczenia takiego zarządzenia (§. 41. ustawy państwowej).

§. 107.

Co do nowych stosunków urządzenia niw i stosunków prawnych, wynikających z planu komasacyjnego, nie mniej co do tych stosunków, które dotyczą założenia, użytkowania i utrzymania połączonych z komasacyą urządzeń gospodarczych, o ile plan komasacyjny sam przez się nie wystarcza do dokładnego wyjaśnienia stanu rzeczy, winien komisarz miejscowy sporządzić osobny dokument i w toku instancyi przeprowadzić odnośne rozprawy.

Dokument ten może być rozdzielony na dwie części i to w taki sposób, że w głównym dokumencie uwidoczniony będzie nowy stan posiadania inne zaś tego stanu posiadania bezpośrednio niedotyczące punkta będą zamieszczone w dodatkowym dokumencie.

§. 108.

Jeżeli przy wykonaniu planu komasacyjnego okaże się, że ze względu na nowe odgraniczenie parcel i posiadłości, powstałych przy komasacyi, byłoby pożądanem przedsięwziąć zmianę w granicach gminy, winien komisarz miejscowy spowodować w tym kierunku dochodzenie stosownie do obowiązujących ustaw i przepisów.

§. 109.

W celu sprostowania księgi gruntowej i utrzymania ewidencyi katastru podatku gruntowego należy doręczyć wyższemu Sądowi krajowemu i krajowej władzy skarbowej po jednej kopii planu geometrycznego (sytuacyjnego) stanowiącego podstawę zatwierdzonego planu komasacyi, tudzież po jednym odpisie innych potrzebnych dowodów.

§. 110.

Zamknięcie postępowania komasacyjnego ma Komisya krajowa ogłosić publicznie w sposób przewidziany w §. 68.

Od dnia tego ogłoszenia ustaje właściwość władz komasacyjnych tak, że one odtąd są właściwemi tylko jeszcze dla orzeczeń o roszczeniach, przewidzianych w §. 105. (§. 42. ustawy państwowej).

§. 111.

Bliższe przepisy do powyższych postanowień o wyłożeniu i wytyczeniu planu komasacyjnego, o ostatecznej uchwale o nim, o jego wykonaniu i o sporządzeniu dokumentu, o którym mowa w §. 107., będą wydane w drodze rozporządzenia.

§. 112.

Jeżeli komasacya gruntów rolnych następuje w połączeniu z podziałem albo regulacyą, natenczas w celu ustalenia stosunków, które dotyczą gruntów wspólnych a mają być uwzględnione przy wykonaniu planu komasacyjnego, należy postąpić według postanowień §§. 60—66 ustęp 1—3, §§. 67—76 ustęp 1—3, §§. 77—79., 87., 88. i 96. ustawy z dnia 9. grudnia 1899 (Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900) a zresztą według postanowień niniejszej ustawy.

Atoli w takim wypadku przy układaniu rejestru praw udziałowych przepisanem w §. 76. ustawy z dnia 9. grudnia 1899 (Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900) nie ma miejsca oszacowanie wspólnych gruntów, przeciwnie ma ono w myśl §. 79. niniejszej ustawy stanowić część składową planu bonitacyjnego, który się układa dla obszaru komasacyjnego. Również nie mogą być stosowane postanowienia §§. 66. ustęp 4. i 76. ustęp 4. ustawy z dnia 9. grudnia 1899 (Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900).

§. 113.

Jeżeli z powodu komasacyi gruntów rolnych ma przyjść do skutku regulacya praw użytkowania lub zarządu wspólnych gruntów, natenczas celem przygotowania, ułożenia i wykonania planu regulacyjnego należy postąpić według postanowień §§. 60—66. alinea 1—3, §§. 70—76, alinea 1—3, §§. 77—106., ustawy z dnia 9. grudnia 1899 (Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900).

Rozdział V.

Koszta komasacyi.

§. 114.

Wynagrodzenie komisarza miejscowego, wydatki na jego podróże i na kancelaryę ponosi skarb państwa (§. 43. ustawy państwowej).

§. 115.

Co do dalszych kosztów obowiązują postanowienia następnych paragrafów niniejszej ustawy także wtedy, gdy komasacya gruntów rolnych odbywa się w połączeniu z podziałem lub regulacyą (§. 112.) lub gdy przy sposobności komasacyi następuje regulacya. W tych wypadkach kwoty potrzebne na odszkodowania, oznaczone w drugim ustępie §. 22. ustawy z dnia 9. grudnia 1899 (Nr. 20. Dz. u. kr. z r. 1900) należy wliczyć do kwot wymienionych w §. 119. l. 3. niniejszej ustawy.

§. 116

Fundusz krajowy ponosić będzie:

1. Koszta wysłania delegata Wydziału krajowego w myśl §. 69.

2. Wynagrodzenia, koszta podróży i koszta biurowe personalu technicznego potrzebnego do prac geometrycznych (§. 73.) tudzież koszta zakupna potrzebnych map;

3. Wynagrodzenie i koszta podróży potrzebnych ewentualnie techników melioracyjnych i leśnych, oraz dozorców melioracyjnych;

4. Ewentualne wynagrodzenia za inne prace lub materyały użyte dla ogólnych celów komasacyi.

Koszta wymienione pod 2—4 będzie ponosić fundusz krajowy przez lat 15, licząc od wejścia w życie tej ustawy.

§. 117.

Lokalności potrzebne w siedzibie urzędowej komisarza miejscowego dla prac komisarza miejscowego i tych, którzy w myśl §. 69. mają z nim współdziałać, winny być dostarczone, utrzymywane i opalane na rachunek tych, którzy bezpośrednio są interesowani w komasacyach jednocześnie przeprowadzanych.

Lokalności potrzebnych ewentualnie dla prac powyższych funkcyonaryuszów poza siedzibą urzędową komisarza miejscowego dostarczą bezpłatnie w ten sam sposób bezpośrednio interesowani odnośnego obszaru komasacyjnego. Ci bezpośrednio interesowani obowiązani są także dostarczyć pomocników do prac geometrycznych, rekwizytów potrzebnych a łatwych do sporządzenia jako to: kołków do pomiarów, tyk sygnałowych i t. p.

Jeżeli miejsce pracy w obrębie obszaru komasacyjnego, w którem mają przeprowadzić czynność urzędową komisarz miejscowy lub osoby przy nim współdziałające w myśl §. 69. oddalonem jest od biura albo od miejsca pomieszczenia wspomnianych funkcyonaryuszów niemniej niż o 3 a nie więcej niż o 15 kilometrów, mają bezpośrednio interesowani dostarczyć bezpłatnie podwód celem przewiezienia owych osób do tego miejsca i odwiezienia ich napowrót do biura, względnie do miejsca zamieszkania. Obowiązek ten nie odnosi się do członków wydziału uczestników.

W razie niedopełnienia w należytym czasie i sposobie obowiązków określonych w tym paragrafie, komisarz miejscowy ma prawo postarać się o to, czego nie dostarczono a wynikłe stąd koszta pokryć w myśl §. 119.

§. 118.

Dyety i koszta podróży znawców potrzebnych do szacowania oraz wynagrodzenia ludzi użytych do wskazywania granic ponoszą również bezpośrednio interesowani w danym obszarze komasacyjnym, a to w stosunku do wartości udziałów, z jakimi uczestniczyli w komasacyi.

§. 119.

Z funduszu krajowego asygnowany będzie komisarzowi miejscowemu fundusz podręczny do wyrachowania się, ustanowiony w miarę przypuszczalnego zapotrzebowania, z którego komisarz pokrywać będzie zaliczkowo: 1) koszta wynikłe z zastosowania końcowego ustępu §. 117., 2) koszta określone w §. 118., 3) kwoty potrzebne na wypłatę wynagrodzeń w gotówce, które mają być uiszczone przez poszczególnych bezpośrednio interesowanych (§§. 26., 89., 105.). Kwoty wymienione pod 3) zaliczone będą przez komisarza miejscowego wtedy jedynie, jeśli tego zażąda obowiązany do ponoszenia tych kwot.

§. 120.

Co do ostatecznego ponoszenia kosztów, względnie co do obowiązku zwrotu kwot zaliczonych w myśl §. 119. z funduszu podręcznego komisarza rozstrzyga, na podstawie przepisów tego rozdziału w pierwszej instancyi komisarz miejscowy, a w drugiej i ostatniej instancyi Komisya krajowa (§. 57.). Wyjątek stanowią wypadki, w których kwestya tychże kosztów ma być rozstrzygniętą w myśl ostatniego ustępu §. 121. razem z główną sprawą, w tym bowiem razie tok instancyi w sprawie głównej stosuje się także i do kosztów.

§. 121.

Koszta niewymienione w poprzednich ustępach a w szczególności:

1. koszta powstałe dla interesowanych wskutek osobistego ich udziału w rozprawach, lub z powodu wysłania pełnomocnika i utracone wskutek tego korzyści;

2. koszta porady prawnej lub fachowej, poniesione przez poszczególnych uczestników;

3. koszta wyłożone na odpisy protokołów rozpraw lub innych aktów i kopii planów żądanych przez strony;

4. koszta rozpraw, który ze względu na prawidłowy tok komasacyi były zbędne i które tylko dla osobistych korzyści uczestników przez tychże wywołane zostały;

5. koszta rozpraw spowodowanych z winy interesowanych zwłaszcza w wypadku §. 48. albo przez podniesienie lekkomyślnych roszczeń lub podobnych zarzutów;

6. koszta odznaczenia granic znakami granicznymi, koszta ewentualnych odszkodowań pieniężnych za gospodarcze urządzenia bądź wspólne bądź takie, których przeznaczeniem jest podnieść użyteczność tylko niektórych ekwiwalentów (§§. 9., 83.), jakoteż wynagrodzenia pieniężne w razie przeniesienia budynków (§. 27.) mają ponosić odnośni uczestnicy względnie ci, którzy koszta te zawinili, sami i bezpośrednio, to jest bez zaliczki z funduszu oznaczonego w §. 119. Co do kosztów i odszkodowań za wspólne gospodarcze urządzenia i co do wynagrodzeń w razie przeniesienia budynków może Wydział krajowy w miarę funduszów przez Sejm na ten cel przyzwolonych udzielać pożyczek lub zapomóg (subwencyi) w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie.

O tem czy w pewnej sprawie zachodzi wypadek przewidziany pod l. 4. albo 5. i o ile przegrywający sprawę winien jest zwrócić koszta użycia doradców prawnych i fachowych, spowodowane własnem zawinieniem, należy orzec w toku rozprawy razem ze sprawą główną.

§. 122.

Ci, którzy w myśl poprzednich postanowień mają ostatecznie ponieść koszta zaliczone przez komisarza miejscowego, są w razie niewykonania planu komasacyjnego obowiązani zwrócić te zaliczki w ciągu dni 30 po doręczeniu odpowiedniego nakazu płatniczego.

Jeżeli plan komasacyjny zostanie wykonany w takim razie te zaliczki, o ile się ich nie pokryje z przewidzianej planem komasacyjnym sprzedaży przeznaczonych w tym celu gruntów, uważa się tylko za pożyczkę udzieloną z funduszu krajowego na zapłacenie przypadającej części kosztów komasacyi, jakoteż na zapłacenie pieniężnego wyrównania, które ma być uiszczonem. Pożyczka ta, podobnie jak pożyczka udzielona z funduszu krajowego na pokrycie kosztów i odszkodowań za wspólne urządzenie gospodarcze i wynagrodzeń w razie przeniesienia budynków ma być zwróconą funduszowi krajowemu w pięciu równych ratach rocznych, z odsetkami cztery od sta rocznie, a to od czasu, w którym uznano postępowanie komasacyjne za ukończone (§. 110.), albo od chwili ewentualnie późniejszej, w której udzieloną została zaliczka.

Wydział krajowy może rozłożyć spłatę na większą ilość lat.

§. 123.

O ile takich pożyczek według potwierdzenia władz użyto na cel oznaczony, ciężą wierzytelności z pożyczki na ekwiwalentach, przyznanych dłużnikowi i mają być zaspokojone bezpośrednio po podatkach i opłatach rządowych przed wierzytelnościami hipotecznemi, jeżeli jednak te grunta są obciążone zobowiązaniami na rzecz spółek wodnych w myśl §. 23. ustawy państwowej z 30. maja 1869, (Dz. u. p. Nr. 93.) bezpośrednio po tychże.

Takie same pierwszeństwo służy procentom od owych wierzytelności, zalegającym nie dłużej jak trzy lata. Wierzytelności te należy uwidocznić w księgach gruntowych (§. 44. ustawy państwowej).

§. 124.

Koszta komasacyi, względnie płatne procenta i raty pożyczek udzielonych w tym celu z funduszu krajowego, mają być ściągane w drodze egzekucyi politycznej. Zresztą bliższe przepisy do powyższych postanowień o kosztach komasacyi, wydane zostaną w drodze rozporządzenia.

Rozdział VI.

Postanowienia końcowe.

§. 125.

Termin, od którego niniejsza ustawa ma wejść w życie, oznaczą po ułożeniu odnośnych rozporządzeń, Ministrowie powołani do wykonania tej ustawy w porozumieniu z Wydziałem krajowym. Termin ten będzie ogłoszony w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

§. 126.

Szczegółowe postanowienia potrzebne na wypadek komasacyi, zarządzonej ustawą krajową w celu odpowiedniego przeprowadzenia nawodnienia lub osuszenia większych przestrzeni, co do odgraniczenia obszaru komasacyjnego i gruntów przeznaczonych do komasacyi, określi w każdym poszczególnym

wypadku osobna ustawa krajowa w granicach ustawy państwowej z 7. czerwca 1883 (Dz. u. p. Nr. 92.).

§. 127.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i skarbu.

Wiedeń, 9. grudnia 1899.

Franciszek Józef w. r.

Clary w. r. **Koerber** w. r.

Kindinger w. r. **Kniaziołucki** w. r.

Nr. 19.

U s t a w a

z dnia 9. grudnia 1899 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o składzie Komisyi krajowej dla spraw wyłączania obcych gruntów z lasów i zaokrąglania granic leśnych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem, postanawiam na podstawie §. 7. ustawy państwowej z dnia 7. czerwca 1883 Dz. u. p. Nr. 93. co następuje:

§. 1.

Jako Komisya krajowa dla spraw przewidzianego ustawą państwową z dnia 7. czerwca 1883 Dz. u. p. Nr. 93. wyłączania obcych gruntów z lasów i zaokrąglania granic leśnych ma urzędować z przybraniem c. k. krajowego inspektora lasowego jako doradcy fachowego ta Komisya, która ustanowioną została na mocy postanowień §§. 19. i 20. ustawy krajowej z dnia 9. grudnia 1899 (Nr. 18. Dz. u. kr. z r. 1900) o komasacyi gruntów rolnych. Postanowienia §§. 21. i 22. powołanej ustawy krajowej stosują się także do spraw wyżej wymienionych.

§. 2.

Termin, od którego niniejsza ustawa ma wejść w życie, oznaczą po ułożeniu odnośnych rozporządzeń, Ministrowie powołani do wykonania tej ustawy w porozumieniu z Wydziałem krajowym. Termin ten będzie ogłoszony w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

§. 3.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i skarbu.

Wiedeń, 9. grudnia 1899.

Franciszek Józef w. r.

Clary w. r. **Koerber** w. r.

Kindinger w. r. **Kniaziołucki** w. r.

Nr. 20.

U s t a w a

z dnia 9. grudnia 1899 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o dzieleniu gruntów wspólnych i regulacyi odnoszących się do nich wspólnych praw użytkowania i zarządu.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie zawartych w ustawie państwowej z dnia 7. czerwca 1883 r. Dz. ust. państ. Nr. 94. postanowień tyczących się dzielenia gruntów wspólnych i regulacyi odnoszących się do nich wspólnych praw użytkowania i zarządu, co następuje:

Rozdział I.

O podziale i regulacyi w ogólności.

§. 1.

Grunta, co do których

a) istnieją wspólne prawa posiadania lub użytkowania pomiędzy byłemi Zwierzchnościami (dominiami) i gminami albo dawnymi poddanymi, jakoteż między dwiema lub więcej gminami, albo

b) które użytkowane są przez wszystkich lub przez niektórych członków gminy lub części gminy lub przez wspólności gospodarcze mocą uczestnictwa osobistego lub z posiadaniem gruntu połączonego — równie jak grunta używane wspólnie lub kolejno przez współ uprawnionych,

mogą być podług niniejszej ustawy i rozporządzeń wydanych na jej podstawie podzielone albo też może nastąpić regulacya wspólnych praw użytkowania i zarządu odnoszących się do tych gruntów.

§. 2.

Gdziekolwiek w niniejszej ustawie, bez innego określenia jest mowa o wspólnych gruntach, należy rozumieć przez nie grunta w §. 1. oznaczone.

Do wzmiankowanych gruntów zaliczają się — nie naruszając wszakże praw przez zasiedzenie nabytych — także te grunta, które w myśl §. 1. podlegały pierwej wspólnemu użytkowaniu, następnie jednak przeszły wskutek fizycznego podziału w posiadanie prywatne, jeżeli podział ten nastąpił nietylko bez zezwolenia właściwej władzy, ale także i w księgach gruntowych nie został przeprowadzony. Do tejże samej kategoryi należą dalej i te grunta w §. 1. oznaczone, które na rzecz każdoczesnych posiadaczy pewnych realności zapisane są w księgach gruntowych według idealnych części.

Grunta, które podług patentu cesarskiego z 5. lipca 1853 r. Dz. u. p. Nr. 130. odstąpione zostały do wspólnego użytkowania i wspólnego posiadania pewnej gminie, miejscowości lub ogółowi uprawnionych, jeżeli tylko posiadają warunki w §. 1. wskazane, nie mogą być wyłączone od zastosowania do nich niniejszej ustawy, tak samo jak i grunta stanowiące dobro gminne i podlegające wspólnemu użytkowaniu w myśl §. 68. ust. gm. z 12. sierpnia 1866, Nr. 19. Dz. ust. kr., §. 69. ustawy z 3. lipca 1896, Nr. 51. Dz. ust. kr., §. 74. ust. z 13. marca 1889, Nr. 24. Dz. ust. kr.

Natomiast nie można zaliczać między grunta w §. 1. oznaczone, gruntów, stanowiących zakładowy majątek gminy.

§. 3.

Pod wymaganem do zastosowania niniejszej ustawy, wspólnem, lub kolejnem użytkowaniem, rozumieć należy:

1. wspólne, lub kolejne używanie gruntu pod uprawę lub na pastwisko;
2. takież użytkowanie trawy, trzciny, drzewa, torfu, darni, lub ściółki.

Obojętnem jest, czy użytkowanie gruntu było równomierne, czy też różne co do przestrzeni, czasu, sposobu i miary użytkowania.

§. 4.

Na żądanie uczestnika (§ 20.) można za zezwoleniem władzy wciągnąć do podziału także i grunt wyłącznie do niego należący, o ile by to przyczyniło się do zadowalniającego rozwiązania wspólności.

Z tego samego powodu przy dzieleniu lub regulacyi nieznaczne różnice pomiędzy prawami udziałowemi poszczególnych uczestników a przypadającemi za nie wynagrodzeniami mogą być wyrównane pieniądzmi.

Wynikłe stąd wynagrodzenia pieniężne mogą być wydane uczestnikom, którym zostały przyznane, już w toku postępowania (§. 3. ustawy państwowej), jeżeli przez to nie zostaną uszczuplone prawa osób trzecich.

Jako nieznaczną, w myśl ustępu drugiego, uważać należy tę różnicę, która nieprzekracza dwudziestej części wartości udziału odnośnego uczestnika, a to z uwzględnieniem już ubytków, lub przyrostów gruntowych (§§. 81. i 82.) wynikłych z powodu urządzeń gospodarczych lub wykupna wzajemnych świadczeń.

§. 5.

Można wyłączyć od podziału części wspólnych gruntów, które przez położenie swoje podlegają szczególnym uszkodzeniom, albo obciążone są gruntowymi ciężarami, utrudniającymi znacznie przeprowadzenie podziału.

Mianowicie wyłączone być mogą od podziału grunta, zagrożone zasypaniem, usunięciem, oberwaniem brzegów, powodzią i t. p.

Grunta, których obciążenie jest nader wysokie, albo obciążone są w ten sposób, że wartość ciężaru nie może być łatwo oznaczoną, również od podziału wyłączone być mogą.

§. 6.

Jeżeli wspólność gospodarcza oprócz nieruchomości, oznaczonych w §. 1., posiada także i inne nieruchomości albo ruchomy majątek, natenczas należy je w myśl niniejszej ustawy wciągnąć do podziału lub regulacyi.

§. 7.

Regulacya wspólnych praw użytkowania może być przeprowadzoną:

1. Przez dokładne określenie rozciągłości, miejsca i sposobu wykonywania tych praw, tudzież czasu, miary i trwania użytkowania, — albo

2. przez oznaczenie udziału każdego z uprawnionych.

W tym drugim wypadku regulacya oznaczy, ile przypadnie poszczególnym uprawnionym z pożytków, uzyskanych w pewnym okresie gospodarczym, albo też z pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych pożytków.

Regulacya zarządu wspólnych gruntów, może być według niniejszej ustawy wtedy tylko przeprowadzoną, jeżeli zarząd tychże gruntów nie został już określony przez ustawę gminną lub inne przepisy dotyczące dobra gminnego, albo też, jeżeli pomimo uregulowania w myśl tych przepisów okazuje się potrzeba wydania jeszcze szczególnych zarządzeń, dla zarządu gruntów, stanowiących dobro gminy.

§. 8.

Z podziałem i regulacyą połączonem być musi zaprowadzenie wszystkich tych wspólnych urządzeń, które są niezbędnie potrzebne, celem utworzenia przystępu do gruntów przyznanych tytułem wynagrodzenia, wszakże ile możności unikając ustanowienia służebności, oraz celem umożebnienia odpowiedniego użytkowania tych gruntów albo celem zapewnienia wykonywania praw uregułowanych. Przytem jednak nie należy przekraczać rzeczywistej potrzeby a zwłaszcza przy istniejących już drogach, rowach, strumykach i mostach mają być przeprowadzone tylko konieczne zmiany. Zarządzeniom w tej mierze mogą osoby nie będące uczestnikami sprzeciwić się tylko wtedy, gdyby skutkiem tych zarządzeń, wyniknąć mogła dla nich znaczna szkoda.

Rozdział II.

O władzach dla spraw podziału i regulacyi.

§. 9.

Właściwemi władzami są w sprawach podziału wspólnych gruntów, jakoteż regulacyi wspólnych praw użytkowania i zarządu:

przysięgli komisarze miejscowi,
komisya krajowa przy politycznej władzy krajowej,
komisya ministeryalna przy ministerstwie rolnictwa.

Gdzie w ustawie niniejszej bez bliższego określenia jest mowa o władzach, odnosi się to do władz powyższych.

§. 10.

Do władz tych należy także przeprowadzenie rozprawy i rozstrzyganie sporów, które powstaną między uczestnikami (§. 20. niniejszej ustawy) wzmiankowanych w §. 1. gruntów, co do posiadania lub własności pojedynczych części tych gruntów, tudzież przeprowadzenie rozprawy i rozstrzyganie co do wzajemnych świadczeń za użytkowanie takich gruntów lub ich pojedynczych części. Władze te mają zawsze już przy rozpoczęciu swej czynności sprawdzić, czy zachodzą powyższe warunki ich właściwości.

Spory, tyczące się własności lub posiadania realności, z których posiadaniem połączony jest w myśl niniejszej ustawy udział w gruntach wspólnych albo prawo użytkowania lub zarządu albo też wreszcie roszczenie w myśl §. 23. należą nawet po ogłoszeniu właściwości powyższych władz do zwyczajnego sędziego.

Od terminu oznaczonego w §. 60. tej ustawy, od którego zaczyna się właściwość tych władz, wykluczoną jest właściwość wszystkich innych władz, do których zakresu w innym razie takie sprawy należą. Jeżeli jednak w owym terminie sprawy te były już wytoczone przed sędzią zwyczajnym, natenczas uzasadniona przez to właściwość tego sędziego pozostaje w swej mocy. Spory takie, o ile ich załatwienie nie miałoby nastąpić podług procedury cywilnej w myśl art. XLVII. ustawy z 1. sierpnia 1895. Nr. 112. Dz. p. p., winny od tego czasu toczyć się w dalszym ciągu według przepisów o postępowaniu sumarycznem, chybaby miało przez to być naruszone prawo formalne, które jedna, lub druga, strona sporna nabyła.

§. 11.

Sprawy urządzeń gospodarczych połączonych z podziałem lub regulacyą, a względnie sprawy założenia i przyszłego utrzymania tych urządzeń należą również do władz w §. 9. wyszczególnionych.

Właściwość tych władz odnosi się także do spraw, które w celach podziału, lub regulacyi wymagają rozstrzygnięcia ze stanowiska prawa wodnego lub leśnego. Władze te mają przytem stosować przepisy prawa wodnego, względnie leśnego, o ile niniejsza ustawa w tym względzie inaczej nie postanawia.

Jeżeli jednak przy podziale lub regulacyi wyłonią się sprawy dotyczące kolei żelaznych lub dróg publicznych, albo też sprawy podpadające pod ustawę budowniczą, natenczas tego rodzaju sprawy nie należą do zakresu wzmiankowanych władz. W sprawach tego rodzaju po wszystkie potrzebne decyzye lub zarządzenia udawać się trzeba do tych władz, do których ustawowego zakresu one należą.

§. 12.

W postępowaniu podziałowem lub regulacyjnem dochodzenie w sprawach spornych należy do komisarza miejscowego, zaś wydawanie orzeczeń do Komisyi krajowej z dozwoleniem odwołania się do Komisyi ministeryalnej.

Komisye te rozstrzygać będą stosownie do postanowień odnośnych ustaw i po dokładnem rozważeniu całej treści rozprawy osądzą, czy to, co strony podają, uważać należy za prawdziwe, lub nie.

W uzasadnieniu swoich orzeczeń winny wspomniane komisye przytoczyć okoliczności, które na ich wydanie wpłynęły.

§. 13.

Komisarzy miejscowych mianuje Namiestnik po porozumieniu się z Wydziałem krajowym i z obu Prezydentami wyższych sądów krajowych z pomiędzy osób ukwalifikowanych do urzędu sędziowskiego lub politycznej administracyi, do prawno-administracyjnej służby przy zarządzie lasów państwowych i dóbr funduszowych, do adwokatury lub notaryatu a obznajomionych ze stosunkami rolniczymi, albo też z pomiędzy teoretycznie i praktycznie wykształconych rolników lub leśników, którzy udowodnią znajomość ustaw i przepisów odnoszących się do podziału i regulacyi i w związku z niemi będących.

Komisarze miejscowi, którzy już jako urzędnicy państwowi nie złożyli przysięgi służbowej, mają być zaprzysiężeni dla poruczonej im czynności

i mają odnośnie do tej czynności prawa i obowiązki zaprzysiężonych urzędników.

Komisya krajowa przeznacza mianowanych komisarzy miejscowych do poszczególnych przeprowadzić się mających podziałów i regulacyi. W trudniejszych wypadkach mogą być wyznaczeni osobni komisarze miejscowi dla prawnych i ekonomicznych spraw podziału i regulacyi; jednemu z nich poruczy się kierownictwo.

§. 14.

Komisya krajowa przy politycznej władzy krajowej składa się z Namiestnika albo jego zastępcy jako przewodniczącego, referenta, trzech członków ze stanu sędziowskiego i delegata Wydziału krajowego.

W wypadkach w §. 17. przewidzianych Komisya krajowa zwiększoną zostanie o jednego członka ze stanu sędziowskiego.

Przewodniczący głosuje także, a przy równości głosów ten wniosek staje się uchwałą, do którego on się przyłącza.

§. 15.

Zastępcę przewodniczącego wyznacza Namiestnik w porozumieniu z Wydziałem krajowym i z Prezydentem wyższego Sądu krajowego lwowskiego z pośród członków Wydziału krajowego, referenta zaś sam Namiestnik Członków ze stanu sędziowskiego wyznacza Prezydent wyższego Sądu krajowego we Lwowie, a delegata Wydziału krajowego Wydział krajowy i to niekoniecznie z pośród swego grona. W ten sam sposób będą wyznaczeni: drugi zastępca przewodniczącego, zastępca referenta, zastępca delegata Wydziału krajowego, wreszcie w odpowiedniej liczbie zastępcy członków ze stanu sędziowskiego.

Zastępcy przewodniczącego mają przy objęciu swoich funkcyj złożyć w ręce Namiestnika przyrzeczenie w miejsce przysięgi, iż przestrzegać będą ustaw i sumiennie pełnić swoje obowiązki.

§. 16.

Skład Komisyi ministeryalnej oznacza przy zachowaniu przepisów §. 17. Minister rolnictwa w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem sprawiedliwości.

§. 17.

Tak Komisya krajowa, jakoteż i Komisya ministeryalna wydają swoje orzeczenia na posiedzeniach gremialnych większością głosów. Połowa członków tej komisyi uprawnionych do głosowania musi należeć do stanu sędziowskiego. Jeżeli jednak komisya w taki sposób złożona rozstrzygać ma spory, które, jeżeliby nie chodziło o podział albo o regulacyę, należałyby do ustawowego zakresu zwyczajnych sądów, musi być komisya zwiększoną o jednego członka ze stanu sędziowskiego. W kwestyach gospodarczych należy wezwać i przesłuchać gospodarzy wiejskich lub techników kultury krajowej jako doradców.

§. 18.

W razie przekroczenia tymczasowych lub innych zarządzeń, wydanych w sprawach niniejszej ustawy mogą władze nakładać kary pieniężne do wysokości 100 zł., niemniej ustanawiać i nakładać kary porządkowe do 25 zł. wysokości.

Grzywny wpływają do funduszu krajowego.

§. 19.

Bliższe szczegóły odnoszące się do toku czynności wzmiankowanych władz ustanowione będą w drodze rozporządzeń.

Rozdział III.

O interesowanych w podziale lub regulacyi.

§. 20.

Za uczestników podziału lub regulacyi należy uważać:

1. tych, którzy są w posiadaniu fizycznem lub tabularnem gruntów wspólnych;

2. tych, którzy są w posiadaniu prawa do uczestnictwa w użytkowaniu polegającego na przynależności do związku dawnych poddanych, członków jednej lub więcej gmin, względnie grupy, uprawnionej do użytkowania gruntów

kolejno użytkowanych bez względu na to, czy przynależność spowodowaną jest ich osobistymi przymiotami, czy też opiera się na posiadaniu jakiej innej posiadłości gruntowej;

3. tych, którzy rzeczywiście pobierają nadwyżkę przychodu, pozostałą po zaspokojeniu roszczeń uprawnionych do użytkowania;

4. gminy bez względu na to, czy podpadają pod którykolwiek z wyszczególnionych w punktach 1—3 warunków, jeżeli od gruntów, które nie są wcale zapisane w księgach hipotecznych, przypisany mają podatek.

Osoby, które w myśl poprzednich postanowień, nie są uczestnikami, lecz na jakiejbądź podstawie prawnej roszczą sobie pretensye do wspólnego lub kolejnego użytkowania, mogą poszukiwać swojej pretensyi tylko w sposób przepisany w §. 67.

Pod bezpośrednio interesowanymi w podziale i regulacyi rozumieją się uczestnicy, jako też osoby w myśl §. 23. interesowane a to w przeciwstawieniu do tych, którzy po myśli §§. 25—27 są tylko pośrednio interesowanymi.

§. 21.

W razie podziału ma każdy uczestnik w miarę wyników dochodzenia prawo do żądania ekwiwalentu w ziemi z gruntów podzielonych, ustanowionego stosownie do wartości jego udziału w gruntach wspólnych lub gruntach innych włączonych do podziału w myśl §. 4. Wynagrodzenie to ma być ustanowione albo za wspólną zgodą, albo też na podstawie opinii znawców z zastrzeżeniem możliwego uzupełniającego wynagrodzenia w gotówce z tytułu nieznacznych różnic lub zmniejszenia się obszaru gruntu, wskutek zaprowadzenia urządzeń gospodarczych, lub wykupna wzajemnych świadczeń.

W tym samym stosunku, jeżeli szczególne okoliczności innego podziału nie uzasadniają, ma uczestnik prawo do wynagrodzenia z ogólnej wartości innego majątku ruchomego lub nieruchomego w myśl §. 6. do podziału włączonego.

§. 22.

W razie regulacyi ma każdy uczestnik w miarę wyników dochodzenia prawo żądać takiego stosunkowego udziału w ogólnym pożytku, jaki pod względem rodzaju i rozmiarów odpowiada stosunkowi dotychczasowego jego prawa do praw innych uczestników. Jeżeli zaś regulacya zasadza się na określeniu poszczególnych praw użytkowania, uczestnik może się domagać aby mu dotychczasowe jego prawo w niczem uszczuplone nie zostało. W obydwóch wypadkach zastrzega się możność wyrównania w gotówce nieznaczne-

cznych różnic tudzież możność wprowadzenia takich ograniczeń, jakie albo wynikają koniecznie z odpowiedniej regulacyi wykonywania poszczególnych praw albo też wypływają ze stosunkowego uszczuplenia wszystkich lub niektórych pożytków ze względu na trwałe zachowanie wydatności gruntu.

Jeżeliby w tym ostatnim celu pewne pożytki musiały być tak zmniejszone, albo uchylone, iż przez to mieliby poszczególni uczestnicy ponieść dotkliwe straty, ma im być przyznanem odszkodowanie, obciążające ogół uczestników a to albo przez przyznanie lub rozszerzenie innych pożytków, albo przez wynagrodzenie w gotówce, stosownie do stanu rzeczy i życzeń interesowanych uczestników.

§. 23.

Osoby, którym służy prawo żądania wzajemnych świadczeń, mianowicie peryodycznych danin, które im za używanie wspólnych gruntów albo części tychże mają uiszczać wszyscy lub niektórzy uczestnicy (§. 1. ust. 2. ust. państw.) mogą żądać w razie podziału, wynagrodzenia w gotówce lub ekwiwalentu w ziemi, według tego, który sposób wykupna władze za stosowniejszy uznają, zaś w razie regulacyi, aby odnośne stosunki zostały urządzone w sposób obydwu stronom odpowiadający.

Ci interesowani, chociażby sami nie byli uczestnikami, mogą o tyle brać udział w rozprawach nad podziałem lub regulacyą, o ile to do uzasadnienia ich roszczeń i powyżej wspomnianych praw jest potrzebnem.

§. 24.

Zresztą przy oznaczeniu odpowiedniej wartości udziałów w myśl ustępu 1. §. 21., przy oznaczeniu i przyznaniu odpowiednich wynagrodzeń, przy regulacyi praw użytkowania w myśl §. 22., niemniej przy uwzględnieniu wzajemnych świadczeń podług §. 23, mają być stosowane przepisy o postępowaniu w sprawach podziału i regulacyi (IV. rozdział) tudzież wskazówki w dotyczących rozporządzeniach zawarte

§. 25.

Trzecie osoby, które mają hipotecznie zapisane prawo, bądź to na gruncie ulegającym podziałowi lub regulacyi, bądź też na cudzem prawie użytkowania, ciężącem na tym gruncie, albo też na gruncie, z którego posiadaniem połączone jest prawo użytkowania, mogą wprawdzie celem strzeżenia

tego prawa brać udział w postępowaniu tyczącem się podziału, lub regulacyi, ale nie mogą przez sprzeciwienie się przeszkodzić podziałowi lub regulacyi. Osoby te nie mają też być przesłuchiwane, przy dokonywaniu wpisów hipotecznych na zasadzie takiego podziału lub regulacyi (§. 4. ustawy państwowej).

Komisarz miejscowy winien pośrednio interesowanych zawezwać do rozprawy, jeżeli to zdaje się być potrzebnem do wyjaśnienia stosunków lub utorowania ugody, atoli przybyć oni mogą do rozprawy także bez urzędowego wezwania.

Władze winny baczyć na to ciągle a w szczególności przy potwierdzeniu planu podziału lub regulacyi, aby przez podział lub regulacyę nie zostały uszczuplone prawa pośrednio interesowanych.

§. 26.

Prawa trzecich osób, które są hipotecznie zapisane, na gruncie ulegającym podziałowi, przeniesione będą na działy z tego gruntu utworzone. Wyłączają się od tego i odpadają bez prawa do odszkodowania tylko służebności gruntowe (§. 474. u. c.), które wskutek podziału lub połączonego z nim nawodnienia, osuszenia lub założenia drogi staną się zbytecznemi dla gruntu panującego.

Prawa trzecich osób, które są hipotecznie zapisane tylko na cudzem prawie użytkowania gruntu podzielonego, przeniesione będą na te grunta zamienione, które wchodzą w miejsce uchylonego prawa użytkowania.

Odszkodowania te zastępują miejsce uchylonego prawa użytkowania także co do praw hipotecznie zapisanych na tym gruncie, z którego posiadaniem takie prawo użytkowania było połączone (§. 5. ust. państw.).

§. 27.

Liczebnie oznaczone wierzytelności, które są hipotecznie zabezpieczone na gruncie podzielonym, pozostaną zabezpieczone wyłącznie na tym udziale, który przy podziale dostanie się gminie, części gminy lub wspólności gospodarczej, o ile wierzytelności takie znajdą zupełne pokrycie w pierwszych dwóch trzecich częściach wartości tego udziału gruntu oznaczonej podług czystego dochodu katastralnego, wziętego dwadzieścia razy.

Jeżeli tak nie jest, natenczas niepokrytą pozostałość takiej wierzytelności, a jeżeli żaden udział gruntu podzielonego nie został przekazany gminie, części gminy lub wspólności gospodarczej, całą wierzytelność spłacić muszą niezwłocznie wierzycielowi wszyscy uczestnicy w stosunku do swoich praw

udziałowych, wziętych za podstawę podziału. Wierzyciel nie może w przypadku takim odmówić przyjęcia zapłaty, chociażby nawet wierzytelność jego nie była jeszcze płatną.

Jeżeli wierzytelność zabezpieczona hipotecznie na gruncie podzielonym, nie opiewa na kwotę oznaczoną liczebnie, władza usiłować winna nakłonić strony do zawarcia umowy mającej na celu oznaczenie takiej kwoty i podług tego, czy umowa taka przyjdzie do skutku lub nie, albo zastosować postanowienia niniejszego paragrafu, albo przekazać wierzytelność w formie hipoteki łącznej na wszelkie wynagrodzenia z gruntu podzielonego przyznane.

Do wierzytelności hipotecznie zabezpieczonych na rzecz zakładów, które stosownie do swoich statutów uprawnione są do udzielenia pożyczek, tylko pod warunkiem większego bezpieczeństwa, postanowienia powyższe stosować należy tylko o tyle, o ileby to nie uszczuplało większego bezpieczeństwa, statutami tychże zakładów przepisanego (§. 6. ust. państw.).

§. 28.

Zeznane w toku postępowania podziałowego lub regulacyjnego oświadczenia (deklaracye), jakoteż zawarte ugody nie wymagają ani przyzwolenia ze strony trzecich osób, ani też nie podlegają zatwierdzeniu władz administracyjnych lub opiekuńczych, wyjąwszy zastrzeżone ustawą niniejszą zatwierdzenie ze strony Wydziału powiatowego lub krajowego.

Atoli zamiast zatwierdzenia władzy opiekuńczej potrzebne jest zatwierdzenie Komisyi krajowej lub ministeryalnej (§. 7. ust. państw.).

Jeżeli gminy bez własnego statutu, części gminy albo zakłady takich gmin uczestniczą w postępowaniu podziałowem lub regulacyjnem jako bezpośrednio interesowane strony, to po wdrożeniu postępowania (§. 60.) Wydział powiatowy winien ustanowić dla nich zastępcę (względnie zastępców). Zastępca upoważniony jest do zawierania w imieniu gminy, części gminy lub zakładu gminnego układów i ugód, w których one mają mieć udział, jednak z zastrzeżeniem przepisanego w pierwszym ustępie tego paragrafu zatwierdzenia.

§. 29.

Stan prawny, wytworzony w toku postępowania podziałowego lub regulacyjnego czy to skutkiem rozstrzygnięcia lub zarządzenia władzy, czy też skutkiem deklaracyi interesowanych, zeznanej przed władzą w celu przeprowadzenia podziału lub regulacyi, obowiązuje przy zaszłej zmianie posiadania także i następców prawnych nawet wtedy, jeśli posiadanie to na podstawie licytacyi sądowej nabyli.

§. 30.

Złożone przed władzą w toku postępowania podziałowego i regulacyjnego, oświadczenia pisemne lub protokolarne, mogą być tylko wówczas odwołane, jeżeli według uznania komisyi krajowej odwołanie to nie spowoduje przeszkody w pracach podziałowych i regulacyjnych ze względu na stan, w jakim się w danej chwili znajdują.

§. 31.

Wskutek postępowania podziałowego i regulacyjnego, o tyle tylko zmienia się, lub wstrzymuje dotychczasowe wykonywanie praw, o ile władza w celu stosownego przejścia do nowego ukształtowania posiadania gruntowego wydała w tym kierunku tymczasowe zarządzenia.

Po za tem trwa dotychczasowe wykonywanie prawa bez zmiany i postępowanie podziałowe i regulacyjne nie wstrzymuje egzekucyi na mocy tytułów egzekucyjnych wymienionych w §. 1. ustawy z 27. maja 1896 Nr. 79. Dz. p. p. ani też egzekucyi dla zabezpieczenia.

Rozdział IV.

Postępowanie w sprawach podziału i regulacyi.

A. Postanowienia ogólne.

§. 32.

Wezwania do potrzebnych w toku postępowania urzędowych rozpraw z poszczególnymi uczestnikami lub grupami tychże mają zawierać:

1. przynajmniej ogólne oznaczenie przedmiotu rozprawy;

2. oznaczenie dokładne miejsca i czasu rozprawy;

3. oznaczenie miejsca i czasu, w którym odnoszące się do rozprawy akta, plany, wnioski i t. d. wyłożone są do przejrzenia;

4. ewentualne zagrożenie kar pieniężnych na tych, którzy ani przy rozprawie osobiście lub przez pełnomocnika się nie jawią, ani pisemnego oświadczenia przed rozprawą lub też w toku tejże nie wniosą.

§. 33.

We wszystkich wypadkach, w których pisemne wezwanie lub inne zawiadomienie jest koniecznem, albo też według uznania komisarza miejscowego okazuje się potrzebnem, ma je tenże wydać i postarać się o doręczenie go jak najmniejszym kosztem albo bezpośrednio przez posłańców, albo przez pocztę lub też za pośrednictwem innych władz

Do każdego doręczenia lub wezwania, wyjąwszy okólnika, przez adresata podpisać się mającego, będzie dołączony dowód lub arkusz doręczenia wypełniony, z wyjątkiem daty i podpisu

Ci interesowani, którzy nie mieszkają w okręgu tego sądu powiatowego, w obrębie którego podział lub regulacya się odbywa, muszą na wezwanie komisarza miejscowego ustanowić do odbioru doręczeń pełnomocnika w granicach tegoż okręgu, w przeciwnym bowiem razie komisarz miejscowy sam go ustanowi.

§. 34.

Do rozpraw mają wezwani jawić się osobiście albo przez pełnomocników, dostarczyć żądanych wyjaśnień i przedłożyć potrzebne dokumenta.

Rozprawy przeprowadza się z reguły ustnie z dopuszczeniem prawnych i fachowych doradców.

§. 35.

Jeżeli strona jawi się po rozpoczęciu rozprawy, ma być dopuszczoną do dalszej rozprawy.

W wypadkach, w których dalszy ciąg rozprawy nie odbywa się bezpośrednio po dniu do rozprawy wyznaczonym lecz nowy termin się wyznacza do dalszego prowadzenia rozprawy, strona nie będąca obecną przy poprzedniej rozprawie musi być zawiadomioną o tym dalszym terminie i otrzymać wezwanie do tej nowej rozprawy.

Jeżeli strona jawi się wskutek tego wezwania, ma być przesłuchaną także i co do spraw, podczas jej nieobecności przeprowadzonych, musi jednak ponosić ewentualne koszta swoją nieobecnością spowodowane

§. 36.

Zastępstwo przy rozprawach sprawują:

1. za małoletnich, kurandów i krydataryuszów: ojcowie, opiekunowie, kuratorowie i zarządcy mas konkursowych:

2. za zgromadzenia duchowne (kongregacye i zakony) przełożony konwentu i jego zastępca;

3. za majątek kościelny: przełożony kościoła, za beneficya kościelne — użytkowcy;

4. za fundacye kościelne: tychże zwyczajny zarządca;

5. za gminy, części gmin i gminne zakłady, zastępca ustanowiony dla nich przez Wydział powiatowy (§. 28. ustęp 3.);

6. za kraj i gminy w wypadkach nieobjętych punktem 5. tego paragrafu, za niewymienione pod 1 — 5 osoby prawne, korporacye, spółki i stowarzyszenia: te osoby, które według istniejących ustawowych albo statutowych przepisów powołane są do zastępowania ich na zewnątrz;

7. dobra państwowe i funduszowe, oraz fundacye pozostające pod zarządem państwa, zastępuje przełożony tej władzy, której w kraju przysługa zwierzchni nadzór nad niemi.

Osoby do zastępywania przy rozprawach uprawnione mogą dać się zastąpić przez pełnomocników, jeżeli jednak same przy podziale i regulacyi dotyczącej ich prywatnego majątku są interesowane, mają ich zastąpić ich zastępcy, albo tychże pełnomocnicy. Wspólne zastępstwo uczestników dopuszczalne jest tylko w wypadkach z §. 88. ust. 1., 2. i 3. przy wszystkich innych rozprawach dla sporów podziału i regulacyi ma każdy uczestnik swoje interesy samoistnie zastępować.

§. 37.

Jeżeli ten, którego praw podział lub regulacya dotyczą, nie może być wyśledzonym, albo jeżeli miejsce jego pobytu nie jest wiadomem, a nie pozostawił pełnomocnika, natenczas komisarz miejscowy postara się u sądu w myśl §. 276. ust. cyw. o ustanowienie dlań kuratora

§. 38.

Jeżeli realność, z której posiadaniem połączonym jest udział we wspólnych gruntach, prawo użytkowania lub zarządu w myśl tej ustawy, albo wreszcie roszczenie według §. 23., jest współwłasnością kilku osób, natenczas współwłaściciele mają razem tylko jeden głos, a za głos wszystkich uważa się to, za czem oświadczy się większość obliczona podług wielkości udziałów poszczególnych współwłaścicieli.

Jeżeli stosunek udziałów współwłaścicieli jest niepewny lub sporny, natenczas, o ileby wszyscy współwłaściciele jednemu lub kilku z pomiędzy siebie nie przyznali więcej, niż równego udziału lub o ileby jeden lub kilku

z nich nie chciało przystać na mniej, niż równy udział, przyjąć należy, iż wszyscy uczestnicy są równouprawnieni. W razie równości głosów współwłaścicieli, to zdanie przyjęte będzie za głos wszystkich, które dla podziału lub regulacyi jest korzystniejsze.

Jeżeli własność takiej realności (ustęp 1.) jest podzieloną między właściciela zwierzchniego, a właściciela użytkowego (§. 357. u. c.) głos w sprawie zastępstwa realności służy tylko właścicielowi użytkowemu. Jeżeli własność takiej realności jest sporną, prawo głosowania ma posiadacz. Gdy zaś posiadanie jest spornem, natenczas strony spór wiodące wyznaczą wspólnie głosującego, a gdyby tego nie uczyniły, ustanowi go Komisya krajowa, bądźto na prośbę jednego uczestnika, bądź wskutek relacyi komisarza miejscowego.

§. 39.

Interesowani, mający wspólny interes, mogą do rozpraw dotyczących tychże wspólnych interesów wyznaczyć wspólnych pełnomocników. Komisarz miejscowy ma jednak prawo w wypadkach, w których to dla zawarowania praw, lub dla dobra rozprawy uzna za stosowne, wezwać mocodawców samych do osobistego jawienia się.

Do odbioru doręczeń muszą jednak w wspólnym interesie współdziałające strony na wezwanie komisarza miejscowego wymienić wspólnego pełnomocnika, w przeciwnym razie tenże ustanowionym zostanie przez komisarza miejscowego.

§. 40.

Pełnomocnicy muszą wykazać się pisemnem pełnomocnictwem swego mocodawcy. Tylko mąż uważanym będzie nawet i bez pełnomocnictwa za pełnomocnika swej żony, wyjąwszy, jeśli nie żyje z żoną, albo sam nie jest własnowolny, lub gdyby to domniemane umocowanie wyraźnie zostało odwołanem przed komisarzem miejscowym.

Pełnomocnictwa mogą być także udzielone protokolarnie przed komisarzem miejscowym lub przed sądem. Pełnomocnictwa muszą opiewać na przeprowadzenie w ogólności podziału i regulacyi w myśl tej ustawy, albo też w szczególności pewnego podziału lub pewnej regulacyi, muszą zawierać upoważnienie do składania prawomocnych oświadczeń; zawierania ugód, wyboru sędziów polubownych i zrzekania się bez wynagrodzenia swoich praw — a nie mogą zawierać żadnych ograniczeń, lub zastrzeżeń co do zatwierdzenia ze strony mocodawcy, w przeciwnym bowiem razie nie zostanie pełnomocnik za takiego uznanym ani do rozprawy dopuszczonym.

§. 41.

Do przedsięwziąć się mających wizyj lokalnych komisarz miejscowy ma obowiązek zawezwać znawców a w razie potrzeby także i strony.

Znawcom należy dla ich informacyi zezwolić na przeglądnięcie dotychczasowych aktów rozprawy i dokumentów dowodowych: mogą oni także przed komisarzem miejscowym postawić wniosek na uzupełnienie sprawy przez dostarczenie brakujących jeszcze dowodów, lub przez przesłuchanie świadków, lub stron samych.

Strony obecne przy przesłuchaniu znawców uprawnione są wnosić postawienie pytań celem gruntownego ocenienia sprawy i obowiązane są dostarczyć znawcom żądanych wyjaśnień i wskazówek.

§. 42.

Z przeprowadzonych rozpraw, dochodzeń i zawartych ugód, mają być spisane i stronom odczytane protokoły, które wolno stronom przejrzeć. Protokoły muszą być podpisane przez prowadzącego rozprawę lub dochodzenie i przez strony, a w razie gdyby do pisania był użyty osobny protokolant, także i przez tegoż. Jeśli strona nie umie się podpisać, natenczas imię i nazwisko jej położy na protokole protokolant, a w braku tegoż prowadzący rozprawę.

Odmówienie podpisu, jak i powód odmowy uwidocznia się w protokole. Odmowa ta nie czyni rozprawy nieważną, jeżeli przy spisywaniu protokołu stosowano się do istniejących przepisów.

Ugody dotyczące szczególnego interesu osoby odmawiającej podpisu, mają być uznane jako niezawarte.

Z wyjątkiem wypadku powyższego co do ugód, wydalenie się strony przed zakończeniem protokołu nie czyni protokołu nieważnym.

§. 43.

W sprawach, które w myśl 2. ustępu §. 10. należą do zwyczajnego sędziego, ale przed niego jeszcze nie zostały wytoczone, ma komisarz miejscowy obowiązek starać się o doprowadzenie ugody do skutku.

§. 44.

Komisarz miejscowy rozstrzyga w pierwszej instancyi we wszystkich sprawach, które nie są zastrzeżone wyraźnie orzecznictwu władz wyższych,

bądź jako sprawy sporne w myśl §. 12., bądź wskutek innych postanowień ustawy.

Jeżeli po przeprowadzonej rozprawie przedmiot dokładnie został wyjaśniony, mogą być rozstrzygnięcia komisarzy miejscowych stronom interesowanym, obecnym zaraz przy rozprawie ustnie ogłoszone, co w protokole stwierdzić należy. Na żądanie należy w ciągu dni trzech po ogłoszeniu rozstrzygnięcia doręczyć pisemne orzeczenie wraz z powodami. Stronom nieobecnym przy rozprawie ma komisarz miejscowy w każdym razie wydać orzeczenie na piśmie.

§. 45.

Przeciw orzeczeniom komisarza miejscowego można wnieść odwołanie do Komisyi krajowej, która rozstrzyga ostatecznie.

Przeciw orzeczeniom wydanym przez Komisyę krajową w pierwszej instancyi, służy prawo odwołania się do Komisyi ministeryalnej.

Odwołania muszą być wniesione w terminie oznaczonym wyraźnie w orzeczeniu pierwszej instancyi na ręce komisarza miejscowego pisemnie, albo do protokołu.

Termin ten wynosi 14 dni, wyjąwszy wypadki, w których ustawa inaczej postanawia.

Odwołania przeciw orzeczeniom, które Komisya krajowa w sporach między stronami wydała jako władza I. instancyi, mają być wniesione w dwóch egzemplarzach, z których jeden doręcza się stronie przeciwnej dla ewentualnego wniesienia obrony w terminie 14-dniowym.

§. 46.

Odwołania przeciw takim zarządzeniom lub orzeczeniom komisarza miejscowego lub Komisyi krajowej, których natychmiastowe wykonanie koniecznem jest dla prawidłowego toku podziału lub regulacyi i których wykonanie według zachodzących w poszczególnym wypadku okoliczności, bez narażenia strony interesowanej na szkodę może mieć miejsce, nie mają mocy wstrzymującej. Jednakże stan rzeczy, stworzony zaczepionem zarządzeniem lub orzeczeniem, może być dodatkowo sprostowany w odpowiedni sposób, jeżeli się to koniecznem okaże wskutek wyższego rozstrzygnięcia.

§. 47.

Władze uprawnione są każdego czasu, jeżeli prawdziwość lub dokładność opinii rzeczoznawców wydaje się im wątpliwą, spowodować wydanie

opinii przez innych rzeczoznawców lub też zarządzić jakiekolwiek inne dochodzenie, mające na celu uzupełnienie, lub sprostowanie dochodzenia.

§. 48.

Wniosek o przywrócenie do poprzedniego stanu, ma być z reguły połączonym z odwołaniem.

Jest on dopuszczalnym tylko w tych wypadkach, w których dopuszczalnym jest takiż wniosek w postępowaniu sądowem w cywilnych sprawach spornych.

Co do dopuszczalności, orzeka w pierwszej instancyi Komisya krajowa.

§. 49.

Jeżeli Komisya krajowa, lub ministeryalna wskutek odwołania, lub z mocy nadzoru urzędowego spostrzeże, że przy instruowaniu sprawy zaszły istotne braki, że pominięte zostały widocznie ważne okoliczności, lub że ustawa została naruszoną w taki sposób, iż to może mieć wpływ na wynik całego podziału lub regulacyi, albo, iż przez to poszczególni interesowani zostali w swych prawach pokrzywdzeni, natenczas zarządzić ma nową rozprawę lub dochodzenie i może poruczyć przeprowadzenie ich nawet innemu komisarzowi miejscowemu.

B. Przygotowanie planu podziału lub regulacyi.

§. 50.

Ogólny (generalny) podział wspólnych gruntów, t. j. podział tychże:

1. Pomiędzy byłemi zwierzchnościami z jednej a gminami lub byłymi poddanymi z drugiej strony,

2. pomiędzy obszarami dworskimi a gminami lub częściami gminy, albo pomiędzy gminami a częściami gmin,

3. pomiędzy obszarem dworskim, gminą lub częścią gminy z jednej, a wspólnością gospodarczą z drugiej strony,

4. między dwoma lub kilkoma wspólnościami gospodarczemi; ma nastąpić wskutek żądania (prowokacyi) którejkolwiek z powyżej wymienionych stron, między któremi ma się odbyć podział.

Jeżeli prowokacya wychodzi ze strony dawnych poddanych, części gminy lub jakiej wspólności gospodarczej musi z reguły pochodzić przynajmniej od połowy wszystkich dawnych poddanych, uprawnionych do wspólnego użytkowania, względnie przynajmniej od połowy członków części gminy lub wspólności gospodarczej. Jeżeli jednak chodzi o dobro gminne, musi prowokacya wychodzić przynajmniej od $^2/_3$ uprawnionych do wspólnego użytku.

Jeżeli wielkość udziałów poszczególnych bezpośrednio interesowanych jest uwidoczniona w księdze gruntowej, wystarczy, jeżeli prowokacya pochodzi od jednej trzeciej części tychże i jeżeli udziały tych prowokantów wynoszą więcej, aniżeli połowę wszystkich udziałów.

Prowokacya ze strony gminy lub części gminy ma się opierać na uchwale Rady gminnej potwierdzonej przez Wydział powiatowy, względnie, w razie odwołania przez Wydział krajowy. Takie zatwierdzenie prowokacyi potrzebnem jest także wtedy, kiedy chodzi o prowokacyę odnoszącą się do dobra gminnego a wychodzącą od uprawnionych do wspólnego użytku.

Prowokacya może być także wniesioną z urzędu przez Wydział krajowy.

§. 51.

Szczegółowy (specyalny) podział wspólnych gruntów, to jest dalszy podział wspólnego udziału otrzymanego przy podziale ogólnym (generalnym), albo też w ogólności podział gruntu wspólnie używanego pomiędzy:

1. dawnych poddanych,

2. członków wspólności gospodarczej,

3. współuprawnionych do użytkowania gruntów kolejno użytkowanych,

ma nastąpić, pominąwszy wypadki objęte ostatnim ustępem tego §-fu wskutek prowokacyi spowodowanej przynajmniej przez połowę do wspólnego użytkowania uprawnionych.

Jeżeli jednak wielkość udziałów poszczególnych bezpośrednio interesowanych, jest uwidoczniona w księdze gruntowej, wystarczy, jeżeli prowokacya pochodzi od jednej trzeciej części tychże i jeżeli udziały tych prowokantów wynoszą więcej aniżeli połowę wszystkich udziałów.

§. 52.

Prowokacya do podziału ogólnego nie zawiera w sobie prowokacyi do podziału szczegółowego, ten ostatni musi być wyraźnie prowokowany.

Wynagrodzenie i wyłączenie jednego lub więcej współuprawnionych z zachowaniem wspólności między resztą współuprawnionych, nie może być według tej ustawy prowokowane a chcący osiągnąć taki rozdział wspólności,

muszą tego dochodzić w drodze zwyczajnego prawa w miarę przepisów XVI. rozdz. II. cz. pow. ust. cyw., o ile te w danym wypadku znajdą zastosowanie.

§. 53.

Co do wspólnych lasów, może prowokowany podział ogólny lub szczegółowy wtedy tylko nastąpić, jeżeli przez to kultura i odpowiednie zagospodarowanie poszczególnych części lasu nie zostanie na szkodę narażone.

§. 54.

Przewidziana w § 66. ustawy gminnej z 13. sierpnia 1866, Nr. 19, Dz. ust. kraj. i §. 67. ust. z 3. lipca 1896 Nr. 51, wreszcie w §. 72. ust. z dnia 13. marca 1889 Nr. 24, Dz. ust. kraj., osobna uchwała Sejmu krajowego, co do podziału dobra gminnego pozostaje i nadal w swej mocy. Należy jej zasięgnąć bezpośrednio po wniesieniu prowokacyi.

§. 55.

Regulacya praw użytkowania i zarządu wspólnych gruntów nastąpi z urzędu:

1. jeżeli co do gruntów lasowych ze względów leśno-gospodarczych, lub leśno-policyjnych, lub co do innych gruntów, ze względu na zagrożone interesa publiczne wskutek nieuregulowanego użytkowania lub zarządu przez polityczną władzę krajową za konieczną uznaną zostanie, albo:

2. przy podziałach ogólnych, o ile dalszy podział szczegółowy nie ma miejsca.

§. 56.

Oprócz wypadków w §. 55. wyszczególnionych ma regulacya nastąpić tylko wskutek prowokacyi.

Przy wniesieniu tej prowokacyi mają być zastosowane w sposób odpowiedni postanowienia §. 50. i 51. z tym jedynie wyjątkiem, że wymagane w drugim i w czwartym ustępie §. 50. szczegółowe warunki dla podziału dobra gminnego nie odnoszą się do regulacyi.

§. 57.

Wskutek wniesionej prowokacyi podziału lub regulacyi, albo zarządzenia tej ostatniej z urzędu przez polityczną władzę krajową (§. 55. L. 1.) ma Komisya krajowa ustanowić komisarza miejscowego, który powinien przedewszystkiem przygotować i ułożyć plan podziału lub regulacyi.

Plan podziału musi zawierać oszacowanie gruntów i praw, które mają być przy wynagrodzeniu albo odszkodowaniu uwzględnione, oznaczenie wysokości odpowiedniego wynagrodzenia i wyszczególnienie wspólnych urządzeń (§. 8.) za niezbędne uznanych.

Plan regulacyjny zawierać musi oznaczenie trwałej wydatności wspólnego gruntu odnośnie do poszczególnych sposobów użytkowania, oznaczenie uregulować się mających praw i przyszłego ich wykonywania w myśl §. 7., oznaczenie ewentualnych wynagrodzeń w gotówce, odszkodowań wymienionych w ostatnim ustępie §. 22. i wspólnych urządzeń (§. 8.) za konieczne uznanych w końcu ewentualne zarządzenia co do przyszłego zarządu wspólnych gruntów (statut zarządu).

Postanowienia publiczno-prawnej natury nie mogą być objęte planem podziału, względnie regulacyi z wyjątkiem, jeśli dotyczą takich stosunków kultury krajowej, które przy sposobności podziału lub regulacyi mają być uporządkowane. Nie mogą przeto być wydane i do planu wciągnięte postanowienia, które się tyczą zaopatrzenia ubogich, kwaterunku i innych podobnych publicznych ciężarów.

§. 58.

Bliższe postanowienia co do formy i instruowania prowokacyi, oraz co do sposobu jej wniesienia, co do warunków, pod którymi już z góry dozwolonem być może wykluczenie od prowokacyi pewnych poszczególnych parcel wspólnej własności gruntowej, jakoteż co do urzędowych dochodzeń w celu badania samej prowokacyi wydane zostaną w drodze rozporządzenia.

§. 59.

Jeżeli się okaże, że prowokacya wniesioną została przez mniejszą liczbę uprawnionych, aniżeli jest to wymagane, w myśl §. 50., względnie 51. i 56., natenczas obowiązuje ona tych, którzy ją wnieśli, przez rok, licząc od dnia wniesienia, a to na ten wypadek, gdyby w ciągu tego czasu przez przystąpienie innych potrzebna liczba osiągniętą została.

§. 60.

Dzień, w którym komisarz miejscowy rozpocząć ma czynność urzędową, podać należy do wiadomości Wydziału krajowego i Wydziału powiatowego i ogłosić w urzędowej gazecie krajowej, oraz w gminach tego obszaru, na który jego czynność urzędowa ma się rozciągać, z tą uwagą, że począwszy od tego dnia nabywają mocy postanowienia ustawy niniejszej co do właściwości władz, dalej co do pośrednio i bezpośrednio interesowanych, jakoteż co do złożyć się przez nich mających deklaracyj, lub zawrzeć się mających ugód, nakoniec co do zobowiązania następców prawnych do uznania stanu prawnego, wytworzonego celem wykonania podziału i regulacyi.

§. 61.

Komisarz miejscowy kieruje dochodzeniami i rozprawą. Jest on odpowiedzialnym za prawidłowe przeprowadzenie postępowania.

Przy podziale i o ile tego potrzeba wymaga, także i przy regulacyi współdziałają przy komisarzu miejscowym w miarę postanowień tejże ustawy i odnośnych rozporządzeń:

1. Delegat Wydziału krajowego.
2. Personal techniczny potrzebny do prac geometrycznych (§. 63.).
3. Potrzebne ponadto pomocnicze siły techniczne, oraz rzeczoznawcy.

§. 62.

Wydział krajowy zamianuje swojego delegata do takich podziałów lub regulacyi, w których bezpośrednio jest interesowaną gmina albo część gminy lub zakład gminny. Komisarz miejscowy jest obowiązany wzywać tego delegata do uczestniczenia we wszystkich rozprawach, które mają wpływ na oznaczenie i uwzględnienie praw i interesów gminy, części gminy lub zakładu gminnego

Delegatowi temu służy także prawo stawiania przed komisarzem miejscowym wniosków na przeprowadzenie takich dochodzeń, rozpraw, lub wydanie zarządzeń, które ze względu na zawarowanie interesów gminy, lub części gminy, lub zakładu gminnego uzna za konieczne lub pożądane. Delegat ów nie może jednak wskutek nieprzechylenia się komisarza miejscowego do jego żądań, wnosić odwołania, lecz ma w tym względzie zwrócić się do Wydziału krajowego, któremu wolno przedstawić odnośną sprawę Komisyi

krajowej w celu wydania takich zarządzeń, jakie komisya ta z mocy służącego jej nadzoru z urzędu (§. 49.) uzna za stosowne.

§. 63.

Personal techniczny potrzebny do prac geometrycznych ustanowi Wydział krajowy na koszt kraju i odda go do dyspozycyi przewodniczącego Komisyi krajowej.

Bliższe szczegóły co do urządzenia służby technicznej i co do sposobu opędzania odnośnych kosztów określi rozporządzenie, które Namiestnik wyda na podstawie porozumienia z Wydziałem krajowym.

Z ustanowieniem geometry, jeżeli tego szczególne okoliczności nie wymagają, można się wstrzymać aż do czasu rozprawy określonego w §. 80. tej ustawy, a tymczasem potrzebne daty geometryczne mają być wyjęte z operatów katastralnych.

§. 64.

Osoby fachowe, potrzebne do innych prac technicznych, jak przedewszystkiem techników melioracyjnych i leśnych, dozorców melioracyjnych, jako też znawców do szacowania i ludzi do wskazywania granic, powołuje komisarz miejscowy z grona osób w swym zawodzie doświadczonych, względnie z biegiem granic dokładnie obznajomionych, a to z wyjątkiem nagłych wypadków, po wysłuchaniu uczestników. Komisarz miejscowy ma ich zaprzysiądz na sumienne wykonywania poruczonych im czynności, jeżeli nie są stałymi znawcami sądowymi.

§. 65.

Przy rozpoczęciu prac wstępnych należy na polecenie komisarza miejscowego obejść granice wspólnych gruntów w towarzystwie osób znających dokładnie granice i gdzie tego zajdzie potrzeba, dokładnie je odznaczyć. Do tej czynności należy zawezwać sąsiednich właścicieli gruntów, a jeżeli granice obszaru są zarazem granicami gminy lub obszaru dworskiego, także i zastępców gminy sąsiedniej lub obszaru dworskiego, a w każdym razie wiadomych uczestników.

Z tej czynności należy spisać protokół i jeżeli przy tej sposobności wyjdą na jaw spory między uczestnikami co do własności lub posiadania, postara się komisarz miejscowy o jak najrychlejsze dochodzenia w tych sporach; zaś co do sporów z innemi osobami postąpi stosownie do §. 43.

§. 66.

Równocześnie winien komisarz miejscowy przystąpić z urzędu do możliwie zupełnego i dokładnego zestawienia wszystkich osób bezpośrednio interesowanych w podziale lub regulacyi, a to przez przesłuchanie naczelników gmin, przełożonych obszarów dworskich, oraz za pomocą innych stosownych dochodzeń.

Zestawiona na podstawie tych dochodzeń przez komisarza miejscowego lista bezpośrednio interesowanych ma być wyłożoną do przejrzenia przez dni 14 na odpowiedniem miejscu tego okręgu, w którym podział lub regulacya się odbywa. Miejsce i czas wyłożenia należy obwieścić przynajmniej trzy dni naprzód w gminach wspomnianego okręgu, jakoteż i w tych gminach, w których prawdopodobnie interesowani znajdowaćby się mogli, z tą uwagą, że wolno każdemu w przeciągu czasu do wyłożenia listy wyznaczonego i jeszcze w dalszych ośmiu dniach wnieść u komisarza miejscowego zarzuty przeciw prawdziwości i dokładności listy. Zarzuty te rozstrzygnie Komisya krajowa, a w razie odwołania Komisya ministeryalna.

Za zezwoleniem Komisyi krajowej można od wyłożenia listy i odpowiedniego ogłoszenia jako oddzielnego aktu rozprawy odstąpić i połączyć to z wyłożeniem wymienionego w §. 76. rejestru praw udziałowych.

Przy takich podziałach i regulacyach, w których bezpośrednio interesowaną jest mniejsza liczba osób, a które nie dotykają publicznych interesów, może być za przyzwoleniem Krajowej komisyi całkiem zaniechanem postępowanie odnoszące się do listy bezpośrednio interesowanych, jeżeli nie zachodzi uzasadniona wątpliwość, iż liczba interesowanych nie została w zupełności wyśledzoną i jeżeli prawa udziałowe są określone albo w księdze gruntowej, albo w drodze porozumienia.

§. 67.

Jeżeli Komisya krajowa w miarę zachodzących okoliczności w tem lub późniejszem stadyum postępowania uzna to za potrzebne, polecić winna komisarzowi miejscowemu ogłoszenie w urzędowej gazecie krajowej edyktu tej treści, że osoby nie będące dotychczas interesowanemi, jeżeli z jakichkolwiek prawnych powodów do wspólnego lub kolejnego prawa użytkowania wspólnych gruntów, będących przedmiotem podziału lub regulacyi roszczą sobie prawo, mają odnośne żądania pod grozą utraty swych praw wnieść w przeciągu dni 90 do zwyczajnego sędziego, z powołaniem się na wspomniany edykt

Sądy, przed które takie roszczenia zostały wniesione, są obowiązane zawiadomić o tem komisarza miejscowego, a Komisya krajowa może, jeżeliby dalsze prowadzenie rozprawy podziałowej lub regulacyjnej przed ostatecznem rozstrzygnięciem tych pretensyj nie było wskazane, zarządzić czasowe zastanowienie tego postępowania.

§. 68.

W sprawie oznaczenia praw udziałowych poszczególnych uczestników winien komisarz miejscowy w każdym wypadku starać się o przyprowadzenie do skutku, ugody, a to o tyle, o ile przez to nie są narażone prawa osób trzecich.

Gdyby taka ugoda nie przyszła do skutku, natenczas o ile szczególne okoliczności nie uzasadniają innego stosunku, należeć się będzie gminie — za jej udział w gruntach podlegających podziałowi lub regulacyi, których własność zapisana jest na nią w księdze gruntowej (§. 20. l. 1.) lub co do których zachodzi wypadek przewidziany w §. 20. l. 4. — w razie podziału dziesiąta część w ziemi, w razie regulacyi dziesiąta część uregulować się mającego wspólnego użytku (§§. 21. i 22.).

Prawa udziałowe innych uczestników występujących w myśl §. 20. l. 1—3 winny być w braku porozumienia stwierdzone na podstawie dokumentów, orzeczeń władz lub zbadanego prawnego stanu posiadania.

W braku tego rodzaju prawnych tytułów należy oznaczyć stosunek udziału według przeciętnego wyniku faktycznego wykonywania praw użytkowania z ostatnich lat dziesięciu przed rozpoczęciem czynności urzędowej komisarza miejscowego, przyczem jednak nie będą uwzględnione ani przekroczenia oczywiście nie dozwolone ani też uszczuplenie lub całkowite odjęcie użytku, spowodowane przypadkiem lub samowładnie.

W braku podstaw do oznaczenia przeciętnej z tego dziesięcioletniego okresu, albo jeżeli prawo użytkowania nie miało być wykonywane corocznie, należy na podstawie orzeczenia znawców skreślić należną miarę użytku w pierwszym wypadku z uwzględnieniem potrzeb domowych i gospodarczych, w drugim zaś według wszystkich miarodajnych okoliczności oznaczyć wysokość użytku roczną, względnie peryodyczną.

§. 69.

Celem ocenienia wspomnianych w poprzednim paragrafie niedozwolonych przekroczeń lub przypadkowych uszczupleń użytkowania, należy, jeżeli szczególne stosunki prawne nie uzasadniają innej miary ocenienia, wychodzić z tej

zasady, że użytkowania przechodzące zwykłą miarę potrzeb domowych i gospodarczych mają być uważane jako niedozwolone przekroczenia, a użytkowania niewykonywane z powodu zarazy, wojny, nieurodzaju lub innych nadzwyczajnych przyczyn, jako przypadkowe uszczuplenia. Potrzeby na dom i gospodarstwo należy wymierzyć:

1. co do paszy i ściółki według ilości bydła potrzebnej do własnego domowego gospodarstwa uczestnika, którą to ilość oznacza się, jeżeli na podstawie orzeczenia znawców więcej przyznać nie wypadnie na jedną krowę miejscowej rasy. Do tej liczby bydła należy doliczyć takiemu uczestnikowi, który posiada odpowiednie grunta do produkcyi paszy zimowej taką ilość bydła, jaka paszą z tych gruntów uzyskaną może być przezimowaną, a to o tyle, o ile potrzebna dla tej ilości bydła pasza letnia nie mogła być dostarczana z innych gruntów, na których odnośny uczestnik posiada prawo paszenia lub koszenia trawy;

2. co do koszenia trawy również według ilości bydła, która wymienioną w punkcie 1. paszą może być przezimowaną, o ile pasza potrzebna do karmy przez lato musi być dostarczaną ze wspólnych gruntów, a to z braku uprawnienia dotyczącego uczestnika do pasania na innych gruntach;

3. co do poboru trzciny i cięcia darni, o ile ona nie jest przeznaczona na nawóz, według ilości używanej zwykle w danej miejscowości i najodpowiedniejszej miary do oznaczenia tej ilości;

4. co do drzewa budowlanego w miarę potrzeby na utrzymanie domu mieszkalnego i budynków gospodarczych uczestnika wedle miejscowego sposobu budowania, a co do drzewa opałowego i torfu, według przeciętnej miejscowej potrzeby dla gospodarstwa jednej rodziny;

5. co do darni nawozowych według powierzchni roli, jaką każdy poszczególny uczestnik stosownie do istniejącego zwyczaju miejscowego tą darnią nawozi.

Do gruntów w ustępach 1., 2. i 5. wyszczególnionych, a przydatnych do produkcyi zimowej paszy, względnie do gruntów nawożonych darnią, należy zaliczyć talko takie, które już w czasie dziesięcioletniego w §. 68. określonego okresu należały do gospodarstwa dotyczącego uczestnika.

§. 70.

Prawa udziałowe uczestników należy szacować w wypadkach podziału zawsze równocześnie z ich oznaczeniem (§. 68.), zaś w wypadach regulacyi tylko wtedy, gdy tego wymaga potrzeba. Również ma być przedsięwzięte oszacowanie samychże gruntów podziałowi ulegających, względnie ich poszczególnych części na podstawie ich wydatności, zaś przy regulacyach należy obliczyć trwałą wydatność wspólnego gruntu z uwzględnieniem poszczególnych sposobów jego użytkowania.

Oszacowanie gruntów podziałowi ulegających odbywa się przy zastosowaniu §§. 71. do 73., oszacowania innych w myśl §. 6. do podziału włączonych nieruchomości lub innego majątku, niemniej oszacowania praw udziałowych poszczególnych uczestników i obliczenia wydatności gruntu przy regulacyi dokonywa komisarz miejscowy na podstawie opinii znawców.

Za zezwoleniem Komisyi krajowej można o tyle odstąpić od osobnego szacowania praw udziałowych lub gruntów podziałowi ulegających, o ile w danym wypadku wystarcza do przedstawienia istotnej wartości porównawczej, podanie znanej okoliczności n. p. rozciągłości prawa udziałowego lub powierzchni gruntu.

§. 71.

Ustalenie wartości gruntu ulegającego podziałowi może nastąpić albo jednomyślnie, albo na podstawie opinii znawców. W pierwszym wypadku wymaga zgoda potwierdzenia komisarza miejscowego, w drugim zaś wypadku dokonywa tenże oszacowania na powyżej wyrażonej podstawie. W każdym razie ma on w myśl ogólnych przepisów (§. 25. ustęp 4.), baczyć na to, aby prawa pośrednio interesowanych w niczem uszczuplone nie zostały.

Znawcy mają przy oddaniu swej opinii co do bonitacyi t. j. oszacowania według pewnych klas szacunkowych, postępować w następujący sposób:

1. ustanowić szemat bonitacyjny t. j. skalę istniejących w okręgu podziałowym stopni wydatności gruntowej;

2. rozklasyfikować t. j. oznaczyć i miejscowo odgraniczyć te części obszaru podziałowego, które mają być zaliczone do jednej i tej samej klasy, względnie do poszczególnych klas szematu bonitacyjnego;

3. taryfować t. j. obliczyć czysty przychód każdej poszczególnej klasy szematu bonitacyjnego.

§. 72.

Przy bonitacyi trzeba na to uważać, aby każdy grunt, względnie każda część gruntu oszacowana była w stosunku do takiego przychodu, jaki grunt ten ze względu na swą istotną, albo skutkiem trwałych wkładów uzyskaną jakość; na swoje położenie i stan, w jakim się w chwili oszacowania znajduje, może przynieść każdemu posiadaczowi w danej miejscowości przy należytem i stosunkom miejscowym odpowiadającem zagospodarowaniu. Grunta nie będące dotychczas w kulturze i przeznaczone do wykarczowania, kawałki gruntów lasowych, które nadają się do przemiany w grunta uprawne, szacuje się według ich przyszłej wartości jako grunt w kulturze będący i zalicza się do odpowiedniej klasy.

§. 73.

Następujące stosunki i przedmioty nie mają być uwzględnione przy oszacowaniu gruntu:

1. przemijający, niezwykle wysoki, albo z zaniedbania wynikły niski stan kultury i nawożenia;

2. niedostateczne wyzyskanie ostatniego znawożenia i kosztów uprawy wyłożonych w celu przysporzenia peryodycznie powtarzających się przychodów;

3. plantacye, znajdujące się na gruncie, mające przysporzyć szczególny przychód n. p. drzewa owocowe, plantacye łoziny i t. p.;

4. drzewostany, przeznaczone na ścięcie bez różnicy, czy się nadają już do ścięcia lub nie;

5. poszczególne urządzenia gospodarcze znajdujące się na gruncie, a dające się łatwo bez znacznego zmniejszenia wartości gruntu oddzielić n. p. płoty.

Uwzględnienie tych stosunków i przedmiotów, nastąpi według §. 88.

§. 74.

Komisarz miejscowy ma również zbadać i oznaczyć prawa osób. biorących udział w podziale lub regulacyi w myśl §. 23

O ile chodzi o podział wspólnych gruntów, a przeto o wykupno tych praw, ma komisarz miejscowy przeprowadzić oszacowanie tych praw na podstawie opinii znawców, biorąc za podstawę oszacowania dwudziestokrotną kwotę czystej wartości rocznych danin, lub świadczeń.

Przy tem dochodzeniu i oszacowaniu mają być wzięte za podstawę, w braku specyalnych tytułów prawnych stosunki faktyczne z ostatnich 10 lat, poprzedzających urzędową działalność komisarza miejscowego. Jeżeliby z tego 10-letniego okresu brakowało dostatecznych dowodów, albo jeżeli odnośne świadczenie nie każdego roku miało być dopełnione, ustanowi się rozmiary i wartość tych praw na innych odpowiednich podstawach na zasadzie opinii znawców. Ten sam sposób postępowania zastosować należy także we wszystkich tych wypadkach, w których z prawa pobierania opłaty za uczestnictwo w pożytkach z dobra gminnego w okresie powyżej oznaczonym, albo wcale nie korzystano, albo też pobierano jedynie niestosunkowo małą opłatę.

Prawnie nieusprawiedliwione uszczuplenie, albo całkowite odjęcie tych pożytków i świadczeń nie będzie uwzględnione.

§. 75.

Wierzytelności określonych w §. 27. nie uwzględnia się przy oszacowaniu gruntów wskazanem w §. 70.

Wierzytelności takie należy jednak pod względem ich powstania i istnienia wyjaśnić, a jeżeli się okaże, że taka ubezpieczona wierzytelność nie opiewa na pewną liczebnie oznaczoną kwotę, należy zarządzić, co trzeba w celu doprowadzenia do porozumienia wskazanego w §. 27. Niemniej też ze względu na to, w jaki sposób taka wierzytelność powstała i w jaki sposób kwota z niej uzyskana była użytą, zbadać należy, na czyją korzyść względnie na czyją niekorzyść należy zapisać przewidziane w §. 27. przyszłe zabezpieczenie całej wierzytelności na części gruntów wspólnych, względnie przewidziane tamże obowiązek zapłaty ze strony wszystkich uczestników, lub łączną odpowiedzialność wszystkich wynagrodzeń i w jakim przeto pozostają do siebie stosunku wszystkie po myśli §§. 70. i 74. wyśledzone prawa bezpośrednio interesowanych.

§. 76.

Prawa udziałowe poszczególnych uczestników i osób w myśl §. 23. interesowanych wraz z oszacowaniem ich wartości, następnie wzajemny stosunek tych praw i ich wartości ze względu na przepis §. 75. na koniec oznaczenie wartości gruntów podziałowi ulegających jako też daty co do trwałej wydatności wspólnego gruntu z uwzględnieniem poszczególnych uregulowaniu ulegających sposobów jego użytkowania, ma komisarz miejscowy na podstawie przeprowadzonych dochodzeń i ustalonych okoliczności zestawić w rejestrze (rejestr praw udziałowych). Rejestr ten powinien być wyłożony do przejrzenia przez każdego przez dni 14. w odpowiedniem miejscu tego obszaru, w którym się odbywa podział lub regulacya. Miejsce i czas wyłożenia i rejestru mają być najmniej na trzy dni przed wyłożeniem ogłoszone w gminach wspomnianego obszaru.

Jednocześnie należy doręczyć każdemu bezpośrednio interesowanemu odnoszący się do niego wyciąg z rejestru praw udziałowych z odwołaniem się na postanowienia §. 78.

Przy takich podziałach i regulacyach, przy których jest mała liczba osób bezpośrednio interesowanych i które interesów publicznych w niczem nie dotykają, można za zezwoleniem komisyi krajowej zaniechać wyżej wspomnianego wyłożenia rejestru i odnośnego obwieszczenia, a to jeżeli przepisane w §. 66. wyłożenie listy rzeczywiście już się odbyło, a nie zostało tylko

odroczonem. W tych wypadkach musi być doręczony każdemu bezpośrednio interesowanemu, cały rejestr w odpisie.

Przy tych podziałach i regulacyach, przy których w myśl ustępu 4. §. 66. odpadło postępowanie w przedmiocie listy bezpośrednio interesowanych, może za przyzwoleniem Komisyi krajowej odpaść także postępowanie, dotyczące rejestru praw udziałowych.

§. 77.

Jeżeli za zezwoleniem Komisyi krajowej odstąpiono na razie w myśl §. 66. ust. 3. od wyłożenia wspomnianej tamże listy, to obwieszczenie przepisane w §. 76. ma nastąpić także i w innych gminach, mianowicie w tych, w których prawdopodobnie mogliby się odnaleść jeszcze inni niewiadomi interesowani.

§. 78.

Przeciw ustaleniu uprawnień i wartości zapisanych w rejestrze praw udziałowych, jakoteż przeciw wszystkim innym zamieszczonym tamże datom jakiegokolwiek rodzaju, może każdy interesowany wnieść zażalenie do komisarza miejscowego, które to zażalenia będą przy współudziale stron rozpatrzone i w toku instancyi rozstrzygnięte.

Termin do wniesienia zażaleń kończy się w ośm dni po upływie terminu zakreślonego do przejrzenia rejestru. Dla tych jednak interesowanych, którym należało doręczyć albo wyciągi z rejestru, albo też cały rejestr w odpisie, termin ten upływa w czternastu dniach od wspomnianego doręczenia.

§. 79.

W tem stadyum postępowania musi być także rozstrzygnięte pytanie, czy przy szczegółowych podziałach po wynagrodzeniu prowokantów i tych, którzy się do nich przyłączyli, ci uczestnicy, którzyby sobie życzyli utrzymania wspólności, mogą nadal pozostać w tej wspólności i czy w tym wypadku mają być uregulowane ich prawa użytkowania i zarządu na przyznanem im wspólnie wynagrodzeniu.

Co do utrzymania wspólności rozstrzyga komisarz miejscowy, ostatecznie zaś Komisya krajowa, przyczem wtedy tylko nie uwzględnia się żądania o zatrzymanie wspólności, jeżeli albo interesa kultury krajowej, albo w ogóle ważne publiczne względy przeciwko temu przemawiają. O regulacyi, jeżeli nie była prowokowaną, należy spowodować orzeczenie w myśl §. 55. punkt 1.

C. Ułożenie i wykonanie planu podziału lub regulacyi.

§. 80.

Po ostatecznem rozstrzygnięciu zażaleń wspomnianych w §. 78. i kwestyi wyszczególnionych w §. 79, zatem po ostatecznem ustaleniu praw, będących przedmiotem postępowania podług tej ustawy i ich rozciągłości, w wypadkach zaś określonych ustępem 4. §. 66. i ustępem 4. §. 76. po ukończeniu potrzebnych dochodzeń, winien komisarz miejscowy przystąpić do ułożenia planu wynagrodzenia, względnie planu przyszłej regulacyi. Przystąpi tedy: przy podziałach do oznaczenia gruntów, które w zamian za prawa udziałowe mają być przyznane; — przy regulacyi do określenia, w jaki sposób dalej użytkowanie gruntu da się urządzić najstosowniej w granicach jego trwałej wydatności, dalej do oznaczenia ewentualnych odszkodowań w myśl końcowego ustępu §. 22. jakoteż do rozprawy co do przyszłego zarządu wspólności. Nadto tak w razie podziału jak w razie regulacyi winien komisarz przystąpić równocześnie także do zbadania potrzebnych urządzeń gospodarczych (§. 8.) i wyrównań mających się uiścić w gotówce, wreszcie do oznaczenia spłat w myśl §. 23.

Sporządzenie potrzebnych obliczeń i planów spowoduje komisarz miejscowy, przyczem będzie miał wzgląd na ewentualne obciążenie części podziałowych takiemi prawami, które w myśl pierwszego ustępu §. 26. lub w wykonaniu §. 27. na odnośne części udziałowe się przenosi, albo na nich nadal się pozostawia, nie mniej też na obciążenie tychże części służebnościami w §. 86. wspomianemi, względnie na zmniejszenie wartości z tego tytułu wynikające.

Rozporządzenie wydane w porozumieniu z Wydziałem krajowym określi w jakich wypadkach i pod jakimi bliższymi warunkami krajowe biuro melioracyjne ma współdziałać w projektowaniu owych urządzeń, a w szczególności przy zaopiniowaniu dotyczących projektów.

§. 81.

Jeżeli powierzchnia dróg, rowów i wszelkich innych urządzeń, odpadających wskutek podziału lub regulacyi większą jest niż przestrzeń, która dla urządzeń wyszczególnionych w §. 8. jest potrzebną, winno się w braku innego układu rozdzielić nadwyżkę między uczestników w stosunku do wartości tego, z czem uczestniczą w podziale lub regulacyi, albo też uwzględnić

tą okoliczność przy ustanowieniu ich wynagrodzenia. Ewentualny brak pokryją w tym samym stosunku uczestnicy, wynagrodzenia zaś odpowiednio umniejszyć należy.

Gdyby zaś konieczna potrzeba tego rodzaju wspólnych urządzeń wyłoniła się dopiero później w takiem stadyum postępowania w którem to przypisanie zbywającej lub brakującej powierzchni gruntu mogłoby nastąpić tylko przez wymagające dłuższego czasu lub kosztowne zmiany w dokonanych już przedwstępnych pracach, natenczas muszą dotyczący uczestnicy odstąpić wspomniany grunt za zupełnem wynagrodzeniem pieniężnem, które w braku porozumienia oznaczy władza.

§. 82.

Do urządzeń, które podwyższają gospodarczy użytek z niektórych tylko gruntów przyznanych jako wynagrodzenie, mają być zastosowane przepisy pierwszego ustępu §. 81. z tem ograniczeniem, że potrzebna ilość gruntu będzie dostarczoną na rachunek tychże wynagrodzeń, o ile już przy obliczeniu tych wynagrodzeń nie uwzględniono tego, że zaprowadzenie owych urządzeń nastąpi kosztem wszystkich uczestników.

§. 83.

Uczestnicy, których posiadłość gruntowa przez zaprowadzenie urządzeń gospodarczych spowodowanych podziałem lub regulacyą nie odniesie żadnej korzyści lub korzyść nieznaczną, nie stojącą w żadnym stosunku do podanego w pierwszym ustępie §. 81. wymiaru, winni być uwolnieni od udziału w dostarczeniu potrzebnego do tych urządzeń gruntu albo całkiem albo w części istotnym stosunkom odpowiadającej.

§. 84.

W braku odmiennego układu albo specyalnego prawnego zobowiązania mają uczestnicy ponosić koszta zaprowadzenia urządzeń gospodarczych włącznie z odszkodowaniami, należącemi się w gotówce w myśl drugiego ustępu §. 81. z tytułu dostarczenia gruntu pod urządzenie gospodarcze lub z jakiegokolwiek innego tytułu, i to w takim stosunku, w jakim w myśl §§. 81—83. uczestniczą w nadwyżce względnie w pokryciu brakującej części gruntu.

§. 85.

Według tych samych zasad, które przy zakładaniu wspólnych urządzeń obowiązują, ma się uregulować także obowiązek utrzymywania tych urządzeń. O ile się to tyczy utrzymania budowli wodnych mogą być odnośni uczestnicy zmuszeni na podstawie orzeczenia władzy do zawiązania spółki wodnej w myśl przepisu §. 45. ustawy wodnej z 24. marca 1875 Nr. 38 Dz. ust. kraj. a to bez osobnej w tym celu ustawy krajowej.

§. 86.

Jeżeli odpowiednie użytkowanie gruntu przyznanego jako wynagrodzenie nie jest możebnem bez ustanowienia służebności na innej do podziału wciągniętej parceli gruntowej, winno się stosunek tej służebności ściśle określić i uwzględnić okoliczność tę przy oszacowaniu odnośnego gruntu. Gdyby jednak dokonane już oszacowanie nie dało się cofnąć bez długotrwałych, lub kosztownych zmian w dotychczasowych pracach, ma być odpowiednie odszkodowanie w braku porozumienia oznaczone z urzędu.

§. 87.

Przy oznaczeniu poszczególnych wynagrodzeń w ziemi, winno się o tyle uwzględnić życzenia bezpośrednich uczestników, o ile to możliwem jest bez naruszenia przepisów ustawy lub bez uszczerbku dla takich interesów publicznych, którym przez podział zadość uczynić można.

Jeżeli przy podziale bezpośrednio jest interesowaną gmina, część gminy, lub zakład gminny przedewszystkiem uwzględnić należy, aby takie nieruchomości, które w myśl §. 6. do podziału się włączają, a których gmina, część gminy lub zakład gminny dla celów publicznych potrzebuje, nie były im odjęte tudzież, aby były przyznane im możliwie potrzebne jeszcze dla tychże celów powierzchnie gruntu w stosownem położeniu. Tę ostatnią okoliczność należy uwzględnić przy rozstrzygnięciu pytania, czy wymieniona w §. 23. wierzytelność ma być wykupioną w pieniądzach lub ziemi, jakoteż przy oznaczeniu wynagrodzenia w ziemi.

§. 88.

Za to, co w myśl §. 73 l. 1. i 2. pozostało nieuwzględnione przy oszacowaniu poszczególnych gruntów winno być dane wynagrodzenie w pienią-

§. 85.

Według tych samych zasad, które przy zakładaniu wspólnych urządzeń obowiązują, ma się uregulować także obowiązek utrzymywania tych urządzeń. O ile się to tyczy utrzymania budowli wodnych mogą być odnośni uczestnicy zmuszeni na podstawie orzeczenia władzy do zawiązania spółki wodnej w myśl przepisu §. 45. ustawy wodnej z 24. marca 1875 Nr. 38 Dz. ust. kraj. a to bez osobnej w tym celu ustawy krajowej.

§. 86.

Jeżeli odpowiednie użytkowanie gruntu przyznanego jako wynagrodzenie nie jest możebnem bez ustanowienia służebności na innej do podziału wciągniętej parceli gruntowej, winno się stosunek tej służebności ściśle określić i uwzględnić okoliczność tę przy oszacowaniu odnośnego gruntu. Gdyby jednak dokonane już oszacowanie nie dało się cofnąć bez długotrwałych, lub kosztownych zmian w dotychczasowych pracach, ma być odpowiednie odszkodowanie w braku porozumienia oznaczone z urzędu.

§. 87.

Przy oznaczeniu poszczególnych wynagrodzeń w ziemi, winno się o tyle uwzględnić życzenia bezpośrednich uczestników, o ile to możliwem jest bez naruszenia przepisów ustawy lub bez uszczerbku dla takich interesów publicznych, którym przez podział zadość uczynić można.

Jeżeli przy podziale bezpośrednio jest interesowaną gmina, część gminy, lub zakład gminny przedewszystkiem uwzględnić należy, aby takie nieruchomości, które w myśl §. 6. do podziału się włączają, a których gmina, część gminy lub zakład gminny dla celów publicznych potrzebuje, nie były im odjęte tudzież, aby były przyznane im możliwie potrzebne jeszcze dla tychże celów powierzchnie gruntu w stosownem położeniu. Tę ostatnią okoliczność należy uwzględnić przy rozstrzygnięciu pytania, czy wymieniona w §. 23. wierzytelność ma być wykupioną w pieniądzach lub ziemi, jakoteż przy oznaczeniu wynagrodzenia w ziemi.

§. 88.

Za to, co w myśl §. 73 l. 1. i 2. pozostało nieuwzględnione przy oszacowaniu poszczególnych gruntów winno być dane wynagrodzenie w pienią-

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1900. Wydano i rozesłano dnia 30. marca 1900. **Część V.**

Nr. 21.

U s t a w a

z dnia 24. stycznia 1900 o zaliczeniu gminy Zakopane, powiatu Nowotarskiego, do miejscowości objętych ustawą z dnia 3. lipca 1896. Dz. ust. kraj. Nr. 51.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gmina Zakopane, powiatu Nowotarskiego, zaliczoną zostaje do miejscowości objętych ustawą gminną z dnia 3. lipca 1896 (Dz. ust. kraj. Nr. 51. z r. 1896).

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 24. stycznia 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 22.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. lutego 1900 L. 8718, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Krakowiec na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa i miodu.

Na mocy §. 83. ustawy gminnej z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Krakowiec na dalszy pobór, przyzwolonych jej ustawą z dnia 17. kwietnia 1895, Dz. u. kr. Nr. 34. opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu pod warunkami w ustawie tej ustanowionymi na przeciąg lat pięciu, a to począwszy od dnia wydania niniejszego rozporządzenia do końca roku 1904, z tem jednakże zastrzeżeniem, że od tej opłaty wolną będzie wódka we wszystkich tych wypadkach, w których napój ten według §. 6. ustawy z dnia 20. czerwca 1888 Nr. 95. Dz. u. p. uwolniony jest od państwowego podatku konsumcyjnego.

We Lwowie, dnia 6. lutego 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 23.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 6. lutego 1900 L. 13.127, o wyborach do komisyi szacunkowej dla podatku osobisto-dochodowego w okręgu szacunkowym „powiat polityczny Łańcut“.

Na mocy najwyższego postanowienia z dnia 26. lipca 1899 (Nr. 199. Dz. u. p. z r. 1899) wydzielono z dotychczasowego powiatu politycznego Łań-

cuckiego gminy należące do okręgu sądu powiatowego w Przeworsku i utworzono z tych ostatnich gmin nowy powiat polityczny „Przeworsk“. Wskutek tego utworzono na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 11. stycznia 1900 L. 72.508 (Dz. u. p. Nr. 7. z roku 1900) w miejsce dotychczasowego okręgu szacunkowego podatku osobisto-dochodowego „powiat polityczny Łańcut“, nowy okręg szacunkowy „powiat polityczny Łańcut“ (z wyłączeniem gmin, przydzielonych do nowego powiatu politycznego „Przeworsk“).

W myśl postanowień §§. 177. i 179. ustawy o bezpośrednich podatkach osobistych z dnia 25. października 1896 (Dz. u. p. Nr. 220. oraz §. 17. przepisów wyborczych dodatek D. rozporządzenia wykonawczego do działu I. tej ustawy) rozpisuje przeto c. k. krajowa Dyrekcya skarbu na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 20. września 1899 L. 50.149, względnie z dnia 11. stycznia 1900 L. 72.508 wybory do powiatowej komisyi szacunkowej podatku osobisto-dochodowego dla wyżej wspomnianego nowego okręgu szacunkowego i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

Dla	I.	koła	wyborców	dzień	6.	marca 1900.
„	II.	„	„	„	7.	„ „
„	III.	„	„	„	8.	„ „

Wybory te odbędą się w siedzibie c. k. Starostwa w Łańcucie i przeprowadzone zostaną przez Naczelnika tegoż Starostwa, względnie przez wyznaczonego w tym celu komisarza wyborczego.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania uwiadomieni zostaną kontrybuenci przez Władzę podatkową I. instancyi w Łańcucie osobnemi legitymacyami, oznaczającemi dokładnie miejsce wyborów, lokal wyborczy, godzinę rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczbę członków, zastępców członków komisyi, która ma być wybraną.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru, oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§. 179., 181. i 183. do 186. ustawy względnie §§. 7., 9., 10., 14., 16. i 26. do 45. powołanych wyżej przepisów wyborczych.

Lwów, dnia 6. lutego 1900.

Korytowski w. r.

Nr. 24.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 16. lutego 1900, L. 14.023, w sprawie zmiany weterynarzy kontrolnych w stacyach wchodu w Oświęcimiu i Szczakowej.

Zmieniając ustęp 11. alinea druga swego rozporządzenia z dnia 15. grudnia 1898, L. 88.539, c. k. Namiestnictwo ustanawia weterynarzem kontrolnym na stacyi wchodowej w Oświęcimiu weterynarza Edmunda Zbudowskiego, a na stacyi wchodowej w Szczakowej weterynarza Bolesława Świderskiego.

Zastępcą weterynarza kontrolnego w Oświęcimiu pozostaje i nadal Teofil Dziurzyński, c. k. weterynarz powiatowy z Białej, a zastępcą weterynarza kontrolnego w Szczakowej Grzegorz Bogdan, c. k. weterynarz powiatowy z Chrzanowa.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w wykonanie.

Piniński w. r.

Nr. 25.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. lutego 1900 L. 9324, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Śniatyna na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 86. ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie zezwala gminie miasta Śniatyna na pobór 100% dodatku gminngo do po-

datku konsumcyjnego od mięsa i wina przez lat pięć, t. j. od roku 1900 do roku 1904.

Lwów, dnia 9. lutego 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 26.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. lutego 1900 L. 11.379, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Sambora na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i t. d.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala na mocy §. 87. ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24. za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie gminie miasta Sambora na dalszy pobór przyzwolonych jej pierwotnie ustawą z dnia 22. stycznia 1900 Dz. u. kr. Nr. 13. a następnie rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 11. października 1895 Dz. u. kr. Nr. 74. opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i t. p., na przeciąg pięciu lat, a to począwszy od dnia wydania niniejszego rozporządzenia po koniec r. 1904 i pod warunkami w powołanej wyżej ustawie i rozporządzeniu ustanowionymi.

Opłaty jednak powyższe łącznie z dodatkiem konsumcyjnym krajowym dozwolonym ustawą z dnia 4. lipca 1899 Dz. u. kr. Nr. 93. nie mogą przenosić:

od jednego hektolitra piwa kwoty razem . . .	3 K. 40 h.
od jednego hektolitra palonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem kwoty razem . . .	22 K. — h.
przy innych zaś spirytusowych względnie słodzonych napojach od jednego hektolitra kwoty razem . .	11 K. — h.

Od opłaty powyższej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których w myśl §. 6. ustawy z dnia 20. czerwca 1888 Dz. u. p. Nr. 95. wolną jest ona od podatku konsumcyjnego państwowego.

We Lwowie, dnia 16. lutego 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 27.

U s t a w a

z dnia 19. lutego 1900, zezwalająca gminie miasta Jaworowa na pobór opłaty gminnej od piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Gminie miasta Jaworowa zezwala się pobierać przez lat cztery, począwszy od r. 1899 do końca r. 1902 opłatę gminną od piwa w gminie wyrabianego lub w jej obręb wprowadzanego i w niej zużywanego a to po 1 zł. w. a. od jednego hektolitra.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy, którzy piwo dla konsumcyi miajscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasta Jaworowa.

Art. IV.

Ta opłata ciąży na konsumcyi w obrębie gminy i nie można obciążać nią ani produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienie co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy traci moc obowiązującą wydane przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem rozporządzenie z dnia 22. lipca 1898 L. 40.134 Dz. u. kr. Nr. 74. z r. 1898.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 19. iutego 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 28.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Prezydyum Namiestnictwa we Lwowie z dnia 4. marca 1900 L. 2041/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 16. lutego 1900 o przydzieleniu gminyi obszaru dworskiego Wysoka do okręgu Sądu powiatowego w Strzyżowie.

Piniński w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 16. lutego 1900 L. 26.869/99, względem przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Wysoka do okręgu Sądu powiatowego w Strzyżowie w Galicyi.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868 Nr. 59. Dz. p. p., zostaje gmina i obszar dworski Wysoka z okręgu Sądu powiatowego we Frysztaku i Sądu obwodowego w Jaśle wyłączoną i do okręgu Sądu powiatowego w Strzyżowie i Sądu obwodowego w Rzeszowie przydzieloną.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. października 1900.

Spens w. r.

Nr. 29.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 3. lutego 1900 L. 5868, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Żółkwi koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie miasta Żółkwi udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech pod warunkami dotąd obowiązującemi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich przedłuża się gminie miasta Żółkwi na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1985 Dz. u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80. zastosowane być mają analogiczne posta-

nowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. ust. kraj. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Żółkwi pobierać ma myto kopytkowe na sześciu rogatkach, a mianowicie:

1. na gościńcu rządowym ze Lwowa w zetknięciu się z drogą gminną od Błyszczywód;
2. na drodze ze Skwarzawy Starej obok mostu;
3. na przedmieściu Glińskiem przy połączeniu się gościńca rządowego z drogą gminną do Krechowa;
4. na końcu Winnik na drodze prowadzącej do Zameczka;
5. przy ulicy Sznycerskiej;
6. na przedmieściu Turynieckiem obok rogatki poboru myta na drodze krajowej.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła prowadzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerzy;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerzy.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, żrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólny przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu takowych.

Art. IV.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. V.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VI.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu V.

Art. VII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego roboty uskutecznione zostały, i czy cały dochód, który z poboru myta kopytkowego wpłynął, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. VIII.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy a względnie Wydział krajowy w myśl §. 25. ust. drogowej z dnia 7. lipca 1885, względnie §. 35. ust. drog. z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej opłatę kopytkową.

Art. IX.

Gdyby gmina miasta Żółkwi pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z dnia 7. lipca 1885 i wykonawczem regulaminem drogowym z dnia 24. września 1886 względ-

dnie ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego, lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych dróg, ulic i placów niemniej też funduszów w myśl postanowienia §. 28. ust. 5. ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 względnie §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art. X.

Od zwierząt wyżej poszczególnionych, to jest opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Żółkwi pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 3. lutego 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 30.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 5. marca 1900 L. 19.886, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 26. października 1899 Dz. u. kr. Nr. 138. o uzupełnieniu obwałowania Wisły i Wisłoki w powiecie Mieleckim, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 4. listopada 1899 L. 16.902.

Piniński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 26. października 1899 Dz. u. kr. Nr. 138. o uzupełnieniu obwałowania Wisły i Wisłoki w powiecie Mieleckim.

§. 1.

Uzupełnienie obwałowania Wisły i Wisłoki w powiecie Mieleckim jest przedsiębiorstwem tego powiatu i ma być wykonane w myśl §. 6. ustawy z dnia 26. października 1899 Dz. u. kr. Nr. 138. przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i Reprezentacyi powiatu Mieleckiego.

§. 2.

Za podstawę techniczną tego obwałowania służyć ma zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa projekt krajowego biura melioracyjnego z r. 1895 ze zmianami trasy wału nadwiślańskiego, wprowadzonemi przez Ministerstwo rolnictwa w myśl uchwał Komisyi międzynarodowej dla regulacyi Wisły z r. 1896.

Projektowane obwałowanie obejmuje następujące roboty:

1. Podwyższenie i uzupełnienie 2 sekcyj wału nadwiślańskiego wraz z wykonaniem potrzebnych szluz i przepustów, tudzież rowów dopływowych i odpływowych dla objektów wałowych, mianowicie:

a) sekcyi VII. b. od kanału Zadusznicko-Przykopskiego do Wisłoki;

b) sekcyi VIII. od Wisłoki do Nowego Brnia wraz z podwyższeniem prawego wału wstecznego Nowego Brnia.

2. Podwyższenie i uzupełnienie obustronnych wałów Wisłoki, mianowicie prawego wału od Wojsławia do Wisły, lewego zaś wału od ujścia kanału Nowej Wiszni do Wisły wraz z wykonaniem potrzebnych objektów wałowych i rowów.

3. Podwyższenie i przedłużenie wałów wstecznych Starego Brnia wraz z wykonaniem potrzebnych objektów wałowych i rowów.

4. Korekcye i wykonanie kanałów osuszających wraz z budową potrzebnych objektów, (mostów i przepustów).

A. Po prawym brzegu Wisłoki:

a) kanału Dymitrowsko-Młodochowskiego z ujściem do szluzy w lewym wale Krzemienicy w Dymitrowie wielkim wraz z trzema rowami bocznymi: Boreckim, Jaślańskim i Tuszowskim;

b) kanałów spółki wodnej dla regulacyi odpływu wód między Wisłoką a drogą krajową Dębicko-Nadbrzeziańską, mianowicie: Berdechowskiego, Malińskiego, Złotnickiego i Kliszowskiego.

B. Po lewym brzegu Wisłoki:

a) potoku Kiełkowskiego z rowem bocznym;

b) kanału Książnicko-Goleszowskiego;

c) kanału Podleszańsko-Książnickiego;

d) dopływów Starego Brnia, mianowicie: Brnika, Łukawca z obwałowaniem wstecznem, Starej Wiszni z rowem bocznym, oraz czterech kanałów osuszających w gminach: Kawęczyn, Breń osuchowski i Dąbrówki Breńskie.

5. Wreszcie utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§. 3.

Czas budowy, która rozpoczętą została w r. 1898 ustanawia się na lat osiem i trwać ma do roku 1906.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na wałach nadwiślańskich i wisłoczanych, tudzież na wyszczególnionych w §. 2. potokach i kanałach.

§. 4.

Koszta projektowanych robót melioracyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu budowy utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 26. października 1899 Dz. u. kr. Nr. 138.

Zarząd funduszu budowy spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§. 5.

Oznaczone w §. 3. ustawy z dnia 26. października 1899 Dz. u. kr. Nr. 138 datki kraju, państwa i powiatu Mieleckiego mają być wpłacone do funduszu budowy w sposób następujący:

a) datek funduszu krajowego w kwocie 358.960 zł. w. a. w ośmiu równych ratach rocznych po 44 870 zł. w. a. od r. 1898 do r. 1905.

b) datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 358.960 zł. w. a. z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w ośmiu ratach rocznych po 44.870 zł. w. a. od r. 1899 do r. 1906;

c) datek powiatu Mieleckiego w kwocie 179.480 zł. w ośmiu równych ratach rocznych od r. 1899 do r. 1906 po 22.435 zł. w. a.

Zapasy kasowe funduszu budowy lokowane być mają na 3% w rachunku bieżącym w Banku krajowym.

§. 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej porucza Wydział krajowy dwom zaprzysiężonym urzędnikom technicznym pod nadzorem każdoczesnego Dyrektora krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownikom budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie: do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i wysokość robocizny i t. p. dalej do prowadzenia rachunkowości przy robotach budowlanych powołuje Wydział krajowy według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetru melioracyjnego otrzymują kierownicy budowy za czas czynności w tym perymetrze t. j. do terminu zastanowienia robót mającego się oznaczyć przez Wydział krajowy zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały miesięczny dodatek budowlany, odpowiadający trzydziestokrotnej wysokości dyet.

O ile czas za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej po za obrębem roboczym, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym po za pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 13·2 ct. za 1 kilometr, przy komisyach zaś po za miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 5 zł. w. a. dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, pobory dozorców i pomocniczych sił, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu budowy.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 7.

Delegaci Wydziału krajowego, względnie ich zastępcy, których powołuje również Wydział krajowy, przechowują u siebie i zawiadują funduszami budowy asygnowanymi przez Wydział krajowy, znoszą się we wszystkich im poruczonych sprawach bezpośrednio z Wydziałem krajowym i są w obec niego odpowiedzialnymi za całość tych funduszów, jakoteż za zarachowanie wydatków pokrytych z tych funduszów, które ma być należycie udokumentowane.

Sposób użycia tych funduszów i usprawiedliwienia poczynionych wydatków określa szczegółowa instrukcya rachunkowa.

§. 8.

Kierownicy budowy, do których należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej melioracyi, odpowiedzialni są w obec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem krajowym w sprawach budowlanych, przedkładają peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwiają takowe bezzwłocznie w obec Wydziału krajowego.

Kierownicy budowy przeprowadzają zdjęcia terenu, wypracowują szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bieżącego w miarę długości uwidocznionej w planie przeglądowym sporządzają warunki budowy i dostawy, przeprowadzają rozprawy ofertowe, przedkładają Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawierają z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwają nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

W szczególności kierownicy budowy koramizują kwity delegatów na asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenty, na podstawie których delegaci mają uskuteczniać wypłaty, prowadzą sami lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, utrzymują w porządku akta budowy (plany, kosztorysy, raptularze, korespondencye przychodzące, oraz bruliony korespondencyi wychodzących,

wszelkie protokoły, wykazy i t. p.) a co miesiąc najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca przedkładają Wydziałowi krajowemu sprawozdania o postępie budowy, do których dołączają wykaz postępu robót, sporządzony na podstawie dziennika budowy i wyciągi z dziennika kasowego.

§. 9.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu, który takowy udzieli Namiestnictwu dla wspolnej narady, a następnie ostatecznego zatwierdzenia. Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają takowe być przedłożone c. k. Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 10.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierowników budowy orzeczenie po myśli §. 86. kraj. ust. wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów. a mianowicie, ktore obce grunta, materyały i t. p. dla celów regulacyi jakie służebności na gruntach nadbrzeżnych dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub też czasowe ich zajęcie dla wykonania robót: jak przekopów, szkarp brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p., zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie wedle odnośnych przepisów kraj. ustawy wodnej, w którym to celu kierownicy budowy dostarczyć powinni władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winni kierownicy budowy z delegatem Wydziału powiatowego starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 (Dz. u. kr. Nr. 38.) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolnią, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu kraj. ustawy wodnej znajdą także zastowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 11.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów, wywłaszczeń lub też regulacyi (stare łożyska) należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§. 12.

Wykonanie robót ziemnych przy wałach, potokach i rowach, tudzież przeprowadzenie wykupna gruntów i odszkodowań upoważniony jest Wydział krajowy oddać powiatowi Mieleckiemu za sumę ryczałtową wykazaną w kosztorysie, która wynosi w rubryce robót ziemnych 456.386 zł. 3 ct. w. a., w rubryce zaś wykupno gruntów i odszkodowań 178.174 zł. 3 ct. w. a.

Ewentualne przekroczenie kosztów preliminowanych w tych dwu rubrykach z wyjątkiam nadwyżki kosztów spowodowanych zmianą trasy wału nadwiślańskiego (§. 2.) pokryć w takim razie winien wyłącznie fundusz powiatu Mieleckiego.

Wykonanie innych kategoryj robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe. Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo, bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może delegat udzielać przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§. 13.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi inżynier dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. Stan powietrza; 2. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur; 3. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót; 4. odbiór materyałów budowlanych; 5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą; 6. polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom; 7. uwagi poczynione przez delegowanego, od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera. Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§. 14.

Tak Administracyi Państwa jak i Wydziałowi powiatowemu przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów, o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi Państwa, jak i Wydziału powiatowego. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§. 15.

Z końcem każdorocznego okresu budowy mają zażądać kierownicy budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya, składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału powiatowego.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy, pod a) wymienieni, głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata przedsiębiorcom zatrzymanych rat kolaudacyjnych.

§. 16.

Kierownicy budowy zajmą się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§. 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy, prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi powiatowemu oraz delegatowi i kierownikowi budowy.

Zamknięcie rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału powiatowego, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§. 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa, wydana dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 31.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. lutego 1900 L. 13.638, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Gorlic na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i t. p.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala na mocy §. 87. ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24. za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie miasta Gorlic na dalszy pobór przyzwolonych jej pierwotnie ustawą z dnia 7. czerwca 1888 Dz. u. kr. Nr. 68., a następnie rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 5. kwietnia 1895 L. 21.810 Dz. u. kr. Nr. 21. opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu, wiśniaku, derniaku i t. p. na przeciąg dwóch (2) lat a to począwszy od dnia wydania niniejszego rozporządzenia po koniec r. 1901 i pod warunkami, ustanowionymi w powołanej ustawie i rozporządzeniu.

Opłaty jednak powyższe łącznie z dodatkiem konsumcyjnym krajowym, dozwolonym ustawą z dnia 4 lipca 1899 Dz. u. kr. Nr. 93. nie mogą przenosić od jednego hektolitra piwa kwoty razem 3 korony 40 groszy, od jednego hektolitra palonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć 100-stopniowym alkoholometrem, kwoty razem 22 koron, przy innych zaś napojach spirytusowych, względnie przy napojach spirytusowych słodzonych, od jednego hektolitra kwoty razem 11 koron. Opłata od miodu, dereniaku, maliniaku i t. p. pozostaje niezmienioną. Od opłaty powyższej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których w myśl §. 6. ustawy z dnia 20. czerwca 1888 Dz. p. p. Nr. 95. wolną jest ona od państwowego podatku konsumcyjnego.

We Lwowie, dnia 27. lutego 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego.
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 32.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. lutego 1900 L. 13.634, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Bochni na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy §. 86. ustawy z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24. i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Bochni na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na lat pięć, t. j. od r. 1900 do końca 1904 r.

Lwów, dnia 27. lutego 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1900. Wydano i rozesłano dnia 31. marca 1900. **Część VI.**

Nr. 33.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 5. grudnia 1899, tyczące się cennika lekarstw na rok 1900 (Dz. ust. p. Nr. 241).

Od dnia 1. stycznia 1900 nabywa mocy obowiązującej „Cennik lekarstw na rok 1900 do farmakopei austryackiej z r. 1889“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej, ustanowiony na podstawie najświeższych cenników materyałów aptecznych we walucie koronowej.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 3. grudnia 1898 (Dz. u. p. Nr. 219), tyczące się austryackiego cennika lekarstw za rok 1899 i uzupełniające rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. kwietnia 1899 (Dz. u. p. Nr. 63) tracą z dniem 1. stycznia 1900 moc swoją, a w miejsce ich wchodzą następujące postanowienia:

§. 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze i chirurdzy, względnie weterynarze, upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni trzymać się ściśle cennika lekarstw, obowiązującego od dnia 1. stycznia 1900 i zaopatrzyć się w drukowany egzemplarz.

§. 2.

Aptekarze, jakoteż lekarze i chirurdzy, obowiązani są postępować ściśle podług „przepisów i prawideł ogólnych“, ogłoszonych rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107)

i umieszczonych na czele VII. wydania farmakopei austryackiej, jakoteż podług następujących postanowień szczególnych.

§. 3.

Te przedmioty lecznicze, których wydanie podlega ograniczeniu na mocy osobnych przepisów i które — o ile należą do obowiązkowych — uwidocznione są w cenniku lekarstw jakoteż w farmakopei wpadającem w oczy (tłustym) drukiem, a nadto zestawione są w tablicy IV. farmakopei, mogą aptekarze wtedy tylko wydawać, gdy są zapisane podług przepisu upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza.

Wyjęte są w myśl rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) kwas karbolowy, witryol cynkowy i witryol miedzi, o ile artykuły te mają być użyte nie jako lekarstwa, lecz wyłącznie jako środki odwietrzające, w którym to jednak razie naczynie opatrzone ma być wyraźnym napisem, ostrzegającym o tem ich przeznaczeniu a opiewającym: „Do odwietrzania“, tudzież chloroform w mieszaninie „Do zewnętrznego użycia“ przeznaczonej, w której ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej jak 20% całej ilości mieszaniny.

§. 4.

Przy sporządzaniu i wydawaniu lekarstw trzymać się należy ściśle wskazówek recepty lekarskiej we wszystkich szczegołach.

Jednakże podług recept, w których przekroczone są najwyższe dawki środków lekarskich, w III. tablicy VII-go wydania farmakopei austryackiej z roku 1889 przepisane, wtedy tylko wolno zrobić lekarstwo w sposób zaordynowany, gdy lekarz obok ilości wagi położy wykrzyknik (!).

Nadto rozporządza się, że ilości wagi środków lekarskich w recepcie ordynowanych, i znajdujących się w tablicy dawek najwyższych, powinien lekarz napisać nie tylko cyframi, lecz także słowami.

Przy ekspedycyi dzielonych proszków należy ze względów sanitarnych unikać otwierania papierowych kapsułek przez dmuchanie ustami.

§. 5.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty napisane nieczytelnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno żadnego lekarstwa wydawać bez zasięgnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

Na każdej recepcie powinien zazwyczaj sam lekarz napisać nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniedba, szczegóły te powinny być dopisane w aptece. Jeżeli osoba przychodząca po lekarstwo nie chce tych szczegółów podać, trzeba w porozumieniu z nią opatrzyć receptę odpowiednim znakiem dla zapobieżenia zamianie przy wydawaniu lekarstwa*).

§. 6.

Lekarstwo wolno wydawać ponownie podług pewnej recepty tylko dla osoby na niej wymienionej.

Gdy zachodzi słuszna obawa, żeby lekarstwa nie nadużyto, lekarz ordynujący winien napisać na recepcie formułę: „*ne repetatur*“ i aptekarzowi nie wolno wydać ponownie lekarstwa na receptę opatrzoną tą formułą.

Używanie blankietów do recept z wydrukowaną formułą „*ne repetatur*“ nie jest dozwolone.

§. 7.

Wydawanie lekarstw na kopije recept i kopijowanie recept w aptekach jest zakazane, wyjąwszy, jeżeli pewne okoliczności skopijowania wymagają, n. p. z przyczyny wydania lekarstwa na koszt funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, stowarzyszeń i t. p., w którym to jednak razie powód sporządzenia kopii recepty powinien być na tejże kopii szczegółowo wyrażony.

Kopia recepty winna być zaopatrzoną wyraźną pieczęcią apteki i podpisem ekspedyenta.

§. 8.

Gdy recepta opatrzona jest dopiskiem *cito* lub *statim*, lekarstwo wydać należy jak tylko można najrychlej.

§. 9.

Na recepty opatrzone dopiskiem *secundum meam praescriptionem* lub innym podobnym, oznaczającym jakieś tajemne porozumienie się lub jakiś

---

*) Rozporządzeniem z dnia 19. stycznia 1890 L. 1169 przypomniało c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych, że przy zastosowaniu tego postanowienia, wydanego w zamiarze zapobieżenia zamianie leków i innym niewłaściwościom, każdy aptekarz obowiązany jest do zupełnego zachowania tajemnicy i do najbardziej względnego zachowania się wobec publiczności.

układ aptekarza z lekarzem, co wszystko w stosunkach lekarza do aptekarza miejsca mieć nie może, nie wolno w aptekach nic wydawać.

Lekarzom zabrania się umieszczać w receptach takich formuł i dopisków.

§. 10.

Gdy się wydaje lekarstwa na rachunek funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, kas dla chorych i t. p., jakoteż dla ubogich, tudzież gdy strony wyraźnie tego żądają, używać należy naczyń według cennika najtańszych i tylko za takie wolno należytość policzyć, jeżeli w ogóle w myśl §. 18. normy ordynacyjnej z dnia 17. marca 1891 Dz. p. p. Nr. 45 wolno jest liczyć należytość za naczynia.

Toż samo stać się ma wtedy, gdy z przyczyny ubóstwa osoby lekarstwa potrzebującej, lekarz dopisze w recepcie: *fiat expeditio simplex.*

Uproszczenia i obniżone obliczenia za leki, przewidziane normą ordynacyjną z dnia 17. marca 1891 Dz. u. p. Nr. 45, winny być zastosowane przy wydawaniu leków na rachunek kas chorych, urządzonych podług ustawy o zabezpieczeniu chorych z dnia 30. marca 1888 Dz. u. p. Nr. 33, jakoteż kas chorych, zostających pod państwową kontrolą — jeżeli tylko na recepcie lekarza nie są podane osobne przepisy.

§. 11.

Przy taksowaniu recept na rachunek kas chorych urządzonych podług ustawy o zabezpieczeniu chorych jakoteż na rachunek kas chorych, zostających pod kontrolą państwową, powinien aptekarz opuścić najmniej 5% od przypadającej ceny za lekarstwo.

Wyższe opusta pozostawia się umowie aptekarzy z kasami chorych.

W razie sporów co do opustów od taksy są władze polityczne krajowe upoważnione aptekom pewnego okręgu kas chorych a w szczególności w miastach stołecznych i miejscach przemysłowych stosownie do istniejącego obrotu leków, wydawanych na rachunek tychże kas chorych, jakoteż stosownie do stosunków miejscowych, wymierzać wyższy opust procentu aż do wysokości 15% od sta od ogólnej sumy za lekarstwa; zważać przytem jednak należy na równomierny wymiar dla wszystkich aptek dotyczącego okręgu, a to celem powstrzymania przeszkód, mogących zajść w regularnem zaopatrywaniu publiczności w leki w granicach okręgu urzędownie ustanowionego.

§. 12.

Za dziesięciokrotną miarę (ilość, sztuki) środków zawartych w cenniku leków należy obliczać tylko ośmiokrotną należytość taksy; wydając stokrotną

miarę, należy znowu obliczać ośmiokrotną kwotę należytości przypadającej za dziesięciokrotną miarę (t. j. sześćdziesięcio czterokrotną ceny pojedynczej).

Tę zniżoną cenę należy nawet wtedy stosować, jeżeli przy taksowaniu miary (ilości, sztuk) środków lekarskich poniżej ilości dziesięciokrotnej, względnie stokrotnej dozy zawartej w cenniku leków okazuje się wyższa kwota niż ta, któraby odpowiadała zniżonej cenie za większe ilości.

§. 13.

Przy taksowaniu, do którego nie stosują się ani prawidła ordynacyi lekarskiej, wydano rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), ani też postanowienia §. 14. niniejszego rozporządzenia, najmniejsza cena wartości środka lekarskiego wynosi pięć halerzy; przy taksowaniu zaś według prawideł ordynacyi tylko dwa halerzy.

Należytość wynoszącą mniej niż jeden halerz, wolno przy taksowaniu liczyć za cały halerz i tak samo, gdy przy taksowaniu wypadnie za jakiś środek lekarski halerz lub kilka halerzy z ułamkiem halerza, wolno policzyć ten ułamek za cały halerz.

§. 14.

Za *aqua communis* aż do ilości jednego litra, jakoteż za każdy litr następny wolno liczyć dwa halerze, wyjąwszy w tym wypadku, że wody używa się na odwary i nalewy.

§. 15.

Aptekarzom, którzy przy sprowadzaniu wyskoku oprócz państwowego podatku od spirytusu opłacają podatek krajowy lub gminny, wynoszący od 1 litra więcej jak 20 halerzy, może na prośbę wniesioną władza polityczna krajowa przyzwolić podwyżkę ceny za te wyskokowe przetwory, które są wyszczególnione w dołączonym spisie do taksy leków, a to w ten sposób, że za ilość 10 gram. dolicza się 1 halerz, za ilość 100 gram. 8 halerzy do ceny ustanowionej za te przetwory w cenniku leków.

§. 16.

Jeżeli lekarz nie poda w recepcie szczegółowo ilości wagi obojętnej części składowej, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w zwykłej postaci potrzebny jest dodatek obojętny w recepcie nie podany, napisać należy w recepcie przy taksowaniu, jaką spotrzebowano ilość obojętnej części składowej lub dodatku obojętnego.

Za środki lekarskie, zaordynowane w postaci kropli, liczy się należytość podług następujących prawideł:

Za jeden gram liczy się 20 kropli tłuszczów, jakoteż ciężkich olejków eterycznych, tynktur, kwasów mineralnych rozcieńczonych i w ogóle płynów wodę zawierających, 25 kropli wszystkich olejków eterycznych, eteru octowego, eteru zwyczajnego i chloroformu, a 50 kropli czystego eteru.

§. 17.

Na każdej recepcie, podług której zrobiono lekarstwo w aptece czy to publicznej, czy domowej, napisać trzeba przed jego wydaniem kwotę taksy cyframi wyraźnie, a przy pierwszem taksowaniu także ile się należy za materyały, robotę i naczynia (słoiki, flaszki, pudełka i t. p.).

W aptekach publicznych ten, kto lekarstwo taksował, dopisać powinien na recepcie obok należytości także datę i firmę apteki i podpisać swoje nazwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedyował, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycyi i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, pisać należy za każdym razem te szczegóły na recepcie i na sygnaturze, a jeżeli taksowanie jest odmienne, także kwotę taksy.

§. 18.

Wolno wydać lekarstwa po cenie niższej od przepisanej, ale w przypadku takim wypisać trzeba na recepcie cyframi tak cenę przepisaną, jak i cenę dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa dawane po cenie zniżonej, powinny być tej samej doborowej jakości która w farmakopei jest przepisana, a waga też nie może być mniejsza.

Również w odręcznej sprzedaży, nie wolno obliczać za środki lekarskie cen wyższych od ustanowionych w cenniku lekarstw.

§. 19.

Przy oznaczaniu cen tych środków lekarskich, których nie ma w farmakopei, winny Władze administracyjne postępować w wypadkach do ich decyzyi dochodzących, według tych samych zasad, według których wymierza się ceny środków lekarskich podanych w farmakopei, a których osnowa dołączona jest do cennika lekarstw na rok 1900.

§. 20.

Pijawki nie mają być uważane za przedmiot leczniczy. Aptekarze są jednak obowiązani mieć je w zapasie w dobrym stanie.

Cenę sprzedaży pijawek wraz z dyspenzacyą ustanawia się dla aptek po 20 halerzy za sztukę. Przy zaspakajaniu rachunków za lekarstwa dostarczone na rachunek funduszów publicznych, od ceny tej nie odlicza się żadnego opustu.

§. 21.

Ceny przedmiotów służących do opatrunków, a do farmakopei przyjętych, podane są w osobnym spisie, do cennika lekarstw dołączonym; od tych cen nie odlicza się w podobnych razach żadnego opustu.

§. 22.

Lekarze i chirurdzy upoważnieni lub obowiązani do utrzymywania apteki domowej lub podręcznej (rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. grudnia 1882 Dz. u. p. Nr. 182), kupować powinni przetwory chemiczne i farmaceutyczne (proste i złożone) do urządzenia i uzupełnienia swoich aptek domowych i podręcznych, jakoteż wszelkie gotowe lekarstwa w jednej z najbliższych aptek, i wykazać się mają w tej mierze osobną książką odbiorczą, w której nazwa i waga środków lekarskich, jakoteż data ich nabycia, ma być dokładnie podana i podpisem aptekarza potwierdzona. Zniżenie cen w przypadkach takich zależy od wzajemnej umowy.

§. 23.

Przy obliczaniu lekarstw dla zwierząt, o ile one w osobnej taksie nie są uwidocznione, lecz tylko w taksie dla środków leczniczych farmakopeą objęte, należy opuszczać 10% od cen tamże podanych.

Za robotę lekarstw dla zwierząt i za naczynia do tychże, pozwala się pobierać należytości podług cennika lekarstw dla ludzi.

§. 24.

Aptekarze obowiązani są mieć w zapasie środki skrzepiające i desinfekcyjne, jako też i środki opatrunkowe, wymienione w przepisach służbowych dla akuszerek, wydanych rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrz-

nych z 10. września 1897 (Dz. u. p. Nr. 216), jakoteż są oni uprawnieni mieć na składzie inne przyrządy wymagane od akuszerek.

Akuszerkom należy się przy bezpośredniem pobieraniu tych artykułów z apteki opust 10% od ceny taksy.

§. 25.

Uwidocznione w cenniku leków, w porozumieniu z c. k. Ministerstwem handlu wydane wyszczególnienie oficynalnych artykułów leczniczych, ma służyć za wskazówkę przy wykonywaniu rozporządzeń c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) i z dnia 17. czerwca 1886 (Dz. u. p. Nr. 97).

§. 26.

Wszelkie wykroczenia przeciw rozporządzeniom powyższym, o ile do nich nie stosują się postanowienia ustawy karnej powszechnej, karane będą grzywnami w kwocie aż do 100 zł., lub aresztem aż do dni 14 (rozporządzenie ministeryalne z dnia 30. września 1857 Dz. u. p. Nr. 198).

§. 27.

Wszelkie inne przepisy, oprócz postanowień niniejszych jeszcze istniejące, a tyczące się kupowania, utrzymywania i sprzedaży towarów aptekarskich i lekarstw, pozostają w mocy obowiązującej.

Koerber w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889, L. 10.134, tyczące się VII. wydania farmakopei austryackiej, obowiązującej we wszystkich Królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych. (Dz. u. p. Nr. 107).

Z powodu wyjścia nowego wydania farmakopei austryackiej pod tytułem „Pharmacopea austriaca. Editio septima. Viennae C. R. Aulae et Imperii Typographia 1889“, rozporządza się co następuje:

We wszystkich aptekach publicznych i domowych wydawać należy lekarstwa, począwszy od dnia 1. stycznia 1890 według przepisów tej nowej farmakopei.

Przeto winny wszystkie apteki poczynić potrzebne przygotowania i zaopatrzyć się w egzemplarz tego nowego wydania farmakopei.

Również w każdej aptece domowej lekarza lub chirurga znajdować się powinien egzemplarz farmakopei.

Wszyscy urzędnicy zdrowia, praktykujący lekarze, chirurdzy i weterynarze, jakoteż aptekarze, winni obznajomić się dokładnie z jej osnową i odpowiednio postępować.

Władze administracyjne winny jeszcze osobno podać w sposób stosowny polecenie niniejsze do wiadomości osób stanu lekarskiego i aptekarzy.

Normae et regulae generales w języku łacińskim, umieszczone na czele tekstu farmakopei, zawierają następujące przepisy, które ogłaszają się niniejszem gwoli powszechnego zastosowania.

Przepisy i prawidła ogólne.

§. 1.

Apteki obowiązane są mieć w zapasie i wydawać leki do farmakopei przyjęte w takiej jakości, żeby całkowicie odpowiadały przepisom farmakopei.

Ze względu, że w aptekach na prowincyi odbyt jest bardziej ograniczony, upoważnia się Władze administracyjne krajowe do sporządzenia i ogłoszenia wykazu tych przedmiotów farmakopei, które także apteki na prowincyi powinny mieć zawsze w zapasie.

§. 2.

O ile farmakopea co do wyrabiania pewnych przetworów, podaje szczegółowe przepisy, przetwory te należy przerabiać i wydawać ściśle według tych przepisów.

§. 3.

Leki farmakopeą nie objęte, przez lekarzy jednak niekiedy zapisywane i dla tego w aptekach trzymane w zapasie, powinny również być najlepszej jakości, niefałszowane i wolne od wszelkich nieczystości. Leki te nie oficynalne przechowywać należy i wydawać z taką samą starannością, jak zawarte w farmakopei a które podobne są do nich ze skutków, które sprawiają.

Leki tego rodzaju i wyroby lecznicze nowo w obrót wprowadzone do celów lekarskich, jeżeli skuteczność ich jeszcze niepewna i doświadczeniem klinicznem nie wypróbowana, wydawać wolno tylko na podstawie recepty lekarza do praktykowania uprawnionego.*)

§. 4.

W tablicy IV. dołączonej do farmakopei, wymienione są leki, które wolno wydawać tylko na receptę upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza.

Leki te oznaczone dotychczas †, uwidocznione są w tekście farmakopei drukiem w oczy wpadającym.

§. 5.

Leki wymienione w tablicy III. farmakopei, wydawać wolno tylko za receptą lekarską, a tylko wtedy w ilości przewyższającej dawkę najwyższą w tablicy podaną, gdy lekarz obok zapisanej ilości wagi położy wykrzyknik (!).

§. 6

Gdy lekarz, zapisując środek, który w aptekach trzymany jest tak w stanie surowym jak i w oczyszczonym czyli rektyfikowanym, okoliczność tę pomija, wydawać należy zawsze środek oczyszczony lub rektyfikowany.

Podobnież, jeżeli się znachodzą leki o rozmaitym stopniu koncentracyi lub tęgości a w recepcie stopień koncentracyi nie jest bliżej określony, wydać zawsze należy lek w postaci łagodniej działającej i rozcieńczonej.

§. 7.

Leki, wymienione w tablicy I., przechowywać należy w szafie dającej się zamknąć, te zaś, które wymienione są w tablicy II., oddzielnie od innych leków.

---

*) Wedle rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. lipca 1889 do l. 10.134, odnoszą się te postanowienia także do wszystkich nowych leków przeciwgorączkowych (antipyretica) jakoto: Antifebrin, Antipyrin, Kairin, Phenacetin, Pyridin, Resorcin, Thallin etc. jak również do leków nasennych (hypnotica) jak: Paraldehyd, Sulfonal etc. i c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzegło sobie dalsze zarządzenia co do zmiany przepisów ograniczających handle tymi środkami leczniczymi.

Ponieważ wymienione środki tylko w celach leczniczych są używane, przeto zwrócono uwagę w powyższem rozporządzeniu, że w myśl §. 3. i 5. rozp. minister. z dnia 17. września 1883 Dz. u. p. Nr. 152, wzbronioną jest drobna sprzedaż tychże środków stronom w sklepach, a jedynie handel hurtowny tymi lekami między producentami, fabrykantami, handlarzami i aptekarzami jest dozwolony.

§. 8.

Przyrząd odczynnikowy powinien być zawsze kompletny i utrzymywany w dobrym stanie.

§. 9.

Do oznaczania stopnia ciepłoty używać należy termometru z podziałką 100-stopniową systemu Celsiusza.

§. 10.

Ciężar gatunkowy, w farmakopei przepisany, oznaczać należy przy ciepłocie 15° C.

§. 11.

Każda apteka powinna mieć zawsze w zapasie następujące przedmioty, potrzebne do niesienia pomocy chirurgicznej i pielęgnowania ran według metody antiseptycznej:

Katgut,
opaski kalikotowe,
jedwab karbolizowany,
gazę karbolową (mul.),
gazę jodoformową,
gazę białą (hydrophiles),
watę Brunsa,
papier gutaperchowy,
batyst Billrotha,
sączki karbolizowane.

§. 12.

Ponieważ wiele przetworów do nowego wydania farmakopei wciągniętych, różnią się znacznie od podawanych w poprzednich wydaniach, wkłada się na lekarzy, chirurgów i weterynarzy praktykujących, obowiązek, żeby ze szczególną bacznością przepisywali te leki, co do których zaszła zmiana pod względem tęgości lub składu.

Najważniejsze zmiany wymienione są w przedmowie farmakopei.

Taaffe w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), podające do wiadomości prawidła, których trzymać się należy przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

Z odwołaniem się do postanowień rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107), tyczącego się siódmego wydania farmakopei austryackiej, jakoteż do rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191), tyczącego się cennika lekarstw na tejże farmakopei opartego, wydają się zamieszczone poniżej postanowienia, według których lekarze i aptekarze postępywać mają przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

§. 1.

Lekarze, którzy na koszt państwa lub funduszu publicznego, przez Rząd administrowanego, zapisują lekarstwa lub opatrunki, tudzież aptekarze, którzy je wydają, winni obznajomić się dokładnie z cenami w obowiązującym cenniku lekarstw podanemi a tyczącemi się tak leków, jak i robót aptekarskich i naczyń, i — o ile co do pewnych zakładów nie istnieją lub nie będą wydane szczególne przepisy wyjątkowe — trzymać się postanowień następujących.

§. 2.

W ordynacyach swoich ograniczać się mają lekarze zwyczajnie do leków i obwiązek zawartych w obowiązującej w tym czasie farmakopei i w wydanym naówczas cenniku lekarstw. Wyjątkowo dozwolone zapisywanie leków nieoficynalnych należy w krótkości usprawiedliwić w recepcie lub w rachunku aptekarskim, który podpisać ma także i lekarz.

§. 3.

Leki, dla których farmakopea nie podaje przepisu przyrządzania, zapisywać należy za każdym razem według zasad farmacyi.

§. 4.

Lecząc pewną chorobę, zapisywać wolno tylko koniecznie potrzebne leki i opatrunki, to zaś, co się zapisuje, powinno być zawsze jak najprostsze i jak najtańsze tak pod względem środków jak i postaci lekarstwa. Gdy środków lekarskich, które jednakowo odpowiadają celom terapeutycznym, jest dwa lub więcej, zapisywać należy zawsze tylko tańszy.

§. 5.

Sole w wodzie rozpuszczalne, jak *kalium bromatum*, *kalium chloricum*, *kalium jodatum*, *natrium hydrocarbonicum* itd., o ile pod względem lekarskim nie zachodzi żadna obawa, zapisywać należy tylko za pierwszym razem w rozczynie; w razie powtarzania lekarstwa, zapisywać należy w odpowiedniej ilości tylko samą sól (w jej właściwej postaci), którą rozpuścić ma w wodzie sam chory lub osoba, która go pielęgnuje, a naczynie z pierwszej ordynacyi pozostałe służyć ma za miarę ilości wody, potrzebnej do zrobienia rozczynu.

§. 6.

Środki, które już w małych dawkach skutecznie działają, jeżeli zapisanie ich rozczynu jest niemożebne lub nie odpowiedziałoby celowi, a natomiast zapisanie ich w postaci proszku okazuje się najwłaściwszem, zapisywać należy w postaci proszków podzielonych na osobne dawki; zapisując zaś proszki ze środków, które działają dopiero w większych dawkach, unikać należy ile możności dzielenia na osobne dawki.

§. 7.

Dodatek cukru, gdy proszki są podzielone, nie powinien wynosić więcej nad 0·5 na poszczególną dawkę.

Cukru samego nie wolno z apteki zapisywać.

§. 8.

Dla pokrycia lub polepszenia smaku lekarstwa, wolno zapisywać do proszków opłatki bezbarwne, do lekarstw zaś płynnych na ilość aż do 200·0 gramów płynu najwięcej 20·0 gramów syropu lub *mel depuratum*.

Dodawanie cukru we właściwej postaci lub *extractum liquiritiae* nie jest dozwolone. Również nie wolno dodawać do leków mocno gorzkich, jak n. p.

do chininy środków osładzających w dawkach nie pozwalających spodziewać się istotnego polepszenia smaku.

§. 9.

Podobnie jak proste rozczyny, tak samo napoje, nalewy i napary śródków, które w cenniku lekarstw nie są tłustemi czcionkami wydrukowane, tudzież kataplazmy i gorczyczniki, powinny być robione ile możności nie w aptece, lecz w domu chorego przez jego krewnych lub posługaczów, według wskazówek lekarza.

Rozczyny najpospolitszych środków odwietrzających, które w szpitalach używane są w większych ilościach, z wyjątkiem tych, które wymienione są w tablicy I. farmakopei, powinny być tamże sporządzone przez posługaczy pod dozorem lekarza.

§. 10.

Plastry mogą być w aptece tylko wtedy rozsmarowane, gdy tego ani sam chory, ani otaczające go osoby zrobić nie mogą. W szpitalach używać należy do tego posługaczy.

§. 11.

Na okłady używać należy zwyczajnie tylko wody.

Do zrobienia kataplazmów zapisywać należy tylko mąkę z makuchów lnianych — *farina placentae lini.*

§. 12.

Używanie pijawek ograniczyć należy do najkonieczniejszej potrzeby.

§. 13.

Jeżeli te same lekarstwa i w tych samych godzinach ordynacyjnych są potrzebne w sali szpitalnej, zapisać je należy w jednej recepcie, podając numera łóżek cyframi a ilość sztuk głoskami.

§. 14.

Przy powtarzaniu lekarstwa należy z zasady przepisać nową receptę: jeżeli lekarz ordynujący uzna za potrzebne zarządzić powtórzenie bez żadnej zmiany takiego lekarstwa, którego recepta, w myśl §. 7. rozporządzenia

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191) została w aptece odkopijowana, wtedy można zarządzić wydanie ponowne dołożeniem daty i podpisu.

§. 15.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane w myśl istniejących przepisów ogólnych — rozporządzenie ministeryalne z dnia 12. grudnia 1889, §§. 4. i 5. — wyraźnie i czytelnie, a recepta powinna być podpisana, iżby nie mogła powstać żadna wątpliwość ani co do środka, ani co do ilości, ani też co do osoby lekarza ordynującego.

§. 16.

Przy taksowaniu sporządzonego lekarstwa trzymać się należy ściśle postanowień §§. 14. i 15. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. grudnia 1889.

§. 17.

Co do naczyń (flaszek, słoików, pudełek) wolno (§. 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. grudnia 1889) liczyć tylko najtańsze z podanych w cenniku lekarstw.

Do lekarstw, które można wydawać w torebkach papierowych, tylko takich torebek używać należy.

§. 18.

Nie wolno liczyć należytości za flaszki i słoiki, jeżeli naczynie z poprzedniej ordynacyi pozostałe, odniesiono do apteki należycie oczyszczone. Lekarze winni czuwać nad tem, żeby naczynia były ponownie używane i w tym celu dopisywać mają na recepcie: *ad vitrum, adlatum.*

§. 19.

Lekarze odstępujący w ordynacyach swoich od przepisów powyższych, jeżeli tego odstąpienia gruntownie nie usprawiedliwią, zniewalani będą do zwrotu naddatków, których przyczyną była ich recepta.

Postanowienia powyższe stosowane będą także do tych lekarzy, którzy z polecenia lub z wiedzą właściwej Władzy są zastępcami stale mianowanych lub remunerowanych lekarzy.

Wykroczenia służby aptekarskiej przeciwko przepisom o zapisywaniu i wydawaniu lekarstw karane będą w myśl §. 22. rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191).

§. 20.

Według postanowień powyższych, które mają na celu oszczędzanie ile możności funduszów państwa, przeznaczonych na publiczną opiekę nad chorymi lub funduszów, którymi Rząd zawiaduje, postępować mają lekarze i aptekarze także przy zapisywaniu i wydawaniu leków w służbie opieki publicznej nad chorymi ubogimi, tudzież gdy sprawują obowiązki w szpitalach i zakładach humanitarnych, będących pod zarządem krajów lub gmin, jakoteż przy zapisywaniu i wydawaniu lekarstw dla członków kas chorych, według ustawy z dnia 30. marca 1888 (Dz. u. p. Nr. 33) urządzonych, którzy obowiązkowi ubezpieczenia podlegają, o ile Wydziały krajowe, gminy lub inne uprawnione administracye owych zakładów tego zażądają.

Taaffe w. r.

Zasady do obliczania cen ustanowionych w cenniku leków.

1. Przy oznaczaniu ceny według cenników, podanych przez materyalistów, następujące ilości służyć mają za podstawę do obliczenia:

3000 gr.
1000 „
500 „
100 „
50 „
10 „
1 „

jednakże tylko następujące ilości uważać należy w cenniku leków jako ustanowione ciężary:

1000 gr.
100 „
10 „
1 „
0·10 „
0.01 „

2. Dla towarów leczniczych (dla materyałów surowych, przeznaczonych do sporządzania leków) należy oznaczyć cenę normalną, co się uskutecznia

w ten sposób, że na podstawie cen, jakie materyaliści podają dla pojedynczych artykułów w swych cennikach, obliczyć należy cenę średnią, która będzie normalną. Do tego użyć należy cenników przynajmniej czterech firm (wiedeńskich).

3. Jeżeli jeden i ten sam artykuł pojawia się w handlu w kilku gatunkach, to w celu oznaczenia jego ceny należy wybrać ten gatunek, który odpowiada wymaganiom farmakopei; jeżeli zaś w farmakopei oznaczono dwa lub więcej gatunków tego samego artykułu jako nadające się do użytku lekarskiego, to jeżeli ceny pojedyńczych gatunków są różne, należy oznaczyć cenę gatunku obok dokładnego opisania takowego.

4. Do tak uzyskanej normalnej ceny materyałów, należy dodać odsetki a mianowicie przy artykułach o jednej cenie jednostkowej w cenniku 50%, przy artykułach zaś, dla których w cenniku podano dwie albo według okoliczności nawet trzy ceny jednostkowe, doliczyć należy, stosując do stopy wyższej 25%, w razie zaś uwzględnienia stopy najwyższej tylko 15%.

Oznaczenie ilości, aż do której dozwolono doliczać 50%, zastrzeżonem jest komisyi, której powierzono obliczenie cen jednostkowych, jednakże służyć tu ma w ogóle za zasadę ta ilość, w jakiej zwykle na jednej recepcie dotyczący lek przepisanym bywa.

Dodatek 15% przyznać należy w każdym razie wtenczas, jeżeli cała ilość przyjęta za zasadę dla ustanowienia ceny, umieszczoną jest w cenniku jako jednostka.

5. Za wszystkie surowe artykuły i chemiczne przetwory, które znajdują się w handlu i nie dadzą się bezpośrednio użyć jako leki, należy oprócz dodatku odsetkowego doliczyć także kwotę, która przypada w myśl postanowienia pod 7. za czynności w laboratoryum, a mianowicie za przeprowadzenie artykułów do stanu, w jakim go ekspedyować można jako lek, a zatem za rozdrobienie, oczyszczenie, mundowanie, osuszenie lub przekrystalizowanie i t. p.

Przy artykułach, które farmakopea każe badać pod względem dobroci, należy doliczyć nadto w myśl punktu 7. i 14. koszta badania

6. Przy tych artykułach, które z powodu swych własności wymagają opakowania w naczynia szklanne albo gliniane, przysłuża prawo doliczania do powyższych kosztów (za odsetki, badanie i robotę) także następujących należytości, zwłaszcza jeżeli przy cenie artykułu u materyalisty nie wliczono już zarazem wyraźnie należytości za opakowanie:

za naczynie szklanne albo tygiel		aż włącznie do	100 gr.	5 ct.
„ „ „ „ „	nad 100	„ „ „	500 „	10 „
„ „ „ „ „	„ 500	„ „ „	1000 „	15 „
„ „ „ „ „	„ 1000	„ „ „	2000 „	20 „

7. Za roboty podjęte w laboratoryum, już to w celu zbadania i przysposobienia materyałów surowych, albo w celu sporządzenia farmaceutycznych

przetworów, należy się farmaceucie za godzinę 40 ct., służącemu (laborantowi) zaś 16 ct.

8. W celu ustanowienia ceny, należy przy każdym środku leczniczym po sumiennem rozważeniu oznaczyć tę ilość każdego artykułu leczniczego, która po przedsięwziętym rozbiorze i po wykonaniu roboty z uwzględnieniem utraty przy wydawaniu, ma być przyjętą jako pozostałość, a tem samem jako punkt wyjścia do obliczenia.

9. Dla ustanowienia ceny tych artykułów leczniczych, których sposób przyrządzania zawarty jest w farmakopei, należy przestrzegać powyżej wyszczególnionych wskazówek, przyczem szczególniej na to baczyć należy, aby przy przetworach stosownie do ich rozmaitych ilości, w cenniku różnemi cenami oznaczonych, doliczono przy obliczaniu mniejszych dawek 50%, przy obliczaniu większych dawek tylko 25%, względnie zaś 15% do normalnej ceny surowego artykułu. W celu zmniejszenia ceny drugiej, względnie trzeciej (wyższej) jednostki ciężaru, należy tam, gdzie przepis farmakopei tylko małą ilość przetworu farmaceutycznego obejmuje, brać dwu- lub trzykrotną taką ilość jako podstawę do obliczenia, przyczem jednak, jak to samo z siebie wynika, obniżyć trzeba stosowne dodatki za robotę asystenta i laboranta, za opał i zużytkowanie przyrządów, obliczając te dodatki dla większej ilości według spotrzebowania, nie zaś podwójnie lub potrójnie. Zastosować to należy przedewszystkiem przy tych artykułach, które same stanowią część składową innych przetworów farmaceutycznych i dlatego też wyrabiane bywają w większej ilości.

10. Za węgle potrzebne do przyrządzania artykułów leczniczych, wymienionych w punkcie 9., potrącić należy należytość według ceny kupna, zwiększoną o 10% z powodu utraty.

11. Jeżeli do przyrządzenia tych artykułów leczniczych (punkt 9.) te same naczynia mogą być kilkakrotnie użyte, to należy jako odszkodowanie za zużycie odpowiednią kwotę policzyć; jeżeli tylko raz dadzą się użyć, rachować należy za nie cenę kupna, jednakże bez doliczenia odsetek.

12. Jeżeli przy obliczeniu cen powstaje ułamek centa, to należy go policzyć za cały cent przy ilości aż do jednego gramu włącznie, przy większych zaś ilościach aniżeli jeden gram, ułamek ten odpada, jeżeli wynosi mniej niż 0·5; policzyć go zaś należy za cały cent, gdy wynosi więcej niż 0·5.

13. Za naczynia potrzebne do ekspedyowania leków (flaszki, słoiki, pudełka tekturowe i zasuwane) ułożyć należy osobny, o ile możności zupełny cennik, uwzględniający jakość i wielkość tych naczyń, przyczem za podstawę służyć mają cenniki dotyczących firm, przedłożone komisyi, do ktorych cen jako wynagrodzenie z powodu stłuczenia lub innych strat 25% doliczyć należy.

14. Ze względu, że odczynniki przepisane farmakopeą służą do badań farmaceutycznych, obliczyć za nie należy cenę według cennika leków.

15. Za leki dla zwierząt ułożyć należy osobny cennik, przyczem do uzyskanej za surowy materyał normalnej ceny kupna doliczyć należy 25% jeżeli się rozchodzi o mniejszą, 15% jeżeli się rozchodzi o większą ilość.

Jeżeli z pomiędzy artykułów leczniczych niektóre w cennikach materyalistów podane są stosownie do jakości z różnemi cenami, a podlejszy i tańszy gatunek przydatnym jest dla celów leczenia zwierząt, to należy go także w cenniku oznaczyć z dodatkiem *secunda*, *cruda*, *communis*.

Zresztą zastosować należy przy lekach dla zwierząt punkta 1—3 i 5—12.

16. Ceny obowiązujących artykułów opatrunkowych umieścić należy w cenniku leków w osobnym spisie.

Uważać je należy jako artykuły handlowe i wyznaczyć za nie przeciętną cenę według cenników dotyczących firm krajowych i zagranicznych z doliczeniem 20%, tudzież podać przy każdym artykule dokładnie jego jakość, miarę i odsetkową zawartość.

Rozporządzenie

regulujące obrót artykułami leczniczymi ze względu na rozgraniczenie uprawnień między aptekami a innymi handlami, jakoteż ze względu na sprzedaż odręczną w aptekach:

a) co do rozgraniczenia uprawnień między aptekami a innymi handlami.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. września 1883 (Dz. p. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu.

Na zasadzie trzeciego ustępu §. 54. ustawy z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), zmieniającej i uzupełniającej ustawę przemysłową, rozporządza się we względzie rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu, co następuje:

§. 1.

Przyrządzanie i sprzedaż lekarstw wszelkiego rodzaju i postaci według recepty lekarskiej zastrzeżone jest wyłącznie aptekarzom.

Lekarstw zrobionych podług recepty *), której w aptece nie ma i której przeto nie można lekarzom okazać, lub podług recepty, z której nie można poznać dokładnie ilości i jakości składników, nie wolno w ogóle nigdzie a więc i w aptekach trzymać na sprzedaż lub sprzedawać.

§. 2.

Trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie przetworów farmaceutycznych, zrobionych czy to według przepisów, zawartych w austryackiej książce aptekarskiej (Pharmacopea austriaca), czy według przepisów aptekarskich innych krajów, dozwolone jest tylko aptekom.

Wyjątek od tego zastrzeżenia stanowią tylko środki dyetetyczne i kosmetyczne, jakoteż środki do czyszczenia zębów, o ile nie są mieszaninami lekarskiemi, tudzież wody lekarskie naturalne i na wzór naturalnych sztucznie przyrządzone, wyroby zdrojowe i bandaże chirurgiczne wszelkiego rodzaju. Atoli sztucznie zrobione rozczyny soli kopalnych w wodzie, które według jakości zewnętrznej wydają się wodami lekarskiemi naturalnemi, nie będąc na wzór tychże zrobione, wolno trzymać na sprzedaż i sprzedawać tylko w aptekach.

§. 3.

Trzymanie na sprzedaż i przedawanie materyałów, tudzież przetworów chemicznych, które używane bywają wyłącznie do celów lekarskich, zastrzeżone jest aptekom.

Przedmioty służące do celów nie tylko lekarskich lecz także technicznych, przypuszcza się do obrotu powszechnego z zastrzeżeniem dopełnienia warunków ustawowych.

---

*) Według rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 23. stycznia 1884 L. 18.659 świadectwa wydane przez zawodowych znawców, analityczne wyniki i t. p. nie mogą być uznane za autentyczny dowód co do istoty takich przetworów, lecz muszą pochodzić od osób je wyrabiających.

Te przepisy przyrządzania mają ten cel, aby sprzedaży pewnych przetworów leczniczych odebrać cechę tajemnych środków leczniczych, których utrzymywanie na składzie i sprzedaż jest bezwarunkowo zabronioną, i aby wprowadzić kontrolę tożsamości sprzedawanych środków leczniczych przez porównanie ich ze środkami leczniczymi sporządzonymi podług przepisu przyrządzenia, osobliwie wtedy, gdy tożsamość leczniczego środka drogą chemicznego rozbioru, farmakognostycznego i drobnowidzowego badania nie da się z całą pewnością oznaczyć.

Rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 30. listopada 1886 L. 21.099 wydano politycznym władzom krajowym wskazówki dotyczące badania przetworów lekarskich utrzymywanych na składzie w aptekach.

§. 4.

Atoli co się tyczy przedmiotów, w §. 3-cim aptekom zastrzeżonych, Władze administracyjne rządowe upoważnione są stosownie do szczególnych potrzeb i stosunków obszaru administracyjnego za zezwoleniem Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu sporządzić i ogłosić spisy takich przedmiotów, których trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie także w innych handlach będzie dozwolone.

Zarazem zarządzone zostaną owe środki ostrożności, którym przedmioty przypuszczone do powszechnego obrotu, podlegają w drobnej sprzedaży ze względów policyjnych lub zdrowotnych.

Od zamieszczenia w tym spisie wyłączone są wszystkie takie przedmioty, których wydawanie z aptek podlega według przepisu szczególnym ostrożnościom lub ograniczeniom, lub co do których słusznie obawiać się należy nadużycia lub wydawania mylnie zamiast nich środków gwałtownie działających.

§. 5.

Ograniczenia obrotu, przepisane w paragrafach 2. i 3. odnoszą się do drobnej sprzedaży. Postanowienia te nie będą stosowane do handlu hurtownego między producentami, fabrykantami, kupcami i aptekarzami. Względem obrotu trucizn, materyałów trucizny zawierających i przetworów zdrowiu szkodliwych, zatrzymują w zupełności moc swoją przepisy rozporządzenia z dnia 21. kwietnia 1876 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 6.

Wykroczenia przeciwko niniejszemu rozporządzeniu, o ile nie kwalifikują się do ukarania podług ustawy karnej powszechnej lub podług przepisów karnych ustawy przemysłowej, karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857 (Dz. u. p. Nr. 198).

§. 7.

Z zaprowadzeniem rozporządzenia niniejszego, które nabywa mocy jednocześnie z ustawą z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), tracą moc dotychczasowe przepisy ustawowe, rozgraniczające prawa sprzedaży między aptekami a handlami materyałów i fabrykami chemicznemi.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. czerwca 1886 (Dz. u. p. Nr. 97), którem częściowo zmienia się i uzupełnia rozporządzenie ministeryalne z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu.

Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu uznały za potrzebne uzupełnić a po części zmienić rozporządzenie ministeryalne z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu, w sposób następujący:

§. 1.

Dla zapobieżenia mylnym wykładom oświadcza się, że wyjątki od przedmiotów, których sprzedaż zastrzeżona jest aptekom, w ustępie 2. §. 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) wyrażone, o ile wyjątki te tyczą się środków dyetetycznych i kosmetycznych jakoteż środków do czyszczenia zębów, tudzież bandażów chirurgicznych, obejmują wszelkie środki dyetetyczne i kosmetyczne, jakoteż wszelkie bandaże chirurgiczne jakiejkolwiek nazwy, nadto wszelkie rodzaje soków owocowych, wyskoków, esencyj, past, pastelek, pomad, plastrów i t. d. i że prawo sprzedawania tych przedmiotów o tyle tylko jest zastrzeżone aptekarzom, o ile są wyrobione według przepisów farmakopei.

§. 2.

Postanowienia §. 3. rzeczonego rozporządzenia ministeryalnego uzupełnia się jak następuje:

O uprawnieniu do sprzedaży materyałów lub przetworów chemicznych, służących do celów lekarskich, gdy jednoczesne techniczne używanie tychże a oraz zastrzeżone aptekarzom prawo sprzedaży daje powód do wątpliwości lub sporu, orzeka w danym razie po zasięgnięciu opinii znawców Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem handlu.

§. 3.

W myśl §. 4. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) pozwala się na zasadzie wniosków Władz administra-

cyjnych krajowych trzymać na sprzedaż i sprzedawać także w innych handlach prócz aptek, pod warunkami w dalszych paragrafach podanymi, następujące przedmioty, przeznaczone wyłącznie do celów lekarskich:

Absinthii herba,
Althaeae folia et radix,
Angelicae radix*),
Arnicae rhizoma,
Asa foetida,
Auranti folia,
Calami aromatici rhizoma**),
Calendulae flores,
Capilii Veneris herba,
Cassiae fistulae fructus,
Centaurii minoris herba,
Chamomillae vulgaris flores,
Foeni graeci semen*),
Gentianae radix*),
Graminis rhizoma,
Hyssopi herba,
Inulae radix*),
Imperatoriae rhizoma*),
Iridis florentinae rhizoma,
Jaceae herba,
Lichen islandicus,
Liquiritiae radix*),
Lycopodium,
Malvae flores et folia,
Manna,
Meliloti herba,
Melissae herba,
Menthae crispae folia,
Menthae piperitae folia,
Millefolii herba,
Oleum jecoris aselli,
Oleum lauri,
Ononidis spinosae radix,
Origani herba,
Papaveris Rhoeados flores,
Phellandrii aquatici semen,
Quassiae lignum,
Rhei radix*),
Rosae flores,
Rosmarini folia,
Sambuci flores,
Scolopendrii herba,
Serpylli herba,
Spongia usta,
Tamarindi fructus,
Taraxaci radix,
Tiliae flores,
Trifolii fibrini herba,
Valerianae radix*),
Verbasci flores.

§. 4.

Przemysłowców, którzy otrzymali konsens na zasadzie §. 16. L. 13 ustawy przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859 (Dz. u. p. Nr. 227) a względnie na zasadzie §. 15. L. 14 ustawy z dnia 15. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 39), upoważnia się do objęcia w zakres przemysłu swego trzymania na sprzedaż i sprzedawania przedmiotów, wymienionych w §. 5. niniejszego rozporządzenia.

---

*) Według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. grudnia 1895, L. 20.587 (Dz. u. p. Nr. 188), także w gruboszproszkowanym stanie do celów weterynarnych.

**) Tem samem rozporządzeniem wciągnięto także *folia taraxaci* do wykazu artykułów wymienionych w §. 3.

§. 5.

Przedsiębiorcom handlu materyałów, a w miejscach, gdzie handlu materyałów nie ma, także przedsiębiorcom innych handlów może Władza przemysłowa I. instancyi dać upoważnienie do trzymania na sprzedaż i sprzedawania przedmiotów wymienionych w §. 3-im niniejszego rozporządzenia.

Przy nadawaniu upoważnienia należy mieć na względzie stosunki i potrzeby miejscowe.

Celem uzyskania upoważnienia, ubiegający się winien udowodnić albo świadectwem instytutu publicznego, w którym towaroznawstwo jest wykładane, albo w braku tegoż, złożeniem egzaminu przed lekarzem powiatowym rządowym, że zdoła przerzeczone przedmioty niewątpliwie poznać i od siebie odróżnić.

§. 6.

Sprzedawcy obowiązani są trzymać na składzie przedmioty lekarskie w §. 3. niniejszego rozporządzenia przytoczone, tak w lokalu sprzedaży jak i w magazynach, oddzielnie od innych towarów, w stosownych naczyniach, chroniących je od pyłu i wszelkiego zanieczyszczenia, opatrzonych właściwymi i wyraźnymi napisami, zawsze tylko niezepsute i dobre.

Przedmioty roślinne wolno trzymać w zapasie i sprzedawać tylko nierozdrobione lub grubo pokrajane, żeby na pierwszy rzut oka można było poznać czem są. Na opakowaniu powinna być napisana wyraźnie nazwa wydanego przedmiotu.

§. 7.

Władza przemysłowa utrzymywać ma wykaz lokalów sprzedaży i nadzorować je jak najostrzej (§. 8. lit. *a)* ustawy z dnia 30. kwietnia 1870 Dz. u. p. Nr. 68). Mianowicie lekarze urzędowi winni odbywać w nich niekiedy rewizye a przytem baczyć na to, czy sprzedawcy trzymają się granic swego upoważnienia i czy zachowują ściśle przepisy powyższe.

§. 8.

Ze względu na szczególne stosunki, panujące w siedzibach gorączek w Pobrzeżu i Dalmacyi, upoważnia się c. k. Namiestnictwa w Tryeście i Zadarze dozwalać przemysłowcom zaufania godnym trzymania na składzie i sprzedawania siarczanu chiny z aptek wziętego i w aptekach podzielonego na dawki po 0·5 i 0·1 grama.

Torebki, w których dawki te muszą być zachowane, powinny być przez aptekarza zapieczętowane i opatrzone wyraźnymi napisami, podającymi dokładnie ilość dawki; nadto na obwinięciu powinna być wyrażona firma aptekarza, od którego dawki siarczanu chiny zostały nabyte.

Przemysłowiec, który uzyskał upoważnienie do wydawania siarczanu chiny, obowiązany jest nabywać go w sposób wyżej przepisany wyłącznie tylko z aptek i udowodnić, że go tak nabywa osobną książeczką poborczą, w której ilość nabytych dawek i czas nabycia ma być wyrażony i podpisem aptekarza potwierdzony.

§. 9.

Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu podlegają postanowieniom karnym, podanym w §. 6. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152).

§. 10.

Upoważnienia, dane na zasadzie §§. 5. i 8. niniejszego rozporządzenia, mogą być cofnięte przez Władzę, która dała upoważnienie, także w przypadkach nieprzewidzianych w §. 9., jeżeli co do osoby, której dano upoważnienie, powstaną wątpliwości.

---

b) Co do sprzedaży podręcznej w aptekach.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. marca 1884, (Dz. u. p. Nr. 34), regulujące sprzedaż bez przepisu lekarskiego w aptekach publicznych.

Odnośnie do przepisów §§. 16. i 17. postanowienia kancelaryi nadwornej z dnia 3. listopada 1808 L. 16.135, które wciągnięte zostały także do instrukcyj dla aptek, przez Władze krajowe wydanych i zrewidowanych, rozporządza się celem dokładniejszego oznaczenia tych leków, których w aptekach nie wolno sprzedawać bez przepisu lekarskiego, co następuje:

1. Następujące leki i przetwory, jakoto:

Aloë, Amylum nitrosum, Chloroformium, Euphorbium, Elaterium, Gutti, Ipecacuanha, Jalapa, Sabina, Scammonium, Syrupus Diacodii;

2. Wszystkie w farmakopei austryackiej „Editio sexta“ i w cenniku lekarstw † oznaczone środki lekarskie.

3. Wszelkie leki, które wprawdzie nie są oznaczone krzyżykiem w farmakopei i cenniku lekarstw, lecz wyszczególnione są w tablicy dawek nieprzekraczalnych, przydanej do cennika lekarstw na rok 1884, — wydawać wolno z aptek tylko za pisemnymi przepisami lekarzy i chirurgów, upoważnionych do wykonywania praktyki lekarskiej.

Podobnież wszelkie przetwory lekarskie, które stosownie do rozporządzenia z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tylko w aptekach wolno trzymać na sprzedaż i sprzedawać, jeżeli w skład ich wchodzi jeden ze środków lekarskich, przytoczonych w powyższych ustępach, wydawać wolno tylko za przepisem lekarskim.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy od dnia ogłoszenia.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1884, (Dz. u. p. Nr. 131), zawierające wyjaśnienie do rozporządzenia z dnia 14. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 34), regulującego sprzedaż w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Ponieważ przepisy rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. marca b. r. (Dz. u. p. Nr. 34), mianowicie względem wyłączenia pewnych lekarstw od sprzedaży w aptekach bez przepisu lekarskiego niewłaściwie zostały pojęte, przeto wydają się następujące wyjaśnienia do powyższego rozporządzenia:

1. Przerzeczone rozporządzenie nie tyczy się tych wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych, co do przyrządzania których nie ma szczególnych przepisów w farmakopei z r. 1869 a względnie w Dodatku do tejże z r. 1878 i które nie są oznaczone krzyżykiem ani w farmakopei, ani w obowiązującym pod tę porę cenniku lekarstw a oraz nie są podług nazw wymienione w wykazie dawek najwyższych do cennika lekarstw przydanym i przedmioty te nie są wyłączone od sprzedaży w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Nie podlega więc bynajmniej zarzutowi wydanie bez przepisu lekarskiego „Acetum i Oxymel Scillae, Emplastrum cantharidum, Oleum hyoscyami foliorum coctum, Spiritus sinapis, Pilulae laxantes, Pulvis Doveri, Trochisci Ipecacuanhae i Santonini“ i t. d., o ile przedmioty te zrobione są ściśle podług przepisów, które podaje „Pharmakopea austriaca editio VI“.

2. Również wolno sprzedawać bez przepisu lekarskiego kwas karbolowy i inne przedmioty w wykazie dawek najwyższych wymienione, n. p. *Cuprum sulfuricum*, *Zincum sulfuricum*, o ile nie mają być użyte jako lekarstwa, lecz bądź same, bądź rozpuszczone lub z czemś zmięszane, jedynie jako środek odwietrzający; jednakowoż naczynie powinno być opatrzone sygnaturą „Do odwietrzania“ o tem ich przeznaczeniu ostrzegającą.

Pozwala się wydawać bez przepisu lekarskiego chloroform w postaci maści lub balsamu; wszakże ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej niż 20 od sta całej mięszaniny.

4. Co do środków leczniczych nie wymienionych w farmakopei austryackiej, w cenniku lekarstw i w wykazie dawek najwyższych, trzymać się należy przy ich wydawaniu ściśle przepisów §§. 16. i 17. dekretu kancelaryi nadwornej z dnia 3. listopada 1808, L. 16.135.

5. Do wydawania leków dla zwierząt, rozporządzenie ministeryalne z dnia 14. marca b. r. (Dz. u. p. Nr. 34) nie stosuje się wcale.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. grudnia 1894, (Dz. u. p. Nr. 239), zawierające postanowienia co do sprzedaży odręcznej w aptekach, jakoteż co do wyrobu i sprzedaży wytworów leczniczych będących specyfikami farmaceutycznymi.

Na zasadzie §. 2. lit. *e)* ustawy z dnia 30. kwietnia 1870, (Dz. u. p. Nr. 68) Ministerstwo spraw wewnętrznych, biorąc za podstawę opinię teczniczną c. k. Najwyższej Rady Zdrowia, uznaje za stosowne uregulować a względnie rozszerzyć upoważnienia dla aptekarzy pod względem odręcznej sprzedaży środków leczniczych, tudzież pod względem wyrobu i sprzedaży specyfików farmaceutycznych, następującemi postanowieniami:

1. Upoważnienia nadane aptekarzom rozporządzeniami z dnia 14. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 34) i z dnia 1. sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) pod względem sprzedaży odręcznej wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych rozszerzają się w ten sposób, że pozwala się wydawać bez przepisu lekarskiego z aptek publicznych nietylko wytwory lecznicze i przetwory farmaceutyczne wymienione w obowiązującem siódmem wydaniu farmakopei austryackiej z r. 1889, lecz także te, które zawierają trzy poprzednie wydania farmakopei austryackiej z wyjątkiem tych, co do których przepisy przyrządzenia zostały zmienione w obowiązującem VII. wydaniu onejże, tudzież

tych, które w odnośnych wydaniach farmakopei austryackiej oznaczone są jako środki lecznicze, jakie wolno wydawać tylko na przepis lekarza.

Nadto pozwala się, żeby wytwory lecznicze i przetwory farmaceutyczne wyrabiane według przepisów aptekarskich podanych w obowiązujących farmakopeach państw europejskich a co do których rozporządzenia tutejsze nie wymagają przepisu lekarskiego, były w aptekach publicznych odręcznie sprzedawane.

Jednakże rzeczonych aptekarskich wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych krajowych i zagranicznych nie wolno wprowadzać w obrót pod żadnem innem, lecz tylko pod autentycznem aptekarskiem oznaczeniem.

O ile w obrocie aptecznym krajowych wytworów farmaceutycznych aptekarskich sprzedawane są także takie, które zawierają leki, same przez się wyłączone od sprzedaży odręcznej, n. p. *Pulvis Ipecacuanhae opiatus* i t. p., wolno wydawać je odręcznie tylko w takich dawkach pojedynczych i w takich ilościach całodziennych, żeby dawki dla dorosłych nigdy nie dochodziły aż do granicy oznaczonej w tablicy dawek maksymalnych i żeby dla dzieci były odpowiednio zmniejszane. Nadto przy sprzedaży tych ostatnich przedmiotów farmaceutycznych stosować należy odpowiednio obowiązujące postanowienia rozporządzeń do farmakopei i cenników lekarstw i zachowywać wszelkie ostrożności, potrzebne do zapobieżenia nadużyciom przy kupowaniu lekarstw.

2. Wydany rozporządzeniem z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191) zakaz samowolnego kilkakrotnego wydawania lekarstw z apteki na receptę lekarską utrzymuje się w mocy obowiązującej; jednakże te wytwory lekarskie, które zanim rozporządzenie powyższe nabyło mocy prawa, wyrobione zostały jako przedmioty sprzedaży odręcznej według uwierzytelnionych dawniejszych, we własnym posiadaniu aptek zachowywanych recept lekarskich, jak również wytwory farmaceutyczne, służące z dawiendawna za środki ludowe, o ile nie zawierają materyałów od sprzedaży odręcznej wyłączonych, pozwala się także i nadal sprzedawać w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Atoli tak te jak i wszelkie inne wytwory farmaceutyczne w aptekach przyrządzone i na sprzedaż odręczną w zapasie trzymane, wolno sprzedawać tylko pod takiem oznaczeniem, jakie ze względu na składniki i działanie okazuje się właściwem, iżby nie dawało powodu do mylnego rozumienia i niewprowadzało w błąd.

Pod innemi a przeto niewłaściwemi oznaczeniami nie wolno wydawać nawet doświadczonych lub aptecznych leków n. p. aptecznych „*Pillulae purgantes*“ (pigułek na przeczyszczenie) pod nazwą „Wiedeńskich pigułek świętej Elżbiety czyszczących krew“, *Spiritus Sinapis* (spirytusu gorczycznego) pod nazwą „Algophonu“ i t. p.

O ile dotychczas nie trzymano się tego zakazu przy wydawaniu poszczególnych przedmiotów sprzedaży odręcznej w handlu aptecznym, zastosować się należy do niego najpóźniej od dnia 31. grudnia 1895.

3. Pozwala się aptekarzom sprzedawać specyfiki farmaceutyczne pod oznaczeniami odpowiedniemi do przepisów punktu 2-go i z wyraźnem na naczyniu umieszczonem wyszczególnieniem składu substancyi leczniczej, jakoteż z dokładnem zachowaniem przepisów, dotyczących się handlu środków lekarskich.

Za specyfiki farmaceutyczne można jednak uważać tylko takie wytwory farmaceutyczne, w których istoty za środek lekarski uznane, jak n. p. *Balsamum Copaivae, Oleum Santali* i t. p., lub przetwory farmaceutyczne, n. p. *Extractum filicis maris, Extractum Cubebae* i inne przetwory farmaceutyczne lub proste ich mięszaniny otrzymały tylko nową postać w sposobie przyrządzenia, która pod względem stosowania bardziej celowi odpowiada lub czyni lekarstwo znośniejszem dla zmysłów widzenia, powonienia smaku n. p. *Capsulae gelatinosae* lub *amylaceae,* Dragées, pigułki powleczone lakiem, klejem i t. p., rozczyny do wstrzykiwania sterelizowane, *Gelatinae medicatae, Suppositoria medicata, Sapones medicati* i t. p.

4. Wszelkie wytwory farmaceutyczne tych rodzajów, które w punktach poprzedzających są oznaczone, w aptece hurtownie przyrządzane i na sprzedaż przeznaczone, zapisywać należy w książce laboratorskiej, podając w niej czas i sposób przyrządzenia jakoteż ilość użytych śładników i całego wytworu.

Każde naczynie zawierające odmierzoną dawkę wytworu farmaceutycznego w aptece zrobionego i na sprzedaż odręczną w zapasie trzymanego, opatrzone być powinno sygnaturą podającą firmę apteki, oznaczenie farmaceutyczne środka lekarskiego, cenę i według okoliczności prosty sposób użycia bez ordynacyi lekarskiej.

Każdą dawkę przetworu farmaceutycznego na sprzedaż odręczną w zapasie trzymanego, gdy się ją stronie wydaje, opatrywać należy takimi samymi dopiskami na sygnaturze, jakich wymagają przepisy, tyczące się w ogóle wydawania lekarstw.

Ceny jednej dawki środków lekarskich w aptece w większej ilości wyrabianych, na dawki podzielonych i na sprzedaż w zapasie trzymanych, stosować należy do manipulacyj farmaceutycznych na większy rozmiar uskutecznianych a więc nie ceny taksy receptowej, ustanowionej za zrobienie oddzielne jednego lekarstwa, lecz zniżonej drogą obrachunku z wzięciem za podstawę cen hurtownych, czasu pracy i t. p. podług zasad powszechnych, według których obliczane są stopy cennika lekarstw.

W aptece znajdować się powinno szczegółowe obliczenie ceny każdego w mowie będącego wytworu farmaceutycznego, w tejże aptece sporządzanego i w zapasie trzymanego, uskutecznione podług przeciętnej ilości materyałów leczniczych naraz przetwarzanych, a Władza administracyjna ma rzetelność tego obrachunku sprawdzać.

5. Aptekarz winien utrzymywać zupełne, porządne wykazy wszystkich zapasowych, trzymanych w aptece na sprzedaż nie aptekarskich, krajowych,

jakoteż wszystkich zagranicznych wytworów i specyfików farmaceutycznych, których autentyczne przepisy wyrobu stosownie do postanowienia §. 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) każdego czasu w aptece znajdować się powinny; wykazy te utrzymywać należy oddzielnie dla własnych wyrobów a oddzielnie dla przedmiotów zkądinąd sprowadzonych i okazywać je przy wizytacyi aptek, jakoteż na żądanie Władzy.

Nadto apteka powinna posiadać zbiór egzemplarzy winiet, przepisów użycia i t. p. używanych przy sprzedaży tych wyrobów farmaceutycznych, tudzież ogłoszeń i publikacyj wszelkiego rodzaju przez aptekę wydanych w interesie sprzedaży rzeczonych przedmiotów, ażeby na wezwanie urzędowe mogła je każdego czasu pokazać.

6. Władza administracyjna obowiązana jest nadzorować sporządzania i sprzedaży rzeczonych wytworów farmaceutycznych, badać ich spisy i — z dozwoleniem odwołania się — zabraniać sporządzania i sprzedaży wytworów farmaceutycznych, któreby nie odpowiadały przepisom obowiązującym.

O wyrobie każdego nowego wytworu farmaceutycznego na sprzedaż powszechną przeznaczonego, do którego stosuje się poprzedzające rozporządzenie, winien posiadacz lub odpowiedzialny kierownik apteki, zanim się sprzedaż rozpocznie, uwiadomić Władzę administracyjną I. instancyi.

Jeżeli Władza ta uzna, że nie może we własnym zakresie działania zabronić wyrobu i sprzedaży, przeciw czemu stronie odwołać się wolno, winna przesłać uwiadomienie Władzy administracyjnej krajowej.

Sprzedaż oznajmionego przedmiotu rozpocząć się może w aptece dopiero wtedy, gdy aptekarz otrzyma zawiadomienie urzędowe, że Władza administracyjna krajowa nie uznała za potrzebne zabronić wyrobu i sprzedaży tego przedmiotu.

Przy sprzedaży przedmiotu nie wolno powoływać się na to zawiadomienie urzędowe.

Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzega sobie, że gdyby kiedykolwiek dostrzeżonem zostało nie zgodne z przepisami postępowanie pod względem wyrobu i sprzedaży przedmiotu w mowie będącego, w takim razie, na podstawie zasięgniętej opinii Najwyższej Rady Zdrowia, zabroni wyrabiania tego przedmiotu.

7. Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu, o ile do nich nie mają być stosowane postanowienia ustawy karnej, karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857 (Dz. u. p. Nr. 198).

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. maja 1898 Dz. u. p. Nr. 85, którem ogłasza się przepisy dla aptek, mające na celu zapobieżenie jak najskuteczniejsze zamianie lekarstw przy ich przygotowywaniu i wydawaniu*).

Celem jak najskuteczniejszego zapobieżenia zamianie lekarstw w aptekach przy ich przygotowywaniu i wydawaniu, Ministerstwo spraw wewnętrznych na zasadzie opinii Najwyższej Rady zdrowia uznaje za stosowne rozporządzić co następuje:

1. Naczynia zapasowe na środki lekarskie silnie działające, w tablicy I. i II. farmakopei austryackiej Ed. VII. wymienione, w izbie ekspedycyjnej (oficynie) aptecznej zachowywane, powinny mieć zatyczki szklane na krzyż wycięte i oszlifowane (systemu Frankego) i przy zakładaniu nowych aptek, tudzież przy odkupowaniu i dokupowaniu naczyń zapasowych, tylko takie trzeba nabywać.

Ministerstwo spraw wewnętrznych zestrzega sobie wyznaczenie terminu, aż do którego we wszystkich aptekach naczynia zapasowe opatrzone być muszą zatyczkami powyższego rodzaju.

2. Wszelkie naczynia zapasowe na rzeczone środki lekarskie silnie działające powinny być opatrzone na czelnej stronie sygnaturą, to jest napisem albo utrwalonym tak, żeby się nie starł, albo wypalonym. Na wzmiankowanych powyżej zatyczkach szklanych krzyżowych podobnież napisana być powinna sygnatura i nadto dawka największa dotyczącego leku (tablica III. farmakopei austryackiej, Ed. VII.).

Sygnatura ta na naczyniach zapasowych i na zatyczkach szklanych powyższej postaci wykonana być powinna dla środków lekarskich w tablicy I. wymienionych białem pismem na tle czarnem, dla leków w tablicy II. wymienionych czerwonem pismem na tle białem.

---

*) Rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. maja 1898 L. 15.533 wezwano polityczne Rządy krajowe, aby zwróciły uwagę wszystkich aptekarzy w swym obrębie, względnie gremia aptekarskie, jakoteż wszystkich praktykę wykonujących lekarzy i chirurgów na to rozporządzenie i wezwały ich do ścisłego wykonywania odnośnych przepisów. Polityczne władze zostały zobowiązano przekonywać się o wykonaniu tych zarządzeń przez lekarzy urzędowych przy okazyi dorocznej wizytacyi w wszystkich aptekach publicznych i domowych.

Podobne sygnatury powinny mieć także naczynia i pudła na dotyczące środki lekarskie zachowywane w innych lokalach aptecznych (w izbie materyałów, w piwnicy, na strychu).

3. Przepisane powyżej sygnatury na naczyniach zapasowych i pudłach wykonać należy we wszystkich aptekach bez wyjątku najpóźniej aż do 31. grudnia b. r.

4. Właścicielom i samodzielnym kierownikom aptek przypomina się przepisy farmakopei, Ed. VII., tyczące się zachowywania środków lekarskich wymienionych w tablicach I. i II., z tą uwagą, że za ścisłe i sumienne wykonywanie tych przepisów i trzymanie się takowych są ciągle odpowiedzialni.

5. Przepisy powyższe co do zachowywania i sygnatur stosują się według postanowień §. 3. *Normae et Regulae generales* farmakopei austryackiej. Ed. VII., także do środków lekarskich nie objętych farmakopeą (nie oficynalnych), które ze względu na działanie swoje należą do środków lekarskich, wymienionych w tablicy I. i II. farmakopei austryackiej.

6. Przy wydawaniu lekarstw do zewnętrznego użycia naczynia i pudełka takowych opatrywać należy etykietami z czerwonego papieru, przy przygotowywaniu lekarstw do wewnętrznego użycia etykietami z białego papieru.

7. Posiadacze i samodzielni kierownicy aptek obowiązani są najsurowiej przestrzegać, żeby przygotowujący lekarstwo dołożył niezwłocznie odpowiednią etykietę do recepty, podług której robi lekarstwo i z nią do wyszukanego naczynia lub pudełka, tudzież żeby sygnaturę natychmiast po zrobieniu lekarstwa napisał i przytwierdził do naczynia.

8. Przepisy powyższe stosują się także do wszystkich aptek domowych.

9. Lekarzom praktykującym zaleca się dla jak najskuteczniejszego zapobieżenia zamianie lekarstw, żeby w takich razach, gdy jednocześnie zapisują recepty na lekarstwa do wewnętrznego i na lekarstwa do zewnętrznego użycia, które wydane być mają w podobnych naczyniach i mogłyby dać powód do zamiany, nie pisali takich recept na takiej samej kartce, lecz każdą na osobnej i żeby sposób użycia (sygnaturę) dotyczącego lekarstwa podawali zawsze ściśle a unikali oznaczenia „Jak wiadomo“.

Co do ryczałtowego zapisywania recept dla zakładów leczniczych lub ordynacyjnych, przyczem recept nie wręcza się każdemu z osobna choremu, lecz takowe w formie tak zwanych ekstraktów posyła się do apteki w celu przygotowania, stosować należy środki zarządzeniom powyższym odpowiednie, żeby przez bijące w oczy i wyraźne oznaczenie na naczyniach przeznaczenia lekarstw do wewnętrznego i zewnętrznego użycia, zapobiedz ile możności zamianie lekarstw.

10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 22. lipca 1898 L. 5877 do wszystkich politycznych Rządów krajowych w sprawie zarządzeń przeciw zakazanemu handlowi lekarstwami i szalbierczemu zachwalaniu środków leczniczych.

Zrobiono spostrzeżenie, że szalbiercze zachwalania środków lekarskich i metod leczniczych w dziennikach i publikacyach (pismach ulotnych, kalendarzach i t. p.) przybrały w ostatnich czasach ponownie pożałowania godne rozmiary.

I tak zachwalane bywają często takie środki, które w myśl §. 1, al. 2, rozporządzenia Min. z 17. września 1883 (Dz. p. p. Nr. 152) należą do środków tajemnych, i dlatego wykluczone są w ogólności od handlu, — dalej takie artykuły, których sprzedaż ze względów sanitarnych szczegółowemi postanowieniami wyraźnie została zabronioną.

Prócz tego usiłują osoby prywatne lub przedsiębiorstwa zagraniczne, — jak n. p. instytut przyrodo-leczniczy w Sanjana dra Chas Thomasa, którego środek tajemny zakazany został rozporządzeniem Min. z 31. grudnia 1889 L. 24.277 (Öst. San. Wesen T. II., str. 60), — nietylko ofiarować publiczności żądnej leczenia pomoc lekarską z odległości w sposób niedozwolony przez oszukańcze zachwalania w publicznych dziennikach lub przez bezpośrednie nadsyłanie reklam, lecz nadto zachwalają do leczenia różnych chorób środki lekarskie, których skład utrzymują w tajemnicy, i uwodzą publiczność do wzbronionego ich nabywania.

W taki sposób osoby lub przedsiębiorstwa do tego nieuprawnione wykonują w sposób przemysłowy z zagranicy praktykę lekarską i sprzedaż lekarstw, a nawet środków tajemnych w kraju, przez co przekraczają nietylko postanowienia ustawy karnej (§. 343—345), lecz także odnośne przepisy sanitarne, gdyż wykonywania praktyki lekarskiej w kraju przysługa tylko osobom mającym prawo obywalelstwa austryackiego i aprobowanym w kraju, sprowadzanie zaś lekarstw zagranicznych dla osób prywatnych nie jest dozwolone bez osobnego pozwolenia krajowej władzy politycznej a sprzedaż środków tajemnych w kraju w ogólności jest zakazaną.

Ponieważ te osoby, względnie instytucye, prowadzą partactwo i wzbroniony handel lekarstwami z zagranicy, przeto trudno jest bezpośrednio przeciw nim występywać. — Mimo tego można zapobiedz postępowaniu, które się przyczynia do spełniania wymienionych czynów lub je popiera.

Celem położenia tamy takim nadużyciom, po porozumieniu się z wys. c. k. Ministerstwem sprawiedliwości, które wydało podwładnym nadprokura-

toryom państwa odpowiednie polecenia *), wzywa się c. k. Rząd krajowy do wydania władzom politycznym I. instancyi polecenia żądania w danym przypadku interwencyi sądów, które też skutecznie popierać należy.

Dlatego dołącza się spis tych artykułów, których sprzedaży już dawniej osobnymi reskryptami zakazano i poleca się przez odpowiednie ogłoszenie w urzędowych i nieurzędowych czasopismach podać ten spis do szerokiej wiadomości, a nadto nakazać władzom powiatowym, aby czuwały nad sprzedażą lekarstw tak w aptekach, jak i poza ich obrębem, a zwłaszcza co do sprzedaży tak zwanych specyfików zagranicznych.

Spis

I. środków tajemnych i przetworów lekarskich, których sprzedaż zakazana została rozporządzeniami sanitarnemi.

1. Dekretem kanc. nadw. z 15. września 1833, L. 21.227. Schneebergera proszek do niuchania. eleksir szwedzki, pigułki Santa-Fosca, esencya życia Franza, esencya życia Augsburga, pigułki paprociowe, pigułki czyszczące krew, krople Jenajskie, norymberski balsam na rany, balsam Seehofera, esencya życia, balsam esencyjny życia, pigułki Haasego, balsam Spykera, pigułki frankfurckie, pigułki Redlingera, eliksir przeciwgnilcowy Vergagnego, balsam Schauera, esencya życia Kiesowa, przylepiec Bauera, olejek wzmacniający słuch, angielski papier przeciw dnie.

2. Reskryptem c. k. Ministerstwa państwa z 29. października 1865, L. 20.069.

Lecznicze cygarety ziołowe dr. Löwyego w Wiedniu.

3. Reskryptem c. k. Minist. spraw wewn. z 18. marca 1882, (Nam. L. 18.116 ex 1892).

Środek tajemny: Karpacki eliksir ziołowy B. Fuchsa w Malacce.

4. Rozp. c. k. Min. spr. wewn., skarbu i handlu z 25. kwietnia 1882 Dz. p. p. L. 46 (Namiest. L. 35.663 ex 1882).

Cygarety konopne albo indyjskie firmy Grimaulta et comp. w Paryżu.

5. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 2. czerwca 1885, L. 8599 (Namiest. L. 3346 z 1885).

Pigułki Antropinowe Jägera.

---

*) Reskrypt c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 8. lipca 1899, L. 14.924.

6. Rozp. c. k. Min. spr. wewn., handlu i skarbu z 7. kwietnia 1886, Dz. p. p. L. 53 (Namiest. L. 51.217 z 1885).

Środki lecznicze elektrohomeopatyczne hr. Mattei.

7. Rozp. c. k. Min. spr. wewn. i handlu z 17. lipca 1886, Dz. p. p. L. 126 (Namiest. L. 47.508 z 1886).

Środek tajemny: Hoppeïna i Hoppeïn-Beer.

8. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 2. października 1886, L. 14.741 (Namiest. L. 65.223 z 1886).

Specyfiki aptekarza Józefa Fürsta w Pradze: Gastrophan, karolinentalska herbata Davida i proszek przeciw bolowi gardła aptekarza Praskowitza.

9. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 13. października 1888, L. 12.965 (Namiest. L. 62.620 z 1888). — Homoriana.

10. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 31. grudnia 1889, L. 24.277 (Namiest. L. 2609 z 1890).

Środek tajemny: Sanjana.

11. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 8. kwietnia 1890, L. 5312 (Namiest. L. 26 645 z 1890).

Artykuły: Safe-Cure-Warnera.

12. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 29. lipca 1890, L. 14.582 (Namiest. L. 58.050 z 1890).

Przetwór leczniczy: Maść cieplic Aacheńskich.

13. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 23. sierpnia 1890, L. 16.115 (Nam. L. 63.167 z 1890).

Środek tajemny: Biscuits depuratifs Olliviera w Paryżu.

14. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 15. października 1890, L. 11.511 (Namiest. L. 78.784 z 1890).

Przetwór leczniczy: Parai.

15. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 7. kwietnia 1891, L. 1404 (Namiest. L. 27.624 z 1891).

Marienbadzkie pigułki redukcyjne.

16. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 10. maja 1891, L. 2066 (Namiest. L. 37.179 z 1891).

Środek tajemny: Mentholinowy proszek do niuchania.

17. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 16. sierpnia 1891, L. 16.460 (Namiest. L. 65.980 z 1891).

Marienbadzkie pigułki przeciw otyłości.

18. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 4. lutego 1892, L. 9876 z 1891.

Przetwory złożone, wyrabiane przez firmę F. A. Richtera et Comp. w Rudolstadzie, zaopatrzone kotwiczną marką ochronną: Pain Expeller z kotwicą, Stomakal z kotwicą, Loxa pigułki z kotwicą, miód betelowy z kotwicą, Tamaroni z kotwicą, pigułki Kongo z kotwicą, pigułki Kafir z kotwicą, proszek żołądkowy z kotwicą, Sarsaparillian z kotwicą, Ferrola z kotwicą, pa-

stylki z Inga z kotwicą, pigułki Makva z kotwicą, Krakolos z kotwicą, pastylki Penango z kotwicą, maść Lagosa z kotwicą, maść Bolamo z kotwicą, maść przeciwliszajowa z kotwicą.

19. Rozp. c. k. Min. spr. wewn., skarbu i handlu z 29. września 1892, Dz. p. p. L. 179.

Weissmanna „Schlagwasser", olej Baunscheidta i instrument skaryfikacyjny pod nazwą „Lebenswecker".

20. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 24. grudnia 1893, L. 30.469 i z 20. września 1894, L. 20.067 (Namiest. L. 1052 i 78.492 z 1894).

Balsam cudowny i angielska maść cudowna A. Thierryego w Pregradzie (Kroacya).

21. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 9. maja 1894, L. 9003.

Balsam życia dra Spudäus.

22. Rozp. c. k. Min. spr. wewn., skarbu i handlu z 17. czerwca 1894, Dz. p. p. L. 135.

Pigułki szwajcarskie Brandta wszelkiego rodzaju.

23. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 12. listopada 1894, L. 28.011 (Namiest. L. 96.223 z 1894).

Przylepiec porowaty Williamsa.

24. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 23. marca 1895, L. 6577 (Namiest. L. 28.078 z 1895).

Przylepiec leczniczy i przyranny Ringelhard-Plöcknera.

25. Rozp. c. k. Min. spr. wewn. i handlu z 13. października 1897, Dz. p. p. L. 239.

Japoński anyż gwiaździsty (owoce Skimmi) do celów aptekarskich i użytkowych wszelkiego rodzaju.

26. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 17. czerwca 1898 L. 15.478.

Przetwory lecznicze wprowadzone w handel przez firmę „The Koenig Medicine Co" w Chicago.

27. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 26. stycznia 1899 L. 628.

Środek tajemny: „Balsam" i „Maść centyfoliowa" wyrobu Thierrego w Pregrada.

28. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 19. maja 1899, L. 8972.

Środek tajemny: „Dr. Schiffmanna proszek na astmę".

29. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 24. czerwca 1899, L. 14.968.

Środki lecznicze mające przeszkadzać zapłodnieniu.

30. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 12. sierpnia 1899, L. 22.376.

Środek leczniczy: I. H. Nicholsona przeciw cierpieniom uszu.

31. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 26. listopada 1899, L. 40.022.

Środek tajemny wprowadzony w handel przez firmę Gablin & Co w Paryżu pod nazwą „Dr. Williams Pinkpilleu".

II. kosmetyków i innych środków, których sprzedaż zabroniona została przez osobne rozporządzenia:

1. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 30. czerwca 1890, L. 4955.
„Amerykańska woda na włosy“ prof. Whitego.

2. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 13. listopada 1890, L. 18.329.
Środek do farbowania włosów: „Hair Restorer nazionale ristarotare dei Capelli Sistema Rosseter di Nuora Jork“ preparato (wyrobu) da A. Guerra in Padova.

3. Rozp. c. k. Min. spr. wewn. i Min. handlu z 17. lipca 1891, (Dz. p. p. Nr. 103).
Środki do farbowania włosów: „Aqua amarella“ wyrobu Dr. Williama Bootha i Jana Gosnela et Comp. — „Amerykańska woda na włosy“ Wilhelma Seegersa, — „Hair Restorer“ prof. Whitego i Rossetera.

4. Reskr. c. k. Min spr. wewn. z 10. października 1891, L. 21.015.
„Balsam do farbowania włosów“ wyrobu firmy Th. Dahmen-Krölys w Kolonii.

5. Rozp. c. k. Min. spr. wewn. z 23. listopada 1891, L. 23.665.
„Balsam na włosy“ zawierający ołów, wyrobu firmy Hanger i Löber w Berlinie.

6. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 27. stycznia 1892, L. 662.
Środek do farbowania włosów wprowadzony w handel pod nazwą „Musbrat“.

7. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 2. marca 1893, L. 18.694.
„Hair Lotion“ środek do farbowania włosów wyrobu Roberta & Co. w Paryżu i Londynie.

8. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 28. maja 1895, L. 12.989.
Środek do farbowania włosów „Krinochrom“ I. Barthola z Berlina.

9. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 11. czerwca 1895, L. 15.615.
Kosmetyki: „Flora Hair Milken“ i „Eau de Lys“ Jana Grolicha w Bernie.

10. Reskr. c. k. Min. spr. wewn z 10. marca 1896, L. 8101.
Środek do farbowania włosów „Regenerator“ wyrobu H. Kielhausera w Gracu.

11. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 26. czerwca 1896, L. 18.497.
„Glycerin-Schönheitsmilch“ kosmetyk wyrobu Jonasza w Wiedniu.

12. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 8. listopada 1897, L. 22.757.
Woda na włosy „Melrose“ aptekarza Ludwika Buttina w Lozannie.

13. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 21. maja 1898, L. 16.179, tyczący się wskazówek co do donoszenia przez urzędy cłowe o wprowadzaniu mecha-

nicznych aparatów prof. Leona lub tym podobnych przeciw osłabieniu męskiemu.

14. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 18. kwietnia 1899, L. 21 117 ex 1898.

Sprzedaż i reklamowanie tak zwanego „Krzyża-Volty“ jako środka leczniczego i ochronnego przeciw słabościom.

15. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 10. sierpnia 1899, L. 26.476.

„Galwano-elektryczne łańcuchy“ wyrobu Adolfa Wintera.

16. Rozp. c. k. Min. spr. wewn., handlu i skarbu z 2. października 1899, (Dz. u. p. Nr. 201).

Przyrząd pod nazwą „Occlusiv pessar“ wprowadzony w handel a zarazem „Tutelol“ jako prezerwatywa dla kobiet.

17. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 2. lutego 1899, L. 18.559 ex 1898. — (Okólnik c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 11. lutego 1899, L. 13.291).

W ostatnich czasach zauważono kilkakrotnie, że t. zw. przetwory organo-lecznicze bywają stronom odręcznie sprzedawane w aptekach publicznych a także drogueryach.

W skutek rozporządzenia Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. lutego 1899, L. 18.559/98 zwróci Pan c. k. Starosta (Wny Pan Prezydent) uwagę lekarzy praktykujących, aptekarzy i droguistów w powiecie, że przetwory organo-lecznicze należą do tych środków leczniczych, które według postanowień §. 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107) którem ogłoszono dla powszechnego stosowania się „normae et regulae generales“ zawarte w Farmakopea austr. Ed. VII. mogą być wydawane stronom — tylko w aptekach publicznych i na podstawie recepty lekarza do praktyki lekarskiej uprawnionego.

Te środki lecznicze są więc od sprzedaży odręcznej całkowicie wykluczone a aptekarze powinni je pobierać z hurtownych składów aptecznych tylko w opakowaniu oryginalnem, na którem wyraźnie podaną jest firma fabryki.

Aptekarze odpowiedzialni są za to, by w swych aptekach tylko takie środki organo-lecznicze sprzedawali, które są wyrabiane przez całkiem zaufania godne firmy fabryczne.

Cennik lekarstw farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane / Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	—	—	—	I	Acetum	100	6
I	—	—	—	—	—	„ aromaticum . . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ Scillae . . .	10	5
—	—	—	—	I	—	Acidum aceticum concentr. .	„	6
—	—	—	—	—	I	„ „ dilutum .	100	24
—	—	—	I	—	—	**Acidum arsenicosum pulv.**	1	2
—	I	—	—	—	—	Acidum benzoicum . .	„	8
—	—	—	—	—	I	„ boricum . . .	10	5
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	6
—	—	—	—	I	—	**Acidum carbolicum** *) .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ „ **liquef.** *)	„	6
—	—	—	—	I	—	„ **chromicum** . .	1	6
—	—	—	—	—	I	Acidum citricum . . .	10	18
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	22
—	—	—	—	I	—	„ hydrochloricum concentr.	„	4
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum	„	4
—	—	—	—	—	I	„ lacticum . . .	1	6
—	—	—	—	I	—	„ nitrico-nitrosum . .	10	10
—	—	—	—	I	—	„ nitricum concentr. .	10	5
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ phosphoricum . .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ pyrogallicum . .	1	8
—	I	—	—	—	—	„ salicylicum . .	„	3
—	—	—	—	I	—	„ sulfuricum concentr. .	10	5
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum .	„	2
—	—	—	—	—	I	„ tannicum . . .	„	20
—	—	—	—	—	I	„ tartaricum . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	12
—	—	—	—	I	—	Aether	„	5
—	I	—	—	—	—	„ aceticus . . .	„	14
—	I	—	—	—	—	**Aloë pulv.** . . .	„	6
—	—	—	—	—	I	Alumen . . .	100	20
—	—	—	—	—	I	Alumen pulv. . . .	10	3

*) Porównaj Ministeryalne rozp. z dnia 1. sierpnia Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 2.

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I[1]	—	—	—	—	—	Alumen ustum pulv. . .	10	8
I	—	—	—	—	—	Aluminium aceticum solut. .	100	35
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum .	10	4
—	—	—	—	I	—	Ammonia	„	3
—	I	—	—	—	—	Ammoniacum pulv. . .	„	12
I	—	—	—	—	—	Ammonium aceticum solut. .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ bromatum .	10	36
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ chloratum . .	„	4
—	—	—	—	—	I	Amygdalae amarae . . .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ dulces . . .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ „ decortic. .	„	6
—	I	—	—	—	—	**Amylium nitrosum** . .	1	5
—	—	—	—	—	I	Amylum Marantae pulv. .	100	65
—	—	—	—	—	I	„ Tritici pulv. . .	„	30
I	—	—	—	—	—	Antidotum Arsenici albi . .	Dawka	230
—	I	—	—	—	—	**Antifebrinum** . . .	1	3
—	I	—	—	—	—	**Antipyrinum** . . .	„	5
—	I	—	—	—	—	**Apomorphin. hydrochlor.**	0·01	4
I	—	—	—	—	—	**Aqua Amygdal. amar. conc.**	10	12
I	—	—	—	—	—	Aqua Amygdal. amar. diluta .	„	2
I	—	—	—	—	—	„ aromatica spirituosa .	100	30
—	—	—	—	—	I	„ Aurantii florum . .	10	6
I	—	—	—	—	—	„ Calcis	100	6
I	—	—	—	—	—	„ carbolisata . . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ carminativa . . .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Chamomillae . . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ Chlori	10	5
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi simplex .	100	22
I	—	—	—	—	—	„ „ spirituosa	„	50
—	—	—	—	—	I	„ destillata . . .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ „	1000	30
I	—	—	—	—	—	„ Foeniculi . . .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ Goulardi . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 50)	
—	I	—	—	—	—	**Aqua Laurocerasi** . .	10	8
I	—	—	—	—	—	Aqua Melissae . . .	100	24

[1]) Odnosi tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory				Nazwa leku	Ilość	Cena
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	Aqua Menthae piperitae . .	100	30
I	—	—	—	—	—	„ plumbica . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 50)	
I[1])	—	—	—	—	—	„ Rosae	100	20
I	—	—	—	—	—	„ Rubi Idaei . . .	„	18
I	—	—	—	—	—	„ Salviae . . .	„	22
—	I	—	—	—	—	Araroba depurata . . .	1	8
—	—	—	—	I	—	**Argentum nitric. crystall.** .	„	18
I	—	—	—	—	—	„ „ **fusum** .	„	22
I	—	—	—	—	—	Argentum nitric. cum Kalio nitric.	„	12
—	—	I	—	—	—	Asa foetida pulv. . . .	10	18
—	I	—	—	—	—	**Atropinum sulfuric.** . .	0·1	34
—	—	—	—	—	I	Axungia Porci . . .	100	40
I	—	—	—	—	—	„ „ benzoata . .	10	8
—	—	—	—	—	I	Balsamum Copaivae . .	10	14
—	—	—	—	—	I	„ Peruvianum . .	„	50
—	—	—	—	—	I	„ Tolutanum . .	„	25
—	—	—	—	—	I	Benzoë pulv.	„	20
I	—	—	—	—	—	Bismuth. subnitric. . . .	1	6
—	—	—	—	—	I	Bolus alba pulv. . . .	100	35
—	I	—	—	—	—	Bulbus Scillae sicc. pulv. .	1	3
—	—	—	—	—	I	Calcium carbonic. nativ. pulv.	100	18
—	—	—	—	—	I	„ „ praecipitatum	„	28
—	—	—	—	—	I	„ „ purum .	10	28
—	—	—	—	—	I	„ hypochlorosum .	100	12
—	—	—	—	—	I	„ oxydatum pulv. . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ oxysulfurat. solutum .	„	40
I	—	—	—	—	—	„ phosphoricum . .	10	60
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum ustum .	100	5
—	—	—	—	—	I	Camphora	10	12
—	I	—	—	—	—	**Cantharides pulv.** . .	„	24
—	—	—	—	—	I	Carbo Ligni depurat. . .	100	22
—	—	—	—	—	I	Carrageen sciss. . . .	10	4
—	—	—	—	—	I	Caryophylli pulv. . . .	„	12
—	I	—	—	—	—	Castoreum pulv. . . .	0·1	10
—	—	—	—	—	I	Catechu pulv.	10	14

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisów farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	Caules Dulcamarae sciss. .	100	10
—	—	—	—	—	I	Cera alba	10	10
—	—	—	—	—	I	„ flava	„	8
I	—	—	—	—	—	Ceratum Cetacei . . .	„	14
I	—	—	—	—	—	„ fuscum . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Cetaceum	„	10
—	I	—	—	—	—	Chininum bisulfuric. . .	1	15
I	—	—	—	—	—	„ ferro-citricum .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ hydrochloricum .	„	18
—	I	—	—	—	—	„ sulfuricum . .	„	14
I	—	—	—	—	—	„ tannicum . .	„	15
—	I	—	—	—	—	**Chloralum hydratum** .	„	3
—	I	—	—	—	—	**Chloroformium** *) . .	10	10
—	I	—	—	—	—	**Cocainum hydrochloricum**	0·1	20
—	I	—	—	—	—	**Coffeinum**	1	25
—	—	—	—	—	I	Collodium	10	10
I	—	—	—	—	—	„ elasticum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	Collyrium adstringens luteum .	„	6
—	—	—	—	—	I	Colophonium	„	2
—	I	—	—	—	—	Cortex Cascarillae rudit. tus. .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	10
—	I	—	—	—	—	„ Chinae rudit. tus. .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	„	20
—	—	—	—	—	I	„ Cinnamomi rudit. tus. .	„	8
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Condurango rudit. tus. .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ Frangulae sciss. . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ Fructus Aurantii sciss. .	„	12
—	—	—	—	—	I	„ „ Citri sciss. .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Granati rudit tus. .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Quebracho rudit. tus. .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ Quercus sciss. . .	100	20
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	10	8
—	I	—	—	—	—	„ Rhamni Purshiani rud.tus.	„	5
—	—	—	—	—	I	„ Salicis sciss. . .	100	22

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131, ust. 2.

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	Crocus	1	34
—	—	—	—	—	I	„ pulv.	„	38
—	—	—	—	I	—	**Cuprum sulfuricum** *) .	10	6
I	—	—	—	—	—	**Decoct**. Sarsapar. comp. fortius	Cennik robót aptek. (Nr. 5, 8 i 50)	
I	—	—	—	—	—	„ „ „ mitius .	Cennik robót aptek. (Nr. 5 i 50)	
I	—	—	—	—	—	**Elaeosacchara** . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 2 i 32)	
I	—	—	—	—	—	Electuarium aromaticum . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ lenitivum . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Elemi	„	5
I[1])	—	—	—	—	—	Emplastrum adhaesivum . .	500$^{cm^2}$	30
I[1])	—	—	—	—	—	„ Anglicanum . .	100$^{cm^2}$	40
I	—	—	—	—	—	„ Cantharidum .	10	20
I	—	—	—	—	—	„ „ perpet.	„	30
I	—	—	—	—	—	„ Cerussae . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Conii . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Diachylon composit.	„	10
I	—	—	—	—	—	„ „ simplex .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ Hydrargyri . .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ „ extensum	500$^{cm^2}$	80
I	—	—	—	—	—	„ Meliloti . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ Minii . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ oxycroceum . .	„	32
I	—	—	—	—	—	„ saponatum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ „ extensum	500$^{cm^2}$	60
I	—	—	—	—	—	Emulsiones	Cennik robót aptek. (Nr. 11)	
—	I	—	—	—	—	**Euphorbium pulv.** . .	10	14
I	—	—	—	—	—	**Extractum Aconiti radicis**	1	15
I	—	—	—	—	—	„ **Aloës** . . .	10	24
I	—	—	—	—	—	„ **Belladonn. fol.**	1	15
I	—	—	—	—	—	Extractum Calami aromatici .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ Calumbae . .	„	30
I	—	—	—	—	—	**Extractum Cannabis Indic.**	„	24
I	—	—	—	—	—	Extractum Centaurii minoris .	10	60
I	—	—	—	—	—	„ Chinae . . .	1	20

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131, ust. 2.

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: zwyczajne przyrz. leki farm. i farm.-chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I	—	—	—	—	—	**Extractum Colocynthidis**	1	38
I	—	—	—	—	—	**Extractum Conii herbae** .	„	14
I	—	—	—	—	—	Extractum Cubebae . .	„	20
I	—	—	—	—	—	**Extractum Filicis maris** .	„	25
I	—	—	—	—	—	Extractum Gentianae . .	10	35
I	—	—	—	—	—	„ Graminis . .	„	30
I	—	—	—	—	—	**Extractum Granati** . .	1	14
I	—	—	—	—	—	„ **Hydrastidis fluidum** .	10	34
I	—	—	—	—	—	„ **Hyoscyami foliorum** .	1	14
I	—	—	—	—	—	Extractum Liquiritiae . .	10	32
I	—	—	—	—	—	„ Malatis Ferri .	„	20
I	—	—	—	—	—	**Extractum Opii** . . .	1	30
I	—	—	—	—	—	Extractum Quassiae . .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Quebracho fluidum	10	20
I	—	—	—	—	—	„ Ratanhiae . .	1	14
I	—	—	—	—	—	„ Rhamni Pursh. fluid.	10	22
I	—	—	—	—	—	„ Rhei . . .	1	12
I	—	—	—	—	—	**Extractum Scillae** . .	„	14
I	—	—	—	—	—	„ **Secalis cornuti**	„	22
I	—	—	—	—	—	„ **Strychni** .	„	28
I	—	—	—	—	—	Extractum Taraxaci . .	10	34
I	—	—	—	—	—	„ Trifolii fibrini .	„	36
I	—	—	—	—	—	Ferrum carbonic. saccharat. .	„	24
—	I	—	—	—	—	„ citricum ammoniat. .	1	8
—	I	—	—	—	—	„ hydrooxyd. dialys. liqu.	10	8
—	I	—	—	—	—	„ lacticum . . .	1	4
—	I	—	—	—	—	„ et Natrium pyrophosph.	„	4
—	—	—	—	—	I	„ pulveratum . .	10	8
—	I	—	—	—	—	„ reductum . .	1	5
I	—	—	—	—	—	„ sesquichlorat. crystall.	10	10
I	—	—	—	—	—	„ „ solutum	„	8
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	„	8
—	I	—	—	—	—	Flores Arnicae sciss. . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ Chamomillae Romanae	10	5
—	—	I	—	—	—	„ „ vulgaris .	„	8

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-ekonom. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	Flores Chamom. vulg. rudit. tus.	10	10
—	I	—	—	—	—	" " " pulv.	"	12
—	I	—	—	—	—	" Cinae	"	3
—	I	—	—	—	—	" " pulv. . . .	"	8
—	I	—	—	—	—	" Koso sciss. . . .	"	10
—	I	—	—	—	—	" " pulv. . . .	"	14
—	—	—	—	—	I	" Lavandulae . . .	"	14
—	—	I	—	—	—	" Malvae	"	6
—	—	I	—	—	—	" Rhoeados sciss. . .	"	10
—	—	I	—	—	—	" Rosae sciss. . .	"	10
—	—	I	—	—	—	" Sambuci . .	"	4
—	—	I	—	—	—	" Tiliae sciss. . .	"	5
—	—	I	—	—	—	" Verbasci . .	"	12
—	—	I	—	—	—	Folia Althaeae sciss. . .	100	20
—	—	I	—	—	—	" Aurantii " . .	10	4
—	I	—	—	—	—	**Folia Belladonnae sciss.** .	"	5
—	I	—	—	—	—	" " **pulv.**	1	2
—	I	—	—	—	—	Folia Coca sciss. . . .	10	14
—	I	—	—	—	—	" " pulv. . . .	"	25
—	I	—	—	—	—	**Folia Digitalis sciss.** . .	10	5
—	I	—	—	—	—	" " **pulv.** .	1	2
—	I	—	—	—	—	" **Hyoscyami sciss.** .	10	5
—	I	—	—	—	—	" " **rudit tus.**	"	6
—	—	I	—	—	—	Folia Malvae sciss. . .	100	30
—	—	I	—	—	—	" Melissae " . .	10	5
—	—	I	—	—	—	" Menthae-crispae sciss. .	"	6
—	—	I	—	—	—	" " piperitae sciss.	"	8
—	I	—	—	—	—	" " " pulv. .	"	12
—	—	I	—	—	—	" Rosmarini sciss. . .	"	2
—	—	—	—	—	I	" Salviae " . .	"	4
—	I	—	—	—	—	" " pulv. . .	"	8
—	I	—	—	—	—	" Sennae Alexandr. sciss.	"	10
—	I	—	—	—	—	" " " pulv.	"	16
—	I	—	—	—	—	" Sennae de Tinnev. scis.	"	5
—	I	—	—	—	—	" " " pulv.	"	8
—	I	—	—	—	—	" " " sine resina	"	16

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyjęte leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
	których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	**Folia Stramonii sciss.** .	10	4
—	—	I	—	—	—	Folia Taraxaci sciss. . .	100	22
—	—	—	—	—	I	„ Theae	10	25
—	—	I	—	—	—	„ Trifolii fibrini sciss. .	100	28
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv. .	10	8
—	I	—	—	—	—	„ Uvae ursi . . .	100	28
—	I	—	—	—	—	Fructus Anisi stellati rudit. tus.	10	12
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv. .	„	18
—	—	—	—	—	I	„ Anisi vulgaris . .	100	30
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv. .	10	10
—	—	—	—	—	I	„ Cardamomi rudit. tus.	1	10
—	—	—	—	—	I	„ Carvi . . .	100	25
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Cassiae Fistulae sciss.	100	22
—	I	—	—	—	—	**Fructus Colocynthid. pulv.**	1	8
—	—	—	—	—	I	Fructus Coriandri . . .	100	16
—	I	—	—	—	—	„ Cubebae pulv. . .	10	12
—	—	—	—	—	I	Fructus Foeniculi . . .	100	24
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	8
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi rudit. tus. .	100	14
—	—	—	—	—	I	„ Lauri „ „ .	„	30
—	I	—	—	—	—	**Fructus Papaver. rud. tus.**	10	10
—	—	I	—	—	—	Fructus Tamarindi . . .	„	3
—	—	—	—	—	I	„ Vanillae . .	1	24
—	—	—	—	—	I	Fungus igniarius . . .	10	8
—	I	—	—	—	—	Galbanum pulv . . .	„	16
—	—	—	—	—	I	Gallae rud. tus. . . .	„	8
—	—	—	—	—	I	Gelatina animalis . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae pellucida .	„	12
—	I	—	—	—	—	Glandulae Lupuli . . .	1	4
I	—	—	—	—	—	Globuli martiales . . .	1 sztuka	40
—	—	—	—	—	I	Glycerinum	10	6
—	I	—	—	—	—	Guarana pulv. . . .	1	4
—	—	—	—	—	I	Gummi Acaciae . . .	10	14
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	18
—	—	I	—	—	—	Herba Absinthii sciss. . .	100	25

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory: których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz. — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	I	—	—	—	—	Herba Absinthii pulv. . .	10	8
—	I	—	—	—	—	**Herba Cannab. Ind. sciss.** .	„	6
—	—	I	—	—	—	Herba Capilli Veneris sciss. .	„	4
—	—	I	—	—	—	„ Centaurii minoris sciss.	100	48
—	I	—	—	—	—	„ Chenopodii sciss. .	10	6
—	I	—	—	—	—	**Herba Conii sciss.** . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ „ **rudit. tus.** .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.** .	„	8
—	I	—	—	—	—	Herba Galeopsidis sciss. .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ Herniariae „ . .	„	4
—	I	—	—	—	—	**Herba Lobeliae sciss.** .	„	8
—	—	I	—	—	—	Herba Meliloti sciss. . .	100	18
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	5
—	—	I	—	—	—	„ Millefolii sciss. . .	100	20
—	—	I	—	—	—	„ Origani „ . .	„	28
—	I	—	—	—	—	**Herba Sabinae sciss.** . .	10	6
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.** .	„	10
—	—	I	—	—	—	Herba Serpylli sciss. . .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ Spilanthis „ . .	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Violae tricoloris sciss.	100	32
—	—	—	—	I	—	Hydrargyrum	10	15
I	—	—	—	—	—	**Hydrargyrum bichloratum ammoniat.**	1	5
—	—	—	I	—	—	„ **bichlor. corros. pulv.** .	„	4
I	—	—	—	—	—	„ **bijodatum rubrum** .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ **chlor. mite praecip. par.**	„	8
—	I	—	—	—	—	„ **chlor. mite sublim. parat.**	„	4
I	—	—	—	—	—	„ **jodatum flavum** . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ **oxydatum flavum** . .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ **tannicum oxydulat.** .	1	15
I	—	—	—	—	—	Hydromel Infantum . .	10	10
—	—	—	—	—	I	Ichthyocolla	„	56
I	—	—	—	—	—	Infusum Sennae cum Manna .	100	50
—	I	—	—	—	—	**Jodoformium cryst. et pulv.**	1	10
—	—	—	—	I	—	**Jodum**	„	10

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	**Kalium** acetic. solutum . .	10	10
—	I	—	—	—	—	„ bromatum . .	„	15
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	18
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum crudum .	100	20
—	—	—	—	—	I	„ „ purum .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ „ solut. .	„	4
—	—	—	—	I	—	„ chloricum . .	„	5
—	—	—	—	I	—	„ „ pulv. .	„	6
—	—	—	—	I	—	„ hydrooxydatum .	„	20
—	—	—	—	—	I	„ hydrotartaricum pulv.	„	10
—	—	—	—	—	I	„ hypermanganicum .	„	15
—	I	—	—	—	—	„ jodatum . . .	„	58
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. .	„	60
—	—	—	—	—	I	„ Natrio-tartaricum .	„	6
—	—	—	—	—	I	„ „ „ pulv.	„	8
—	—	—	—	—	I	„ nitricum . . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ sulfuratum . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ „ pro balneo	100	30
—	I	—	—	—	—	Kamala	1	6
—	—	—	—	I	—	**Kreosotum**	„	3
—	I	—	—	—	—	**Lactucarium**	„	12
—	—	—	—	—	I	Lanolinum	10	15
—	—	I	—	—	—	Lichen Islandicus sciss. .	100	20
—	—	—	—	—	I	Lignum Guajaci „ .	10	2
—	—	—	—	—	I	„ Haematoxyli sciss. .	„	2
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi „ .	„	2
—	—	I	—	—	—	„ Quassiae „ .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Santali rubrum sciss.	„	2
I	—	—	—	—	—	Linimentum ammoniatum .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ saponato-camphor.	100	60
I	—	—	—	—	—	**Liquor acidus Halleri** .	10	10
I	—	—	—	—	—	Liquor Ammoniae anisat. .	„	10
—	I	—	—	—	—	Lithium carbonicum .	1	15
—	—	I	—	—	—	Lycopodium	10	14

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	**Macis**	10	20
—	—	—	—	—	I	Magnesium carbonicum pulv. .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ citricum . .	„	35
I	—	—	—	—	—	„ „ effervescens	„	18
I¹)	—	—	—	—	—	„ oxydatum . .	„	26
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum . .	100	20
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	6
—	—	—	—	—	I	Maltum	100	24
—	—	I	—	—	—	Manna cannulata . . .	10	14
—	—	I	—	—	—	„ communis electa . .	„	6
I	—	—	—	—	—	Massa Pilularum Ruffi . .	„	54
—	—	—	—	—	I	Mastiche pulv. . . .	„	24
I¹)	—	—	—	—	—	Mel depuratum . . .	100	44
I	—	—	—	—	—	„ rosatum . . .	10	8
—	—	I	—	—	—	Mentholum	1	8
I	—	—	—	—	—	Mixtura gummosa . .	Cennik robót aptek. (Nr. 2)	
I	—	—	—	—	—	„ oleoso-balsamica .	10	15
—	I	—	—	—	—	**Morphinum hydrochloric.**	0·1	8
I	—	—	—	—	—	Mucilago Cydoniae . .	10	6
I	—	—	—	—	—	„ Gummi Acaciae .	„	10
—	—	—	—	—	I	Myrrha pulv. . . .	„	14
—	—	—	—	—	I	Naphtalinum	„	12
—	I	—	—	—	—	β-Naphtolum	„	20
—	—	—	—	—	I	Natrium boracicum pulv. .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ bromatum . .	„	16
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum . .	100	24
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	8
—	—	—	—	—	I	„ hydrocarbonic. pulv.	„	4
—	I	—	—	—	—	„ jodatum . . .	„	80
—	I	—	—	—	—	„ phosphoricum . .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ siccum pulv.	„	12
—	I	—	—	—	—	„ salicylicum . .	„	20
—	—	—	—	—	I	„ silicicum . .	100	34
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum cryst. .	„	22
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	8

¹) Odnosi się tylko przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	—	—	—	I	Oleum Amygdalarum . .	10	12
—	—	—	—	—	I	„ Anisi	1	10
—	—	—	—	—	I	„ Aurantii corticis . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ „ florum . .	0·1	8
—	—	—	—	—	I	„ Bergamottae . .	1	6
—	—	—	—	—	I	„ Cacao	10	12
—	—	—	—	—	I	„ cadinum . . .	„	4
I	—	—	—	—	—	„ camphoratum . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Carvi	1	8
—	—	—	—	—	I	„ Caryophyllorum . .	„	3
—	—	—	—	—	I	„ Cinnamomi . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Citri	„	8
—	I	—	—	—	—	**Oleum Crotonis** . . .	„	8
—	—	—	—	—	I	Oleum Foeniculi . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Hyoscyami folior. coctum	10	8
—	—	I	—	—	—	„ Jecoris Aselli . .	100	24
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi . . .	10	22
—	—	I	—	—	—	„ Lauri	„	6
—	—	—	—	—	I	„ Lavandulae . . .	1	6
—	—	—	—	—	I	„ Lini	100	22
—	—	—	—	—	I	„ Macidis . . .	1	8
—	—	—	—	—	I	„ Menthae piperitae .	„	24
—	I	—	—	—	—	„ Myristicae expressum .	„	3
—	—	—	—	—	I	„ Olivae	100	50
—	—	—	—	—	I	„ Pini Pumilionis . .	10	40
—	—	—	—	—	I	„ Ricini	100	38
—	—	—	—	—	I	„ Rosae	0·1	20
—	—	—	—	—	I	„ Rosmarini . . .	1	2
—	I	—	—	—	—	„ Santali . . .	„	8
—	I	—	—	—	—	**Oleum Sinapis aethereum** .	„	20
—	—	—	—	—	I	Oleum Terebinthinae . .	100	28
—	—	—	—	—	I	„ „ rectificatum	10	4
—	I	—	—	—	—	„ Valerianae . . .	1	14
—	—	—	—	—	I	Olibanum pulv. . . .	10	10
—	I	—	—	—	—	**Opium pulv.** . . .	1	10
I	—	—	—	—	—	Oxymel Scillae . . .	10	10

Wyłącznie do celów leczniczych używane — oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm. chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej	Wyłącznie do celów leczniczych używane — chemiczne przetwory — między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz. — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą — na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	za koncesyą — na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I	—	—	—	—	—	Oxymel simplex . . .	10	8
—	—	—	—	—	I	Paleae haemostaticae . .	1	10
I	—	—	—	—	—	Pasta gummosa . . .	10	18
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae flava . .	„	12
I	—	—	—	—	—	Pastilli e Natrio hydrocarbonico	10 sztuk	20
—	I	—	—	—	—	Pepsinum	1	6
—	I	—	—	—	—	**Physostigminum salicylic.**	0·01	10
—	I	—	—	—	—	**Pilocarpinum hydrochlor.**	„	4
I	—	—	—	—	—	Pilulae laxantes . . .	10	40
—	—	—	—	—	I	Pix liquida	100	20
—	—	—	—	—	I	Placenta seminum Lini pulv. .	„	10
—	—	—	—	I	—	**Plumbum aceticum . .**	10	4
—	—	—	—	I	—	**„ „ sicc. pulv.**	„	8
I	—	—	—	—	—	Plumbum aceticum basic. solut.	„	3
—	—	—	—	I	—	„ carbonicum pulv. .	„	8
—	—	—	—	I	—	„ hyperoxyd. rubr. pulv.	„	6
—	—	—	—	I	—	„ oxydatum pulv. .	„	6
I	—	—	—	—	—	Potio Magnesii citrici effervesc.	1 dawka	100
I	—	—	—	—	—	Pulpa Cassiae Fistulae . .	10	18
I[1])	—	—	—	—	—	„ Prunorum . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Tamarind. depurata .	„	10
I	—	—	—	—	—	Pulvis aërophorus . . .	10 dawek	60
I	—	—	—	—	—	„ „ Seidlitzensis	„	160
I[1])	—	—	—	—	—	„ dentifricius albus .	10	10
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ niger .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ gummosus . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Ipecacuanhae opiatus .	1	4
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae compositus .	10	12
—	I	—	—	—	—	**Radix Aconiti pulv. . .**	1	2
—	—	I	—	—	—	**Radix** Althaeae sciss. . .	100	34
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Angelicae sciss. . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Arnicae sciss. . .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ Bardanae sciss. . .	„	4
—	I	—	—	—	—	**Radix Belladonnae pulv. .**	1	2

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.					Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
	których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	I	—	—	—	Radix Calami aromatici sciss.	10	3
—	I	—	—	—	—	Radix Calami aromatici pulv. .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ Calumbae sciss. . .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Filicis maris pulv. .	„	12
—	—	I	—	—	—	„ Gentianae sciss. . .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	8
—	—	I	—	—	—	„ Graminis sciss. . .	100	18
—	I	—	—	—	—	**Radix Hydrastidis rud. tus.**	10	25
—	I	—	—	—	—	„ **Ipecacuanh. rud. tus.**	1	14
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	„	15
—	—	—	—	—	I	Radix Iridis pulv. . . .	10	10
—	I	—	—	—	—	**Radix Jalapae pulv.** . .	„	15
—	—	I	—	—	—	Radix Liquiritiae sciss. . .	100	18
—	I	—	—	—	—	„ „ mundata pulv.	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Ononidis sciss. . .	100	28
—	I	—	—	—	—	„ Pyrethri „ . .	10	5
—	I	—	—	—	—	„ Ratanhiae „ . .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	18
—	—	I	—	—	—	„ Rhei . . .	„	30
—	I	—	—	—	—	„ „ rudit. tus. . .	„	32
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	40
—	I	—	—	—	—	„ Salep rudit. tus. . .	10	16
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	22
—	I	—	—	—	—	„ Sarsaparillae sciss. .	„	14
—	I	—	—	—	—	„ Sassafras sciss. . .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ Senegae „ . .	„	14
—	—	I	—	—	—	„ Taraxaci „ . .	„	3
—	—	I	—	—	—	„ Valerianae „ . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ Zedoariae „ . .	„	8
—	—	—	—	—	I	„ Zingiberis „ . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Resina Damar . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Resina Guajaci pulv. . .	„	20
I	—	—	—	—	—	**Resina Jalapae** . . .	1	28
I	—	—	—	—	—	Roob Juniperi . . .	10	16
I	—	—	—	—	—	„ Sambuci . . .	„	8

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory: których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych ekonom. i dyetetycz.; których sprzedaż dozwolona także po za aptekami; za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I[1])	—	—	—	—	—	Rotulae Menthae piperitae .	10	10
—	—	—	—	—	I	Saccharum pulv. . . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ Lactis pulv .	„	10
—	I	—	—	—	—	**Santoninum . . .**	0·1	3
—	—	—	—	—	I	Sapo kalinus	100	20
I	—	—	—	—	—	„ medicinalis pulv. . .	10	12
—	—	—	—	—	I	„ Venetus pulv. . .	„	8
—	I	—	—	—	—	**Secale cornutum rudit. tus.**	„	14
—	I	—	—	—	—	**„ „ pulv.**	1	3
—	I	—	—	—	—	**Semen Colchici . . .**	10	6
—	—	—	—	—	I	Semen Cydoniae . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Lini	100	14
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . . .	„	32
—	—	—	—	—	I	„ Myristicae pulv. . .	10	26
—	—	—	—	—	I	„ Quercus tostum pulver.	100	30
—	I	—	—	—	—	**Semen Sabadillae pulv. .**	10	12
—	—	—	—	—	I	Semen Sinapis pulverat. .	100	35
—	I	—	—	—	—	**Semen Strophanthi . .**	1	4
—	I	—	—	—	—	**Semen Strychni pulv. .**	„	2
I[1])	—	—	—	—	—	Serum Lactis . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 16)	
I	—	—	—	—	—	**Solutio arsenicalis Fowleri**	1	3
I	—	—	—	—	—	Species Althaeae . . .	100	28
I	—	—	—	—	—	„ amaricantes . .	„	60
I	—	—	—	—	—	„ aromaticae . .	„	74
I	—	—	—	—	—	„ „ pro cataplas.	„	92
I	—	—	—	—	—	„ emollientes . .	„	30
I	—	—	—	—	—	„ „ pro cataplas.	„	48
I	—	—	—	—	—	„ laxantes St. Germain.	10	16
I	—	—	—	—	—	„ Lignorum . . .	100	40
I	—	—	—	—	—	„ pectorales . . .	„	32
I	—	—	—	—	—	Spiritus *) Aetheris . .	10	6
I[1])	—	—	—	—	—	„ Anisi . . .	„	5
I[1])	—	—	—	—	—	„ aromaticus . . .	„	10

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

*) Ceny wszystkich artykułów spirytusowych obrachowane są z uwzględnieniem podatku od spirytusu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: officynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami za koncesyą na handel truciznami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I[1])	—	—	—	—	—	Spiritus *) camphoratus . .	100	50
I[1])	—	—	—	—	—	„ Carvi . . .	10	5
I	—	—	—	—	—	„ Ferri sesquichlor. aether	„	12
I[1])	—	—	—	—	—	„ Juniperi . . .	„	6
I[1])	—	—	—	—	—	„ Lavandulae . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Menthae piper. . .	„	8
I[1])	—	—	—	—	—	„ Rosmarini . . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ saponatus . . .	100	48
I	—	—	—	—	—	„ Saponis kalini . .	„	64
I	—	—	—	—	—	„ Sinapis . . .	10	8
—	—	—	—	—	I	„ Vini concentratus .	100	32
—	—	—	—	—	I	„ „ dilutus . .	„	26
—	—	—	—	—	I	„ „ Cognac (Gallicus)	10	18
—	I	—	—	—	—	**Stibium Kalio-tartar. pulv.**	1	3
I	—	—	—	—	—	**„ sulfuratum aurant.**	„	10
—	—	—	—	—	I	Stibium sulfuratum nigrum pulv.	10	6
—	I	—	—	—	—	**Strychninum nitricum** .	0·01	2
—	I	—	—	—	—	Styrax liquidus . . .	10	10
I	—	—	—	—	—	Succus Liquirit. depur. pulv.	„	14
I	—	—	—	—	—	Sulfur depuratum . . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ praecipitatum . .	„	15
—	—	—	—	—	I	„ sublimatum . . .	„	2
I	—	—	—	—	—	Syrupus Althaeae . . .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ amygdalinus . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Auranti corticis .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ Capilli Veneris .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Citri . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Ferri jodati . .	„	15
I	—	—	—	—	—	**Syrupus Ipecacuanhae** .	„	12
I	—	—	—	—	—	Syrupus Menthae . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Mororum . . .	„	6
I	—	—	—	—	—	**Syrupus Papaveris** . .	„	8
I	—	—	—	—	—	Syrupus Rhei . . .	„	6

*) Ceny wszystkich artykułów spirytusowych obrachowane są z uwzględnieniem podatku od spirytusu.

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, okonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	… za koncesyą na handel truciznami	… z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	… bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I[1])	—	—	—	—	—	Syrupus Ribium . . .	10	6
I[1])	—	—	—	—	—	„ Rubi Idaei . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ Senegae . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Sennae cum Manna .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ simplex . . .	„	4
—	—	—	—	—	I	Talcum pulv. . . .	100	20
—	—	—	—	—	I	Terebinthina	„	14
—	—	—	—	—	I	„ Veneta . .	10	5
—	I	—	—	—	—	Thymolum	1	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Absinthii compos. .	10	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Aconiti radicis** .	„	10
I	—	—	—	—	—	Tinctura amara . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Arnicae . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	Tinctura Aurantii corticis .	„	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Belladonnae fol.**	„	10
I[1])	—	—	—	—	—	Tinctura Benzoës . . .	„	„
I	—	—	—	—	—	„ Calami aromatici .	„	6
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Cantharidum** .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Cascarillae . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Castorei . . .	1	20
I	—	—	—	—	—	„ Catechu . . .	10	10
I[1])	—	—	—	—	—	„ Chamomillae . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Chinae composita .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi . .	„	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Colchici seminis**	„	12
I	—	—	—	—	—	„ **Digitalis** . .	„	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Gallarum . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Guajaci . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Ipecacuanhae** .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ **Jodi** . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ **Lobeliae** . .	„	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Malatis Ferri . .	„	18
I[1])	—	—	—	—	—	„ Myrrhae . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Opii crocata** .	1	4
I	—	—	—	—	—	„ „ **simplex**	„	2

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel truciznami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I	—	—	—	—	—	Tinctura Ratanhiae . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ Rhei aquosa . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ „ vinosa Darelli .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Spilanthis composita	„	16
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Strophanthi** . .	1	3
I	—	—	—	—	—	„ **Strychni** . .	10	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Valerianae . .	„	8
I[1])	—	—	—	—	—	„ Vanillae . .	1	5
I	—	—	—	—	—	Trochisci Ipecacuanhae . .	10 sztuk	12
I	—	—	—	—	—	„ Santonini . .	„	20
I	—	—	—	—	—	Unguentum aromaticum .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ Cerussae . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Diachylon . .	100	100
I	—	—	—	—	—	„ emolliens . .	10	20
I	—	—	—	—	—	„ Glycerini . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Hydrargyri . .	„	18
I	—	—	—	—	—	„ Juniperi . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Plumbi acetici .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ rosatum . .	„	14
I	—	—	—	—	—	„ Sabadillae . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ simplex . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ sulfuratum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Zinci oxydati .	„	16
—	—	—	—	—	I	Vaselinum	„	6
—	I	—	—	—	—	**Veratrinum**	0·1	6
I	—	—	—	—	—	Vinum Chinae . . .	100	100
I	—	—	—	—	—	**Vinum Colchici seminis** .	10	20
—	—	—	—	—	I	Vinum Malagense . . .	100	60
I	—	—	—	—	—	**Vinum Stibii Kalio-tartar.**	10	20
—	—	—	—	I	—	**Zincum chloratum** . .	„	14
I[1])	—	—	—	—	—	Zincum oxydatum . . .	„	10
—	—	—	—	I	—	**Zincum sulfuricum** *) . .	„	4
—	—	—	—	I	—	„ „ **pulv.** *)	„	6

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131, ust. 2.

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 2.
**) Zamiast Lysolu może być ordynowany także Lysitol.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrzą. leki farm. i farm.-chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą — na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą — na handel truciznami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
						Dodatek.		
—	—	—	—	I	—	**Kresolum** (Trikresol) *) .	10	16
—	—	—	—	I	—	" " . .	50	60
I	—	—	—	—	—	Aqua Kresoli (1%) . .	100	6
—	—	—	—	I	—	**Lysol** *) **) wraz z naczyniem	100	70
—	—	—	—	I	—	" " " .	500	200
I	—	—	—	—	—	Aqua Lysoli (2%) . . .	100	6

Cennik robót receptowych.

		halerzy
	Odparowanie.	
1	Za odparowanie w łaźni wodnej za każde do odparowania przypadające 100 gramów	20
	Rozpuszczenie i zarobienie.	
2	Za rozpuszczenie stałych leków, powidełek, ciągłych i suchych wyciągów, dalej olejo-cukrów włącznie z sporządzeniem tychże, w cieczy o zwykłej lub podwyższonej ciepłocie, wliczając w miarę potrzeby cedzenie, dalej za roztarcie likwarzy, powideł i miękkich mydeł celem sporządzenia płynnych leków, następnie za rozcieranie przetworów rozmaitej zbitości z cieczami, w których przetwory te wcale nie lub tylko częścią są rozpuszczalnymi	15
	Uwagi: *a)* Jeżeli do sporządzenia mieszanki więcej robót jest potrzebnych, które w pozycyi 2. są zestawione, wolno ustanowioną cenę 15 h. tylko raz policzyć.	
	b) W razie rozpuszczenia soli wymienionych w cenniku w stanie skrystalizowanym i sproszkowanym, wolno policzyć tylko cenę soli skrystalizowanej.	
	c) Za rozpuszczenie lub zarobienie artykułów wymienionych w pozycyi 2 w celu sporządzenia elektwarzy, plastry i woskomazi, pigułek, kęski i pastylki, maści i mazidła, czopki, gałki i pręcików nie wolno nic zarachować ani za rozpuszczenie lub zarobienie, ani też za zużytkowane ku temu i nie objęte przepisem lekarskim ciecze.	
3	Za rozpuszczenie fosforu w olejach tłustych albo eterycznych, w eterze lub wyskoku	30
	Bacilli vide Nr. 46 i 48.	
	Woskomazi (ceratum) vide Nr. 18.	
	Komprymowanie.	
4	Za komprymowanie suchych środków lekarskich (tablettes) wraz z wszelką do tego potrzebną robotą, od każdego kawałka	10
	Odwary i napary.	
5	Za sporządzenie odwaru wraz z ważeniem wody i cedzeniem jako też z przesączeniem, jeżeli ono jest potrzebnem aż do 200 gramów włącznie	40
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów . .	5

		halerzy
6	Jeżeli lekarz żąda w recepcie, by lek co najmniej przez jedną godzinę się gotował, wtenczas należy zato wraz z ważeniem wody i cedzeniem porachować aż do 200 gramów włącznie	50
	ponad 200 gramów za każde następne 100 gramów .	5
	Uwaga: Jeżeli ku końcu warzenia mają być jeszcze inne leki dodane, przez co jednak czas warzenia nie przedłuża się, to za to nie wolno nic porachować. Jeżeli zaś sporządzony odwar należy nalać na inne leki, wtenczas policzyć wolno półtoraką cenę odwaru.	
7	Za sporządzenie naparu wraz z ważeniem wody i cedzeniem aż do 200 gramów włącznie jako też z przesączeniem, jeżeli ono jest potrzebnem	35
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów .	5
	Wytrawienia (digestio) i namoczenia (maceratio).	
8	Za wytrawienie wszelkiego rodzaju aż do 24 godzin, obliczyć należy włącznie z ważeniem płynu i cedzeniem tak jak za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	10
9	Za maceracyę aż do 24 godzin wraz z odważeniem i przecedzeniem płynu, liczyć należy połowę należytości za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	5
	Wydanie leków.	
10	Za wydanie artykułu leczniczego lub leku wraz z korkiem, zawiązaniem, sygnaturą, ewentualnie potrzebnego papieru, papieru woskowego i z opakowaniem w każdej ilości	10
	Uwaga: Przy zarachowaniu ustanowionych w pozycyach 33, 35, 36, 37 i 40 robót nie wolno za dyspenzacyę nic liczyć.	
	Oleo-cukry vide Nr. 2 i 34.	
	Mleczanki (emulsio).	
11	Za sporządzenie jakiegokolwiek gatunku mleczanki wraz z ważeniem potrzebnej ku temu wody i cedzenie bez względu na ilość	25

		halerzy
	Przesączenie (filtratio).	
12	Za każde szczegółowo przepisane albo niezbędnie potrzebne przesączenie wyjąwszy przy odwarach i naparach (poz. 5).	
	w ilości aż do 100 gr. włącznie	5
	„ „ ponad „ „ aż do 500 gr. włącznie .	10
	„ „ 500 „ za każdą następną ilość aż do 500 gramów	5
	Galarety (gelatina).	
13	Za sporządzenie galarety:	
	w ilości aż do 200 gr. włącznie	50
	„ „ ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gramów	20
	Galki (globuli) vide Nr. 46 i 47.	
	Napary vide Nr. 7.	
	Elektwarzy (electuaria).	
14	Za sporządzenie elektwarza:	
	w ilości do 200 gr. włącznie	30
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość do 100. gr.	10
	Mazidła (linimentum) vide Nr. 41, 42 i 43.	
	Maceracye vide Nr. 9.	
	Serwatki.	
15	Za sporządzenie serwatki nieklarowanej wraz z mlekiem aż do 200 gr. włącznie	40
	ponad 200 gr. za każdą ilość aż znowu do 200 gr. .	20
16	Za sporządzenie serwatki wyklarowanej za pomocą białka i przesączonej serwatki wraz z mlekiem i białkiem aż do 200 gramów włącznie	60
	ponad 200 gr. za każdą nadwyżkę aż znowu do 200 gr.	30
	Pastylki vide Nr. 21 i 29.	
	Plastry i woskomazi (cerata).	
17	Za sporządzenie plastra za pomocą rozmiękczenia, mieszania i wałkowania aż do 200 gramów włącznie . . .	20
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr. .	5

		halerzy
18	Za sporządzenie plastra lub woskomazi przez topienie wraz z domieszaniem innych leków i za wałkowanie:	
	aż do ilości 200 gr. włącznie	40
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr.	10
19	Za rozsmarowanie plastra lub woskomazi (ceratum) na przestrzeni aż do 100 □ cm. włącznie wraz z potrzebnem rozmiękczeniem lub stopieniem . . .	30
	za każde następne 100 □ cm.	10
20	Za zużytą skórę albo materyę policzyć wolno:	
	za płótno albo shirting za każde 100 □ cm. . .	5
	za materyę jedwabną albo skórę za każde 100 □ cm.	20

Pigułki, Kęski (Boli) lub Kołaczyki (Trochisci).

21	Za sporządzenie ciasta na zrobienie pigułek, kęsków lub kołaczyków w ilości aż do 10 gr. włącznie . .	20
	ponad 10 gr. za każde dalsze 10 gr.	10
	Uwaga. Za sporządzenie ciasta na zrobienie kęsków (Boli) w celach weterynarnych, należy rachować wedle ustępu 14.	
22	Za przetopienie wosku i t. p. z balsamami lub olejami dla przyrządzenia masy, wolno bez względu na ilość porachować osobno	10
23	Za uformowanie 30 albo mniej pigułek, bez względu na ich wielkość, wraz z potrzebnem do uformowania ważeniem i posypaniem pigułek proszkiem widłakowym (Lycopodium)	20
	Uwaga. *a)* Jeżeli lekarz nie wymienił szczegółowe posypki (Conspergens), to wziąć ku temu należy pył widłakowy (Lycopodium).	
	b) Za inny proszek jak widłakowy przepisany przez lekarza do posypywania pigułek, należy zarachowywać cenę przepisanego proszku wedle taksy w ilości trzeciej części wagi całej masy pigułkowej.	
24	Za uformowanie i obwleczenie 30 lub mniej pigułek balsamem tolutańskim albo jakim innym, poniżej nie przytoczonym środkiem wraz z tymże	30
25	Za uformowanie i posrebrzenie 30 lub mniej pigułek .	40
26	Za uformowanie i pozłocenie 30 lub mniej pigułek .	60
	Uwaga. Podobnie jak przy ilościach poniżej 30 pigułek, oblicza się należytość jak za 30 pigułek, tak też w tym stosunku obliczać należy za większe ilości, zatem kosztuje uformowanie i posypanie proszkiem widłakowym więcej niż 30 aż do 60 pigułek włącznie 40 h i t. d.	

		halerzy
27	Za uformowanie i obwleczenie pigułek kollodionem lub gelatyną (wyłączając należytość za sporządzenie gelatyny) za każdą sztukę	2
28	Za uformowanie i keratinizowanie pigułek włącznie masy keratinowej, od sztuki	10
29	Za uformowanie kęsków albo kołaczyków (trochisci) wraz z potrzebnem do tego ważeniem i posypką za każdą aż do 10 sztuk włącznie po	5
	ponad 10 sztuk za każdą następną	2

Proszki i ziółka (species).

30	Za rozcieranie ciał krystalicznych które są zapisane same dla siebie we formie proszków i jeżeli za nie już w taksie nie jest zawartą cena proszku, należy porachować aż do 10 gramów włącznie	10
	za każdą dalszą ilość aż do 10 gramów . . .	2
	Uwaga. Za rozcieranie krystalicznych proszków nie wolno nic porachować.	
31	Za mięszanie miałkich proszków wraz z potrzebnem rozcieraniem użytych składników bez względu, czy proszki zostaną wydane podzielone lub nie:	
	aż do 100 gr. włącznie	20
	powyżej 100 gramów	30
32	Za mięszanie miałkich proszków z cieczami albo gęstymi wyciągami wraz z przyrządzeniem domięszać się mającego oleocukru, bez względu na to, czy wydane zostaną podzielone lub nie, mogą powyższe ceny o połowę wyżej zostać obliczone.	
33	Za rozdzielenie albo kilkakrotne wydanie miałkich proszków policzyć wolno włącznie należytości za ważenie, za torebki ze zwykłego papieru, owijkę (convolut) i sygnaturę, za każdą dawkę aż do 10 włącznie po . .	5
	wyżej 10 dawek za każdą następną	2
34	Jeżeli przepisano torebki z papieru woskowego, parafinowego lub pergaminowego, lub też, jeżeli użycie takowych jest nieodzownem, to wolno w takim razie za każde 2 sztuki policzyć więcej o	2
35	Jeżeli przepisano wydanie podzielonych proszków w torebkach opłatkowych (in capsulis amylaceis), to za podzielenie i torebki wolno policzyć za każdą dawkę .	5

		halerzy
36	Za wydanie leków w torebkach z nakrywkami (in capsulis operculatis) wraz z torebkami, aż do 30 dawek za za każdą dawkę po	5
	wyżej 30 dawek za każdą następną po . . .	3
37	Jeżeli do proszków zapisane są bezbarwne, krajane opłatki, wolno za nie wraz z ekspedycyą w torebkach papierowych porachować za każdy 1 proszek . .	1
	Uwaga. Przez oznaczenie „pulv.“ w cenniku leków, rozumieć zawsze należy proszek najmielszy (pulvis subtilissimus).	
38	Za zmięszanie grubych proszków bez względu na to, czy mają być wydane podzielone lub nie,	
	aż do 200 gr. włącznie	10
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość aż do 200 gr. po	5
39	Za zmięszanie ziółek w każdej ilości	5
40	Za podzielenie grubych proszków albo ziółek (species) na więcej dawek wraz z ważeniem, z torebką, owijką i sygnaturą, za każdą dawkę	5
	Maści i mazidła (linimenta).	
41	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie kilku maści lub tłuszczów, lub też przez zmięszanie maści i tłuszczów z szarem mydłem lub z cieczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	20
	za większe ilości	30
	Uwagi: *a)* Za zmięszanie olejków eterycznych lub tłuszczów płynnych z innemi cieczami wolno tylko zarachować należytość za ważenie. Wyjątek stanowią te wypadki, w których chodzi o sporządzenie mleczanki. W tym wypadku należy zarachować cenę podaną w ustępie 11.	
	b) Za sporządzenie mieszaniny z Linimentum saponatocamphoratum z Chloroformem lub z innemi cieczami, wolno policzyć oprócz należytości za ważenie jeszcze kwotę 10 halerzy za stopienie. Za mięszanie Opodeldoku z wyciągami i ciałami stałymi policza się wedle pozycyi 43.	
42	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie proszków, wyciągów i innych niepłynnych artykułów z maściami i tłuszczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	30
	za większe ilości	40
43	Za sporządzenie maści i mazidła przez przetopienie wraz z domięszaniem innych środków i za roztarcie (agitatio) w ilości aż do 200 gr. włącznie . . .	40
	za większe ilości	50

		halerzy
44	Za podzielenie albo kilkakrotne wydanie maści w większej ilości dawek wraz z ważeniem, papierem woskowym, za każdą dawkę	5
	Saturacya.	
45	Za sporządzenie saturacyi wraz z potrzebnemi do tego roztworami za każdą ilość	30
	Ziółka (species) vide Nr. 10, 39 i 40.	
	Czopki, gałki (globuli) i pręciki (bacilli).	
46	Za urobienie lub stopienie masy w celu sporządzenia czopków, gałek lub pręcików z masła kakaowego, masy gelatynowej i innych istot, aż do 15 gr. włącznie .	20
	ponad 15 gr. za każde następne 15 gr. po . . .	10
47	Za uformowanie czopków i gałek wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, za każdą sztukę po . .	10
48	Za uformowanie pręcików wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, aż do 10 sztuk włącznie, za każdą sztukę po	20
	ponad 10 sztuk za każdą następną sztukę . . .	10
	Pieczętowanie.	
49	Za opieczętowanie naczynia przy wydawaniu leku, w razie jeżeli tego zażądano	5
	Ważenie lub liczenie kropel.	
50	Za każde ważenie lub liczenie kropel, potrzebne do sporządzenia lub wydania leku, wyjąwszy te wypadki, w których ważenie lub liczenie kropel objęte już jest w dotyczącej cenie, niżej decigrama	5
	za każde inne podobne ważenie jakoteż liczenie kropli	2
51	Za odliczenie każdej ilości zawartych w cenniku lekarstw lub na składzie utrzymywanych pigułek, pastylek i kołaczyków (trochisci) dla których sporządzenie nie zarachowano jako robotę receptową	2
	Uwaga. Jeżeli lekarz na recepcie oznaczeniem „detur bis, ter i t. d.“ poleca równoczesne kilkakrotne wydanie mięszaniny leków, należy takową tak zarachować, jak gdyby równocześnie sporządzona ogólna ilość w pojedyncze dawki dzieloną być miała. Aptekarz jest przeto tylko upoważnionym oprócz kwoty przypadającej za sporządzenie leku na receptę wydanego zarachować sobie za każdą dawkę za pracę przy rozważeniu przypadającą należytość za ważenie, następnie przy proszkach dzielonych w papierze (ad chartam) wydać się mających, jeżeli takowych nie wydaje w jednym zwoju, za każdy więcej wydany zwój wraz sygnaturą kwotę 5 hal.	
52	Nadzwyczajne, przez lekarzy zarządzane czynności wolno osobno zarachować.	

Cennik naczyń.

	halerzy
Zwykłe zielone flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	6
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	8
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	10
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	15
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	6
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie“:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	8
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	10
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	15
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	20
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	8
Flaszki z szeroką szyjką policzyć można więcej o	3
Grube białe flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	12
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	16
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	20
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	25
„ „ „ „ 500 „ „ za każdą następną pojemości aż znowu do 500 gramów więcej	8
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	15
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	20
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	25
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	30
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	10
Flaszki z szeroką szyjką policzyć można więcej o	5

	halerzy
Żółte, niebieskie lub czarne flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	15
" " " nad 50 " do 200 gr. włącznie .	25
" " " " 200 " więcej o . . .	5
za każde następne 100 gramów.	
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie":*	
za flaszkę o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	20
" " " nad 50 " do 200 gr. włącznie .	25
" " " 200 " więcej o . . .	5
za każde następne 100 gramów.	
Grube białe lub kolorowe flaszki z wązką lub szeroką szyjką z zatyczką szklanną, przykrywką korkową lub zaśrubowaniem metalowem:	
za flaszkę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	30
" " " nad 20 " do 50 gr. włącznie .	45
" " " " 50 " " 100 " " .	55
" " " " 100 " " 200 " " .	65
" " " " 200 " za każdą dalszą pojemności aż znowu do 100 gramów więcej	10
Zakropleńce patentowane:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	40
" " " nad 20 " do 50 gramów włącznie .	50

Zwykłe szklanne słoiki na maści z nakrywkami metalowemi:

	halerzy
za słoik o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	8
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	12
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	14
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	16
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ .	24
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ .	40
„ „ „ „ 500 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	20

Słoiki porcelanowe z nakrywkami metalowemi:

	halerzy
za słoik o pojemności do 20 gramów włącznie	15
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie . .	25
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ . .	35
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ . .	55
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej	15

Pudełka tekturowe bez falcu:

	halerzy
za pudełko o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	10
„ „ „ nad 50 „ do 100 gr. włącznie .	12
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	15
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej . . .	2

Pudełka tekturowe z papierem satynowym i falcem:

	halerzy
za pudełko o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	10
„ „ „ nad 20 „ do 100 gr. włącznie .	15
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	25
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej . . .	5

Pudełka tekturowe z papierem i falcem złoconym mogą być policzone dwukrotnie tak wysoko, jak się zarachowują pudełka z papierem satynowym.

	haler- rzy
Pudełka zasuwane do proszków:	
Aż do ilości do 6 proszków, jeżeli cały ciężar proszków nie przekracza 6 gramów, za pudełko	12
nad 6 proszków za każde następne 6 proszków więcej o . .	4
Aż do ilości do 6 proszków przy całkowitym ciężarze nad 6 gramów za sztukę	15
nad 6 proszków za każde 6 proszków więcej o	5
Tę wyższą cenę należy liczyć także przy wydawaniu torebek opłatkowych i czopków.	
Za pudełka zasuwane z papieru złoconego i z falcem złoconym wolno policzyć podwójną cenę pudełek zasuwanych zwyczajnych.	
Uwaga. Flaszki, słoje i pudełka oblicza się według ciężaru bezwzględnego wydanych w nich substancyj, bez względu na ciężar gatunkowy tychże. Skoro tylko zaś przekroczony jest ciężar jednej ceny ustanowionej, oblicza się najbliższa wyższa cena.	
Przy użyciu flaszek i słojów do umieszczania suchych lekarstw oblicza się ich wielkość według pojemności wody.	
Jeżeli na umieszczenie lekarstwa przyniesiono do apteki próżne pudełka lub zasuwki, jakoteż czyste próżne flaszki lub słoje, należy policzyć tylko połowę ich ceny, z wyjątkiem, jeżeli to lekarstwo wydawane bywa na rachunek funduszów publicznych, lub na rachunek kas chorych *).	
Cennik środków opatrunkowych.	
Wata Bruns'a, zwykłej jakości, krótko włóknista:	
w fabryce opakowana, szczelnie zamknięta i sterylizowana z uwidocznieniem firmy fabrycznej.	
W pakietach 10 i 15 gramowych pokrajana w 10 cm. szerokie paski, w pakietach 50, 100 i 250 gramowych w 20 cm. szerokie paski:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	12
1 „ „ 25 „	20
1 „ „ 50 „	30
1 „ „ 100 „	54
1 „ „ 250 „	120

*) Patrz rozporządzenie Minist. z dnia 5. grudnia 1899 (Dz. u. p. Nr. 241).

	halerzy
Wata Bruns'a doborowej jakości:	
długowłóknista, pokrajana, opakowana, sterylizowana jak wata zwykłej jakości:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	16
1 „ „ 25 „	26
1 „ „ 50 „	40
1 „ „ 100 „	70
1 „ „ 250 „	140
Wata Bruns'a karbolizowana:	
napojona rozczynem z 10% kwasu karbolowego i pokrajana i opakowana jak zwykła wata.	
Zwykła krótkowłóknista jakość:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	20
1 „ „ 25 „	30
1 „ „ 50 „	50
1 „ „ 100 „	90
Doborowa długowłóknista jakość:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	26
1 „ „ 25 „	40
1 „ „ 50 „	64
1 „ „ 100 „	110
Gaza biała odwodniona (hydrophile):	
$^{10}/_{9}$ nitek w każdym kwadratowym centimetrze, 80 cm. szerokości, w ośmioro złożona, opakowana i sterylizowana jak zwykła wata.	
1 pakiet zawierający 1 metr	36
1 „ „ 5 „	160
Gaza karbolizowana:	
sporządzona z powyższej białej gazy odwodnionej przez napojenie rozczynem 10% kwasu karbolowego złożona i opakowana jak gaza biała:	
1 pakiet zawierający $^{1}/_{4}$ metra	20
1 „ „ $^{1}/_{2}$ „	36
1 „ „ 1 „	50
Gaza jodoformowa: *)	
$^{10}/_{9}$ nitek, 80 centimetrów szeroka, w ośmioro złożona. Każdy meter impregnowany taką ilością procentową jodoformu, która odpowiada ciężarowi gazy, przez fabrykanta opakowany i szczelnie zaklejony z uwidocznieniem firmy fabrycznej.	
*) **Uwaga.** Wedle zazwyczaj używanej metody impregnowania, każdy meter gazy bywa nasycony emulzyą sporządzoną przez równomierne rozdzielenie procentowej ilości jodoformu w mieszaninie z 50 gramów alkoholu i gliceryny (w ilości równającej 2 do 7 krotnemu ciężarowi jodoformu).	

	halerzy
10%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	30
1 „ „ $^1/_2$ „	46
1 „ „ 1 „	80
1 „ „ 5 „	350
20%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	36
1 „ „ $^1/_2$ „	60
1 „ „ 1 „	100
1 „ „ 5 „	450
30%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	40
1 „ „ $^1/_2$ „	64
1 „ „ 1 „	120
1 „ „ 5 „	540
50%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	50
1 „ „ $^1/_2$ „	80
1 „ „ 1 „	150
1 „ „ 5 „	700
Opaski (mulowe) odwodnione:	
1% nitek na kwadratowy centimeter:	
Opaska 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . .	16
„ 5 „ „ 8 „ „ . .	20
„ 5 „ „ 10 „ „ . .	26
„ 5 „ „ 12 „ „ . .	30
„ 10 „ „ 6 „ „ . .	30
„ 10 „ „ 8 „ „ . .	40
„ 10 „ „ 10 „ „ . .	50
„ 10 „ „ 12 „ „ . .	60
Opaski organtynowe:	
sztywne (zwane niebieskie opaski) 1% nitek na 1 □centr.:	
Opaska 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . .	16
„ 5 „ „ 8 „ „ . .	20
„ 5 „ „ 10 „ „ . .	26
„ 10 „ „ 6 „ „ . .	30
„ 10 „ „ 8 „ „ . .	40
„ 10 „ „ 10 „ „ . .	50

	halerzy
Opaski kalikotowe:	
nieblichowane $^{22}/_{20}$ nitek na kwadratowy centim.:	
Opaska 5 metr. długa, 4 centimetr. szeroka . . .	16
„ 5 „ „ 6 „ „ . . .	20
„ 5 „ „ 8 „ „ . . .	30
„ 5 „ „ 10 „ „ . . .	36
„ 10 „ „ 4 „ „ . . .	30
„ 10 „ „ 6 „ „ . . .	40
„ 10 „ „ 8 „ „ . . .	60
„ 10 „ „ 10 „ „ . . .	70
Opaski muselinowe:	
blichowane (odwodnione) $^{22}/_{20}$ nitek na kwadratowy centimetr.:	
Opaski 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . . .	26
„ 5 „ „ 8 „ „ . . .	36
„ 5 „ „ 10 „ „ . . .	40
„ 10 „ „ 6 „ „ . . .	50
„ 10 „ „ 8 „ „ . . .	70
„ 10 „ „ 10 „ „ . . .	80
Opaski gipsowe:	
sztywne opaski organtynowe impregnowane sproszkowanym gipsem, złożone w gipsie i zamknięte w blaszanych puszkach:	
5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka	50
5 „ „ 8 „ „	60
Płótno guttaperchowe:	
90 centimetrów szerokie, 1 meter ważący 80 do 85 gramów.:	
W ilości do 50 gramów, 1 gram . . .	4
W ilości nad 50 gramów, każde 2 gramy . . .	6
Batyst Billrotha:	
85 centimetrów szeroki, I-ej jakości:	
za 1/4 metra	60
„ 1/2 „	110
„ 1 „	200
85 centimetrów szeroki II-ej jakości:	
za 1/4 metra	50
„ 1/2 „	90
„ 1 „	170

	halerzy
Jedwab karbolizowany:	
na wałeczkach zwinięty, sterelizowany i przechowany w zakorkowanym flakonie w rozczynie 5% kwasu karbolowego. Koniec nitki do wyciągania przez korek wystający:	
1 flakon zawierający 1 gram jedwabiu grubości od Nr. 0 do 3 włącznie	80
Karbolizowany katgut:	
w rozczynie 5% kwasu karbolowego:	
1 flakon z dwoma zwojami, $2^1/_2$ metr. długości, grubości od Nr. 0 do Nr. 3 włącznie	130
Karbolizowane sączki (dreny) gumowe:	
w rozczynie 5% kwasu karbolowego:	
1 flakon w czterych grubościach 5, 6, 7 i 8, milimetrów średnicy, $^1/_4$ metr. po	160

Przybory potrzebne akuszerkom

w myśl rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. września 1897 (Dz. u. p. Nr. 216)

Pozycya		Cena halerzy
1	Jedna koneweczka (irrigator) **pojemności** 1 litra, z poniklowanej blachy	160
	do tego 1½ metra czerwonego **gumowego węża** .	180
	Jeden **kurek z twardej gumy** z oliwkami na obu końcach	100
2	Jedna **kanka maciczna** z grubego szkła . . .	30
	do tego jeden czerwony **wąż gumowy**	12
3	Jedna **kanka stolcowa** z twardej gumy dla dorosłych .	34
	„ „ „ „ „ „ dzieci .	34
	do tego jeden czerwony **wąż gumowy**	8
4	Jeden **cewnik** kobiecy z srebra chińskiego z pełnem zakończeniem	120
5	Jedna **szczoteczka druciana** do oczyszczania kanki macicznej	4
	Jedna **szczoteczka druciana** do oczyszczania kateteru .	4
6	Jedne **nożyczki pępowinowe** z zaokrąglonymi końcami	210
7	Jedna wiązka **tasiemek pępowinowych** 9 metrów .	24
	do tego **puszka metalowa**	46
8	Jedne nożyczki **do paznogci**	144
9	Jeden **pilnik do paznogci**	46
10	Jedna szczotka ze sierści do **mycia rąk** 10 cm. długa a 4 cm. szeroka	104
	do tego **puszka metalowa**	68
11	Jeden słoik szklany na 50 gm. **szarego mydła** . .	108
12	Jedna niebieska lub żółta **flaszka** na **kwas karbolowy, Lysol** lub **Kresol** z wypalonym napisem, objętości 150 gm.	160
13	Jeden **cylinder szklany do mierzenia** objętości 50 gm., z wyrytą podziałką, która oznacza zawartość 10, 20, 30 gramów	100
14	Jeden **słoik szklany** z zatyczką szklaną i wypalonym napisem na 50 gm. **waseliny**	100
15	Jedna **flaszka** z korkiem szklanym i wypalonym napisem na 25 gm. **kropli Hofmanna**	100

Pozycya		Cena halerzy
16	Jedna **flaszka** z szklanym korkiem i wypalonym napisem na 25 gm. **tynktury cynamonowej** . . .	100
17	Jedna **flaszka** z szklanym korkiem i wypalonym napisem na 10 gm. **nadmanganezianu potaszu** (Kali hypermanganicum	90
18	Jeden **ciepłomierz do kąpieli** według Celsiusa . .	136
	Jeden **ciepłomierz** (maksymalny) do mierzenia **ciepłoty ciała** według Celsiusa	220
	Uwaga. Od powyższych cen należy się akuszerkom 10% opustu.	

Cennik środków leczniczych dla zwierząt*).

	Ilość gramy	Cena halerzy
Acetum pyrolignos. crudum	1000	60
Acidum carbolicum crud. flav. 100%	100	10
Acidum hydrochloricum concentr. crud.	„	6
„ nitricum concentr. crud.	„	12
„ sulfuricum Anglic.	„	6
Aloë gross. pulv.	„	22
Ammoniacum gross. pulv.	„	50
Ammonium chloratum sublim.	„	20
Argentum nitric. fus. venale	1	14
Asa foetida	100	70
„ „ gross. pulv.	„	90
Carbo Ligni depurat.	„	15
Cortes Quercus gross. pulv.	„	14
Euphorbium gross. pulv.	10	8
Ferrum sulfuricum venale	100	4
Flores Chamomillae vulgaris (IIda) gross. pulv. . .	„	40
„ Cinae gross. pulv	„	30
Folia Sennae de Tinnevelly gross. pulv.	„	35
Fructus Anisi vulgaris gross. pulv.	„	30
„ Carvi gross. pulv.	„	24
„ Foeniculi gross. pulv.	„	30
„ Juniperi gross. pulv.	„	12
„ Lauri „ „	„	20
Gallae gross. pulv.	„	40
Gummi Acaciae elect. (IIda)	„	70
Kalium sulfuricum pulv.	„	24
Magnesium sulfuricum	„	8
Natrium carbonic. cryst. venale	„	5
„ sulfuric. cryst. venale	„	4
Oleum Olivae (IIda)	„	30
Radix Althaeae elect. (IIda) gross. pulv.	„	30
„ Angelicae gross. pulv.	„	34
„ Calami aromat. gross. pulv.	„	20
„ Filicis maris gross. pulv.	„	40
„ Gentianae gross. pulv.	„	28
Radix Jalapae gross. pulv.	„	60
Radix Liquiritiae decort. gross. pulv.	„	40
„ Valerianae gross. pulv.	„	26
„ Zingiberis „ „	„	40
Semen Sinapis pulveratum	„	20

*) Porównaj §. 23. Minist. rozp. z dnia 5. grudnia 1899 (Dz. u. p. Nr. 241).

	Ilość gramy	Cena halerzy
Stibium sulf. aur. pulv. venale	10	8
Stibium sulfurat. nigrum pulv. venale	100	30
Styrax liquidus venalis	"	40
Sulfur sublimat. lotum venale	"	10
Vaselinum	"	30
Zincum oxydatum purum venale	"	60

Spis środków leczniczych

farmakopei zawierających wyskok, przy wydawaniu których za zezwoleniem krajowej władzy politycznej dozwoloną jest podwyżka do ustanowionej ceny w cenniku leków po myśli §. 15. rozporządzenia z dnia 5. grudnia 1899 Dz. u. p. Nr. 241 co do taksy.

Extractum Hydrastidis fluidum
„ Quebracho fluidum
„ Rhamni Purshiani fluid.
Linimentum saponato-camphor.
Mixtura oleoso-balsamica
Spiritus Aetheris
„ Anisi
„ aromaticus
„ camphoratus
„ Carvi
„ Ferri sesquichlor. aeth.
„ Juniperi
„ Lavandulae
„ Menthae piper.
„ Rosmarini
„ saponatus
„ Saponis kalini
„ Vini concentratus
„ dilutus
Tinctura Absynthii compos.
Tinctura Aconiti radicis
Tinctura Arnicae
Tinctura Aurantii cortic.
Tinctura Belladonnae fol.
Tinctura Benzoës
„ Calami aromatic.
Tinctura Cantharidum
Tinctura Cascarillae
„ Catechu
„ Chamomillae
„ Chinae compos.
Tinctura Colchici semin.
„ Digitalis
Tinctura Gallarum
„ Guajaci
Tinctura Ipecacuanhae
„ Jodi
„ Lobeliae
Tinctura Myrrhae
„ Ratanhiae
„ Spilanthis composita
Tinctura Strychni
Tinctura Valerianae
„ Vanillae

Dodatek.

Tablica I,

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków w szafie dającej się zamknąć.

Acidum arsenicosum.
Atropinum sulfuricum.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Physostigminum salicylicum.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Strychninum nitricum.
Veratrinum.

Tablica II,

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków.

Acidum aceticum concentratum.
Acidum carbolicum crystallisatum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Acidum hydrochloricum concentratum.
Acidum nitrico-nitrosum.
Acidum nitricum concentratum.
Acidum sulfuricum concentratum.
Ammonia.
Amylium nitrosum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata.
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Coffeinum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Conii herbae.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.
Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.
Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Fructus Colocynthidis.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.
Herba Sabinae.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.

Jodum.
Kalium hydrooxydatum.
Kreosotum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Oleum Crotonis.
Oleum Sinapis aethereum.
Opium.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Pulvis Ipecacuanhae opiatus.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Santoninum.
Secale cornutum.
Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanthi.
Semen Strychni.
Stibium Kalio-tartaricum.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.
Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici seminis.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii simplex.
Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Vinum Colchici seminis.
Vinum Stibii Kalio-tartarici.
Zincum chloratum.

Tablica III,

podaje największe dawki leków dla dorosłej osoby, której lekarz przy zapisywaniu do wewnętrznego*) użycia nie śmie przekroczyć, jeżeli nie dołączy wykrzyknika (!).

	Największa dawka pojedyńcza (w gramach)	Największa dawka dzienna (w gramach)
Acidum arsenicosum	0·005	0·02
Acidum carbolicum	0·10	0·50
Apomorphinum hydrochloricum	0·01	0·05
Aqua Amygdalarum amararum concentrata . .	1·50	5·00
Aqua Laurocerasi	1·50	5·00
Argentum nitricum	0·03	0·20
Atropinum sulfuricum	0·001	0·003
Cantharides	0·05	0·20
Chloralum hydratum	3·00	6·00
Cocainum hydrochloricum	0·10	0·30
Coffeinum	0·20	0·60
Cuprum sulfuricum qua emeticum	0·40	—
Extractum Aconiti radicis	0·03	0·12
Extractum Belladonnae foliorum	0·05	0·20
Extractum Cannabis Indicae	0·10	0·30
Extractum Colocynthidis	0·05	0·20
Extractum Conii herbae	0·20	0·60
Extractum Hyoscyami foliorum	0·10	0·50
Extractum Opii	0·10	0·40
Extractum Scillae	0·20	1·00
Extractum Secalis cornuti	0·50	1·50
Extractum Strychni	0·05	0·15
Folia Belladonnae	0·20	0·60
Folia Digitalis	0·20	0·60
Folia Hyoscyami	0·30	1·00
Folia Stramonii	0·30	1·00
Fructus Colocynthidis	0·30	1·00
Herba Conii	0·30	2·00
Hydrargyrum bichloratum corrosivum . . .	0·03	0·10
Hydrargyrum bijodatum rubrum	0·03	0·10
Hydrargyrum jodatum flavum	0·05	0·20
Hydrargyrum oxydatum flavum	0·03	0·10

*) Według rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. lutego 1892, L. 27.167 z 1891 winna być powyższa tabela zastosowaną także przy zapisywaniu zawartych w niej artykułów do zewnętrznego użytku stosownie do ilości wessanego dzielnie skutkującego leku.

	Największa	
	dawka pojedyńcza	dawka dzienna
	w gramach	
Jodoformium	0·20	1·00
Jodum	0·03	0·10
Kreosotum	0·10	0·50
Lactucarium	0·30	1·00
Morphinum hydrochloricum	0·03	0·12
Oleum Crotonis	0·05	0·10
Opium	0·15	0·50
Physostigminum salicylicum	0·001	0·003
Pilocarpinum hydrochloricum	0·03	0·06
Plumbum aceticum	0·10	0·50
Radix Aconiti	0·10	0·50
Radix Belladonnae	0·07	0·30
Santoninum	0·10	0·30
Secale cornutum	1·00	5·00
Semen Strychni	0·12	0·50
Solutio arsenicalis Fowleri	0·50	2·00
Stibium Kalio-tartaricum	0·20	0·50
Strychninum nitricum	0·007	0·02
Tinctura Aconiti radicis	0·50	1·50
Tinctura Belladonnae foliorum	1·00	4·00
Tinctura Cantharidum	0·50	1·00
Tinctura Colchici seminis	1·50	5·00
Tinctura Digitalis	1·50	5·00
Tinctura Jodi	0·30	1·00
Tinctura Lobeliae	1.00	5·00
Tinctura Opii crocata	1·50	5·00
Tinctura Opii simplex	1·50	5·00
Tinctura Strophanti	1·00	3·00
Tinctura Strychni	1·00	3·00
Veratrinum	0·005	0·02
Vinum Colchici seminis	1·50	5·00
Zincum sulfuricum qua emeticum	0·80	—

Tablica IV,

zawiera te leki, które wydawać bez przepisu lekarza aptekarzom jest zabronione.

Acidum arsenicosum.
Acidum carbolicum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Aloë.
Amylium nitrosum.
Antifebrinum.
Antipyrinum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Atropinum sulfuricum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Coffeinum.
Cuprum sulfuricum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Aloës.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Conii herbae.
Extractum Filicis maris.
Extractum Granati.
Extractum Hydrastidis.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.
Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.
Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Fructus Colocynthidis.
Fructus Papaveris.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.

Herba Lobeliae.
Herba Sabinae.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum.
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.
Jodum.
Kreosotum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Oleum Crotonis.
Oleum Sinapis aetherum.
Opium.
Physostigminum salicylicum.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Hydrastidis.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Santoninum.
Secale cornutum.
Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanti.
Semen Strychni.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Stibium Kalio-tartaricum.
Stibium sulfuratum aurantiacum.
Strychninum nitricum.
Syrupus Ipecacuanhae.
Syrupus Papaveris.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.
Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.

Tinctura Opii simplex.
Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Veratrinum.
Vinum Colchici
Vinum Stibii Kalio-tartarici.
Zincum chloratum.
Zincum sulfuricum.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1900. Wydano i rozesłano dnia 10. maja 1900. Część VII.

Nr. 34.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. marca 1900 L. 15.620, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Mosty wielkie na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy §. 82. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Mosty wielkie na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na lat pięć, a to począwszy od dnia wydania niniejszego rozporządzenia do końca roku 1904.

Lwów, dnia 10. marca 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 35.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 27. lutego 1900 L. 11.017, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Zbarażu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach gminnych ze Zbaraża do Podwołoczysk i ze Zbaraża do Berezowicy małej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Zbarażu udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895 Dz. u. kr. Nr. 22. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach gminnych ze Zbaraża do Podwołoczysk i ze Zbaraża do Berezowicy małej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drogach gminnych ze Zbaraża do Podwołoczysk i ze Zbaraża do Berezowicy małej Wydziałowi powiatowemu w Zbarażu jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy tak na drodze ze Zbaraża do Podwołoczysk jak i na drodze ze Zbaraża do Berezowicy małej na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 27. lutego 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 36.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 27. lutego 1900 L. 11.018, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Gródku koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Gródek-Załuż na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Gródku udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895 Dz. u. kr. Nr. 23. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Gródek-Załuż na dalszy przeciąg lat pięciu pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Gródek-Załuż Wydziałowi powiatowemu w Gródku jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona

droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze:

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej opłaty mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 27. lutego 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 37.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. marca 1900 L. 14.740 w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Skałacie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Podwołoczyska-Grzymałów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na

przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Skałacie udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 30. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 44. koncesyi, do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Podwołoczyska-Grzymałów na dalszy przeciąg lat pięciu pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Podwołoczyska-Grzymałów Wydziałowi powiatowemu w Skałacie jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch stacyach, na każdej według nanastępującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze;

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 16. marca 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 38.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. marca 1900, L. 14.824 w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Przemyślanach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Gliniany-Jaktorów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Przemyślanach udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895 Dz. u. kr. Nr. 23. koncesyi, do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Gliniany-Jaktorów na dalszy przeciąg lat pięciu pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie :

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Gliniany-Jaktorów Wydziałowi Powiatowemu w Przemyślanach jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 16. marca 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 39.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. marca 1900 L. 19.923, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Muszyna na pobór 80% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Na mocy §. 82. ustawy gminnej z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala gminie Muszyna na pobór 80% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina na przeciąg lat pięciu (5), a to począwszy od dnia wydania niniejszego rozporządzenia do końca roku 1904.

We Lwowie, dnia 23. marca 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 40.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 26. stycznia 1900 L. 3.752, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Żydaczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzezina-Rozdół-Rozwadów i od mostu powiatowego na rzece Stryju pod Żydaczowem i Iwanowicami na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Żydaczowie, udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 10. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 28. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzezina-Rozdół-Rozwadów i od mostu powiatowego na rzece Stryju pod Żydaczowem i Iwanowicami na dalszy przeciąg lat pięciu pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Żydaczowie przedłuża się na dalszych pięć lat prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzezina-Rozdół-Rozwadów i od mostu powiatowego na rzece Stryju pod Żydaczowem i Iwanowicami, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta na drodze powiatowej Brzezina-Rozdół Rozwadów pobierać należy na jednej stacyi mytniczej według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze.

Opłatę myta od mostu powiatowego na rzece Stryju pod Żydaczowem a Iwanowicami pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze;

d) od jednej osoby, czy to idącej, czy to jadącej na wozie, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) halerze.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 26. stycznia 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 41.

U s t a w a

z dnia 18. marca 1900 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zmieniająca §. 3. statutu krajowego z dnia 26. lutego 1861 roku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Postanowienia §. 3. statutu krajowego z dnia 26. lutego 1861 roku i ustawy z dnia 20. września 1866 roku, zawierającej dodatek do §. 3. sta-

tutu krajowego (Dz. u. i rozp. kr. Nr. 22.) w brzmieniu ustawy z dnia 23. maja 1896 Dz. u. kr. Nr. 32. znoszą się.

§. 3. statutu krajowego ma brzmieć jak następuje:

Sejm krajowy składa się ze stu sześćdziesięciu jeden członków, mianowicie:

a) z trzech arcybiskupów lwowskich, księcia biskupa krakowskiego, dwóch biskupów przemyskich, biskupa tarnowskiego i biskupa stanisławowskiego.

W razie wakującej stolicy arcybiskupiej lub biskupiej, administrator dyecezyi jest członkiem Sejmu krajowego;

b) z prezesa Akademii umiejętności w Krakowie;

c) z rektorów uniwersytetu krakowskiego i lwowskiego, tudzież rektora szkoły politechnicznej lwowskiej;

d) ze stu czterdziestu dziewięciu posłów wybranych, a to:

I. czterdziestu czterech posłów z klasy wielkich posiadłości gruntowych;

II. z trzydziestu jeden posłów miast w ustawie wyborczej wymienionych i izb handlowych i przemysłowych;

III. z siedemdziesięciu czterech posłów reszty gmin Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w wykonanie z dniem jej ogłoszenia co do powołania na członków Sejmu krajowego prezesa Akademii umiejętności w Krakowie i rektora szkoły politechnicznej we Lwowie, oraz co do wyboru dodatkowych 5 posłów z kuryi miejskiej z okręgów wyborczych Podgórze-Wieliczka, Bochnia-Wadowice, Gorlice-Jasło, Sanok-Krosno, Brzeżany-Złoczów.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 18. marca 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 42.

U s t a w a

z dnia 18. marca 1900 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zmieniająca §§. 2., 3., 45., 47. i 49. sejmowej ordynacyi wyborczej z dnia 26. lutego 1861 r.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§. 2., 3., 45., 47. i 49 sejmowej ordynacyi wyborczej z dnia 26. lutego 1861 r. i ustawy z 23. maja 1896 Nr. 33 Dz. u. kr. znoszą się w obecnej osnowie i mają brzmieć, jak następuje:

§. 2.

Pod względem wyboru posłów z miast tworzy główne miasto Lwów jeden okręg wyborczy.

Równie tworzą miasta. a) Kraków, b) Przemyśl, c) Stanisławów, d) Tarnopol, e) Brody, f) Jarosław, g) Drohobycz, h) Biała, i) Nowy Sącz, k) Tarnów, l) Rzeszów, m) Sambor, n) Stryj, o) Kołomyja.

Każde jeden okręg wyborczy.

Nadto tworzą miasta p) Podgórze i Wieliczka razem jeden okręg wyborczy,

r) Bochnia i Wadowice razem jeden okręg wyborczy,
s) Gorlice i Jasło „ „ „ „
t) Sanok i Krosno „ „ „ „
u) Brzeżany i Złoczów „ „ „ „

Każde z tych miast jest oraz miejscem wyborów.

§. 3.

Lwów wybiera sześciu, Kraków czterech posłów, a każdy z innych w §. 2. wymienionych okręgów wyborczych po jednym.

W okręgach wyborczych utworzonych z dwóch miejsc, głównem miejscem wyborów jest miejscowość na pierwszem miejscu wymieniona.

Wszyscy do wyboru uprawnieni każdego miasta tworzą jedno ciało wyborcze.

§. 45.

Gdy wszyscy obecni wyborcy głosy swe podadzą, prezydujący Komisyi wyborczej głosowanie ogłosić ma za skończone; poczem podwójny spis głosowania przez Komisyę wyborczą i Komisarza wyborczego podpisanym i natychmiast skrutynowanie rozpoczętem będzie. Rezultat ukończonego obliczenia głosów prezydujący Komisyi wyborczej natychmiast ogłosić powinien.

W okręgach wyborczych utworzonych z dwóch miejsc wyborów przewodniczący Komisyi wyborczej dodać powinien, że o ogólnym rezultacie głosowania dowiedzieć się będzie można w głównem miejscu wyborów. Komisarz wyborczy odeszle akta natychmiast temu urzędnikowi politycznemu, któremu poruczono ułożenie ogólnego rezultatu wyboru w głównem miejscu wyborów. Ten ostatni zaś winien zbadać z nadesłanych aktów wyborczych ogólny wynik głosowań w obu miejscach wyborów i takowy pisemnie zestawić.

§. 47.

Jeżeliby przy głosowaniu na jednego lub drugiego wybrać się mającego posła nie wypadła taka większość głosów, wówczas przedsięwziętem będzie drugie skrutynium, a gdyby i przy tem potrzebna większość głosów do skutku nie przyszła, przystąpi się do ściślejszego wyboru.

W okręgach wyborczych, złożonych z dwóch miejsc wyborów, czynności te w obydwu miejscach wyborów zarządzi starosta powiatowy, w którego powiecie leży główne miejsce wyborów.

§. 49.

Gdy potrzebna ilość posłów należycie wybraną została, protokół czynności wyborczej będzie zamknięty przez członków Komisyi wyborczej i komisarza rządowego podpisany wspólnie, przy załączeniu spisów głosowania i list obliczania głosów, a względem wyboru posłów gmin wiejskich także przy równoczesnem załączeniu aktów wyboru wyborców zapieczętowany, napisem treść wyrażającym opatrzony i komisarzowi rządowemu dla przesłania go Namiestnikowi oddany.

W okręgach wyborczych złożonych z dwóch miejsc wyborów należy po sprawdzeniu w głównem miejscu wyborów ostatecznego ogólnego wyniku, spisany z tej czynności akt ostateczny wraz ze wszystkimi z Komisyi wyborczych nadesłanymi aktami odesłać Namiestnikowi kraju. Odnosi się to w razie ściślejszego wyboru także do aktów zarządzenie to uzasadniających.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w wykonanie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Zaraz po ogłoszeniu niniejszej ustawy przeprowadzone będą wybory pięciu posłów z miast Podgórze i Wieliczka, Bochnia i Wadowice, Gorlice i Jasło, Sanok i Krosno, Brzeżany i Złoczów.

Mandaty posłów wybranych przy tych wyborach trwać będą tylko do końca VII. peryodu wyborczego Sejmu galicyjskiego.

Art. IV.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 18. marca 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 43.

U s t a w a

z dnia 10. kwietnia 1900 zezwalająca gminie król. stoł. miasta Lwowa na pobór na rzecz funduszu ubogich tegoż miasta opłaty gminnej od wkładek totalizatora przy wyścigach konnych we Lwowie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Gminie król. stoł. miasta Lwowa pozwala się pobierać na rzecz funduszu miejscowych ubogich dwa i pół procent ($2^1/_2$%) od wkładek totalizatora przy wyścigach konnych we Lwowie.

Art II.

Powyższa opłata ma być pobieraną w ten sposób i przez te same organa jak i 5% opłata skarbowa wprowadzona na podstawie §. 7. ustawy z dnia 31. marca 1900 Dz. p. p. Nr. 53.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 10. kwietnia 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r.

Nr. 44.

U s t a w a

z dnia 10. kwietnia 1900 zezwalająca gminie król. stoł. miasta Krakowa na pobór na rzecz funduszu ubogich tegoż miasta opłaty gminnej od wkładek totalizatora przy wyścigach konnych w Krakowie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie król. stoł. miasta Krakowa pozwala się pobierać na rzecz funduszu miejscowych ubogich dwa i pół procent ($2\frac{1}{2}$%) od wkładek totalizatora przy wyścigach konnych w Krakowie.

Art. II.

Powyższa opłata ma być pobieraną w ten sam sposób i przez te same organa jak i 5% opłata skarbowa wprowadzona na podstawie §. 7. ustawy z dnia 31. marca 1900 Dz. p. p. Nr. 53.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 10. kwietnia 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1900. Wydano i rozesłano dnia 1. czerwca 1900 Część VIII.

Nr. 45.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 27. lutego 1900 L. 11.020, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Stanisławowa koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie miasta Stanisławowa udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz u. kr. Nr. 32. koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się gminie miasta Stanisławowa na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32., z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80., zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5 lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Stanisławowa pobierać ma myto kopytkowe na następujących dziewięciu do miasta prowadzących drogach:

1. Mykietyńce-Knihynin,
2. Krechowce-Knihynin,
3. Pasieczna-Knihynin,
4. Opryszowce-Knihynin,
5. Czukałówka-Knihynin,
6. Krechowce-Knihynin (ulica Lipowa),
7. Zagwóźdź-Knihynin,
8. Wołczyniec-Knihynin,
9. na drodze do kolei żelaznej.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

1. od konia, osła lub muła w zaprzęgu 6 (sześć) halerzy;
2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;
3. od każdej sztuki była pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;
4. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie, i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, roboty uskutecznione zostały, i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 25. ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885, względnie §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina miasta Stanisławowa, pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi poli-

tyczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z dnia 7. lipca 1885 i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 24. września 1886, względnie ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72. Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Stanisławowa pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 27. lutego 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 46.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 27. lutego 1900 L. 11.019, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Tarnopola koncesyi do pobierania opłat kopytkowych na dalsze trzy lata.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie miasta Tarnopola, udzielonej ustawą krajową z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Gminie miasta Tarnopola przedłuża się na trzy lata prawo do pobierania myta kopytkowego przy ośmiu rogatkach miejskich przy wjazdach do miasta, a mianowicie:

1. na Lwowskiej,
2. na Stawowej,
3. na Przewalisze,
4. na Brodzkiej,
5. na Zbarazkiej,
6. na Smykowskiej,
7. na Mikulinieckiej,
8. na Petrykowieckiej.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, buhajów, mułów i osłów, niemniej od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 2 (dwa) halerze; wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach wszelkiego rodzaju, za które nie opłaca się myta kopytkowego;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jak również od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) halerz.

Art. II.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. III.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. IV.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. V.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu IV.

Art. VI.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego roboty uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z poboru myta kopytkowego wpłynął, był na ten cel obrócony i wyczerpany.

Art. VII.

Kontrolę nad robotami i około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl § 25. ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885, a względnie §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej opłatę kopytkową.

Art. VIII.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z dnia 7. lipca 1885 i wykonawczym

regulaminem drogowym z dnia 24. września 1886, a względnie ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 i wykonawczym regulaminem z dnia 20. grudnia 1897.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych placów, ulic i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art. IX.

Od zwierząt wyżej poszczególnionych, to jest opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina, pobierająca myto kopytkowe, pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 27. lutego 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 47.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 3. kwietnia 1900 L. 19.911, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania mostów na rzekach Czerchawce i Błażówce, przy drodze gminnej w Czerchawie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Samborze udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 30. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 44. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania mostów na rzekach Czerchawce i Błażówce przy drodze gminnej w Czerchawie na dalszy przeciąg lat pięciu pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej w Czerchawie od mostów na rzekach Czerchawce i Błażówce Wydziałowi powiatowemu w Samborze jako władzy nadzorującej na rzecz tychże mostów, do utrzymywania których obowiązaną jest zresztą gmina i obszar dworski, na których terytoryum omycone mosty się znajdują, uiszczać w miarę potrzeby prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta mostowego pobierać należy przy jednej rogatce według następującego wymiaru:

1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 4 (cztery) halerze;

2. od bydląt pędzonych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 4 (cztery) halerze;

b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) halerze;

c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) halerze;

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Czerchawie wolni są od ponoszenia tej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze tych myt mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 3. kwietnia 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 48.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 30. stycznia 1900 L. 3.967, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Husiatynie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Husiatyna do Horodnicy na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Husiatynie udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 10. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 28. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Husiatyna do Horodnicy na dalszy przeciąg lat pięciu pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Husiatynie przedłuża się na dalszych pięć lat prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Husiatyna do Horodnicy na jednej stacyi mytniczej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 30. stycznia 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 49.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 16. lutego 1900 L. 9.721, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Jabłonówki do Chołojowa w Połonicznej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 10. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 28. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na dalszy przeciąg lat pięciu pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej przedłuża się na lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Jabłonówki

do Chołojowa w Połonicznej pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 16. lutego 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 50.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 16. stycznia 1900 L. 85.470, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Mielcu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Bugaj-Otałęż na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Mielcu udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 10. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 28. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Bugaj-Otałęż na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Bugaj-Otałęż Wydziałowi powiatowemu w Mielcu jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Myto na stacyi w Jaślanach:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

2. Myto na stacyi w Otałęży:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 16. stycznia 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 51.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 13. kwietnia 1900 L. 22.514, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Czortkowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Dżuryn-Bazar na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Czortkowie udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 49. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Dżuryn-Bazar na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Dżuryn-Bazar Wydziałowi powiatowemu w Czortkowie jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej, lub o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 13. kwietnia 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 52.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 13. kwietnia 1900 L. 22.870, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Dobromilu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Krościenko-Kuźmina na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Dobromilu udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 28. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Krościenko-Kuźmina na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Dobromilu przedłuża się na lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Krościenko-Kuźmina pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 13. kwietnia 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 53.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 13. kwietnia 1900 L. 25.711, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Złoczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Złoczowsko-Ożydowskiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Złoczowie, udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 28. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Złoczowsko-Ożydowskiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Złoczowie przedłuża się na lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Złoczowsko-Ożydowskiej, na 2 stacyach, a to pod Złoczowem i Białym Kamieniem pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy na każdej z tych stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 13. kwietnia 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 54.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem. z dnia 13. kwietnia 1900 L. 22.515. w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Czortkowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Wierzbowiec-Białobożnica, tudzież od mostu na rzece Serecie i drogi dojazdowej Czortków-Wygnanka na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Czortkowie udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 49. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Wierzbowiec-Białobożnica, tudzież od mostu na rzece Serecie i drogi dojazdowej Czortków-Wygnanka na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art I.

Reprezentacyi powiatowej w Czortkowie przedłuża się na lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych, a mianowicie:

1. Na drodze powiatowej Wierzbowiec-Białobożnica, pod warunkiem utrzymywania tej drogi w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, wedle następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze;

2. Od mostu na rzece Serecie, Wydziałowi powiatowemu w Czortkowie na rzecz funduszu konserwacyjnego mostu na rzece Serecie i drogi dojazdowej Czortków-Wygnanka, do utrzymania których obowiązane są strony

konkurencyjne w myśl postanowień ustawy z dnia 15. kwietnia 1881 (Dz. u. kr. Nr. 46.), tudzież noweli z dnia 9. marca 1888 (Dz. u. kr. Nr. 38.), według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze;

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 13. kwietnia 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 55.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 31. marca 1900 do L. 34.101, co do ustanowienia jezdnego pocztowego za czas od dnia 1. kwietnia do dnia 30. września 1900.

Jezdne pocztowe od konia i za miriameter ustanawia się na czas od 1. kwietnia 1900 do końca września 1900, jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdę extra pocztą		Za jazdę pocztą zwyczajną	
	K	h	K	h
Brzeżany, Kołomyja, Lwów, Sambor, Stanisławów, Złoczów	1	81	1	51
Czortków, Przemyśl, Stryj, Tarnopol	1	84	1	53
Tarnów, Żółkiew	1	88	1	57
Rzeszów, Nowy Sącz, Sanok	1	93	1	61
Kraków, Wadowice	1	99	1	66

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego, na odnośną odległość za jednego konia.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie wozu pocztowego pozostają niezmienione.

We Lwowie, dnia 31. marca 1900.

Seferowicz w. r.

Nr. 56.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 24. kwietnia 1900 L. 25.021, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Cieszanowie, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Cieszanowsko-Chotylubskiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Cieszanowie udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 30. kwietnia 1895 Dz. u. kr. 44., koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Cieszanowsko-Chotylubskiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Cieszanowsko-Chotylubskiej Wydziałowi powiatowemu w Cieszanowie jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od była pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 24. kwietnia 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa-Chamiec w. r.

Nr. 57.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 10. maja 1900 L. 4.527/pr., o tymczasowym poborze dodatków do podatków państwowych bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w czasie od 1. kwietnia do 31. maja 1900.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z 29. kwietnia 1900 raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o tymczasowym poborze dodatków do państwowych podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w czasie do 31. maja 1900.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. dodatek do podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i 5% podatku od domów od podatku domowo-czynszowego uwolnionych w wysokości 60 hal. od każdej korony przypisanej do poboru należytości podatkowej; dodatek ten jednak w mieście Krakowie, tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim tylko w wysokości 49 hal. od każdej korony pobieranym być ma;

2. dodatek od wszelkich państwowych podatków osobistych, zaprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896 Nr. 220 Dz. u p. z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w wysokości 66 hal. od każdej korony

przypisanej do poboru należytości podatkowej, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień unormowanych Najwyższem postanowieniem z 25. listopada 1858 ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 27. listopada 1858 Dz. u. p. Nr. 220.; w mieście Krakowie jednak, tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim dodatek ten pobieranym będzie tylko w wysokości 55 hal. od każdej korony.

Wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 1. maja 1900 L. 15.220 podaje się to obwieszczenie do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1900. Wydano i rozesłano dnia 10. czerwca 1900. **Część IX.**

Nr. 58.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 17. maja 1900 L. 3557/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 25. marca 1900 r. raczył Najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

I.

Uchwała

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Sanok-Mrzygłód.

Art. 1.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Sanok-Mrzygłód Wydziałowi powiatowemu w Sanoku jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§. 19., 22. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

II.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Rudkach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Komarniańsko-Grodeckiej.

Art. I.

Radzie powiatowej w Rudkach nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Komarniańsko-Grodeckiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

III.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Bugu w Dobrotworze.

Art. I.

Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Bugu w Dobrotworze, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cięlęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

IV.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy z Buczaczek do Winogradu.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy z Buczaczek do Winogradu Wydziałowi powiatowemu w Kołomyi jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego (2 dwa) halerze;

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

V.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Turce koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Turka-Czarna.

Art. I.

Radzie powiatowej w Turce nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Turka-Czarna, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 10. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 45., którą nadane było

Radzie powiatowej w Turce prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Turka-Czarna.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

VI.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Grybowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostów powiatowych na rzece Białej.

Art. I.

Radzie powiatowej w Grybowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od mostów powiatowych na rzece Białej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

VII.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania mostu na rzece Bystrzycy w Urożu i na rzecz utrzymania ośmiu mostów w Podbużu.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na rzecz utrzymania mostu na rzece Bystrzycy w Urożu i na rzecz utrzymania ośmiu mostów w Podbużu Wydziałowi powiatowemu w Drohobyczu jako władzy nadzorującej, a to na rzecz tych mostów z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconych mostów w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy należytego nadzoru nad utrzymaniem mostów, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w §. 35. ust. 2. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy oddzielnie, a mianowicie na jednej stacyi od mostu na rzece Bystrzycy w Urożu i na drugiej stacyi od ośmiu mostów w Podbużu według następującego wymiaru:

1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 12 (dwanaście) halerzy;

2. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 6 (sześć) halerzy;

b) od pięciu świń, albo cieląt 2 (dwa) halerze;

c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) halerze.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Urożu, ile razy wożą własne produkta na targ, lub drzewo z lasu do własnego użytku, wolni są od ustanowionej opłaty mytniczej od mostu na rzece Bystrzycy w Urożu.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

VIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Bochni koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Rabie pod Nieznanowicami.

Art. I.

Radzie powiatowej w Bochni nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Rabie pod Nieznanowicami, pod warunkiem utrzymania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

IX.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Pcim-Jordanów.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Pcim-Jordanów Wydziałowi powiatowemu w Myślenicach jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi, z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego Tokarni wolni są od opłaty myta na drodze Pcim-Jordanów.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

X.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Radziechów-Niedźwiedzie-Kulików.

Art. I.

Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Radziechów-Niedźwiedzie-Kulików, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

XI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze Busk-Toporów.

Art. I.

Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze Busk-Toporów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch stacyach według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

XII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Bochni koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Bocheńsko-Łapanowskiej.

Art. I.

Radzie powiatowej w Bochni nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Bocheńsko-Łapanowskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

1. Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze.

2. Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

XIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Czernelicy wspólnie z obszarem dworskim w Hubinie koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi w Czernelicy wspólnie z obszarem dworskim w Hubinie, powiatu horodeńskiego, prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Dniestr, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. w razie niedopełnienia tego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszarów dworskich.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) halerzy;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz;

d) od każdej osoby bez różnicy 2 (dwa) halerze, — woźnica i jadący wierzchem uwolnieni są od opłaty przewozowego.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XIV.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Śniatynie koncesyi na pobór opłat mytniczych na drogach powiatowych z Załucza do Rożnowa i z Zabłotowa do Rożnowa.

Art. I.

Radzie powiatowej w Śniatynie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego a mianowicie:

I. na drodze powiatowej z Załucza do Rożnowa a to: myta drogowego na dwóch stacyach, z zachowaniem odległości 15 kilometrów między jedną a drugą stacyą, i myta mostowego od mostu na rzece Rybnicy w Rożnowie według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze.

II. na drodze powiatowej z Zabłotowa do Rożnowa a to: myta drogowego na jednej stacyi, i myta mostowego od mostu na rzece Prucie pod Zabłotowem na drugiej stacyi.

Opłaty pobierać należy według następującego wymiaru:

A. Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze.

B. Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) halerzy;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) halerzy;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) halerze.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Co niniejszem podaje się do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 59.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. maja 1900 L. 30.113, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Zakopane na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 82. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Nr. 51. Dz. u. kr. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala

gminie Zakopane na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu, t. j. od roku 1900 do końca roku 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 60.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa we Lwowie z dnia 22. maja 1900 L. 4231/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 11. kwietnia 1900 r. L. 131, o przydzieleniu gmin i obszarów dworskich Siedliska-Bogusz, Smarzowa i Głobikówka do okręgu Sądu powiatowego w Brzostku w Galicyi.

Piniński w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 11. kwietnia 1900 L. 131. względem przydzielenia gmin i obszarów dworskich Siedliska-Bogusz, Smarzowa i Głobikówka do okręgu Sądu powiatowego w Brzostku w Galicyi.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868 Nr. 59. Dz. p. p. i z dnia 26. kwietnia 1873 Nr. 62. Dz. p. p. zostają gminy i obszary dworskie: Siedliska-Bogusz, Smarzowa i Głobikówka z okręgu Sądu powiatowego w Pilźnie i Sądu obwodowego w Tarnowie wyłączone i do okręgu Sądu powiatowego w Brzostku i Sądu obwodowego w Jaśle przydzielone.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1901.

Spens w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1900. Wydano i rozesłano dnia 5. lipca 1900. **Część X.**

Nr. 61.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 31. maja 1900 L. 17.785, o zmianie w rozgraniczeniu izraelickich okręgów metrykalnych w Galicyi.

W myśl §. 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. marca 1875 L. 12.944, ogłoszonego obwieszczeniem c. k Namiestnictwa z dnia 14. września 1876 L. 42.884 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 55. ex 1876) o prowadzeniu metryk urodzin, zaślubin i śmierci izraelitów w Galicyi, zarządza się z powodu ogłoszonego obwieszczeniem c k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 21. grudnia 1895 L. 13.664/pr. Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 89 wyłączenia z powiatu politycznego Nadwórna a wcielenia do powiatu politycznego Tłumacz, gmin i obszarów dworskich Hołosków, Mołodyłów, Neudorf, Skopówka i Strupków następującą zmianę w podziale izraelickich okręgów metrykalnych, ogłoszonym obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 4. listopada 1891 L. 85.123 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 76.).

§. 1.

Miejscowości: Hołosków, Mołodyłów, Neudorf, Skopówka i Strupków wyłącza się z izraelickiego okręgu metrykalnego w Łanczynie (powiat polityczny Nadwórna) a wciela się je do izraelickiego okręgu metrykalnego w Ottynii (powiat polityczny Tłumacz).

§. 2.

Do izraelickiego okręgu metrykalnego w Łanczynie należą więc odtąd miejscowości: Dobrotów, Łanczyn, Majdan średni z Bednarówką, Glinkami,

Kubajówką, Majdanem granicznym z Siedliskami wreszcie Sadzawka. a do izraelickiego okręgu metrykalnego w Ottynii miejscowości: Babianka, Bohorodyszyn, Grabicz, Hołosków, Hostów, Konstantynówka, Krasiłówka, Krzywotuły nowe, Krzywotuły stare, Mołodyłów, Neudorf, Ottynia, Skopówka, Strupków, Targowica, Ukorniki, Winograd, Worona i Zakrzewie.

§. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 62.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 15. maja 1900 L. 26.770, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Brzeżan koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie miasta Brzeżan udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się gminie miasta Brzeżan na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32., z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80., zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr.

Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Brzeżan pobierać ma myto kopytkowe na sześciu rogatkach miejskich, a mianowicie:

1. na drodze ku Posuchowie za ostatniemi chałupami przedmieścia Adamówki;

2. na rządowym gościńcu wiodącym z Adamówki do Potutor za mostem pod Lipą pod folwarkiem zwanym Marcelówką;

3. na gościńcu ku Rajowi obok bramy żelaznej za cmentarzem;

4. na przedmieściu Miasteczku przy drodze do Leśnik za ostatniemi chałupami przedmieścia;

5. na gościńcu rządowym wiodącym do Lwowa, przy rogatce lwowskiej;

6. na drodze krajowej ku Złoczowu i Tarnopolowi przy rogatce złoczowsko-tarnopolskiej.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

1) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

2) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

3) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych wogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami i około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl § 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art XI.

Od zwierząt wart. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 15. maja 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 63.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. maja 1900 L. 18.948, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Sanoka na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala na mocy §. 87. ustawy gminnej z 1889 r. Dz. u. kr. Nr. 24., za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie miasta Sanoka na dalszy pobór przyzwolonych jej pierwotnie ustawą z dnia 2. marca 1882, Dz. u. kr. Nr. 54. opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na przeciąg lat dziesięciu a to począwszy od 1. stycznia 1902, pod warunkami w powołanej ustawie podanymi.

Od opłaty tej wszakże ma być wolną wódka we wszystkich tych wypadkach, w których uwolnioną jest według § 6. II. część ces. rozporz. z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120. od podatku konsumcyjnego.

Lwów, dnia 18. maja 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego.
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 64.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 15. maja 1900 L. 26.768, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Stryju koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Stryjsko-Żurawieńskiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Stryju udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895 Dz. u. kr. Nr. 26. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Stryjsko-Żurawieńskiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Stryju przedłuża się na lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Stryjsko-Żurawieńskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 15. maja 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 65.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 11. maja 1900 L. 29.872, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Przemyśla koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie miasta Przemyśla udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się gminie miasta Przemyśla na przeciąg dalszych lat

trzech prawo do pobierania myta kopytkowego pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32., z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80. zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Przemyśla pobierać ma myto kopytkowe na ośmiu rogatkach miejskich przy wjazdach do miasta, a mianowicie:

1. przy rogatce lwowskiej,
2. przy rogatce dobromilskiej,
3. przy rogatce jarosławskiej,
4. przy rogatce na węgierskim trakcie,
5. na drodze do Prałkowic.
6. na drodze miejskiej do Buszkowic z zaporą na Zasaniu,
7. na drodze od Krównik z zaporą na tej drodze,
8. na drodze od Cybulanki z zaporą tamże na terytoryum miejskiem.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

1) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

2) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

3) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych wogóle i w dobrym stanie, i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały, i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 11. maja 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 66.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 15. maja 1900 L. 29.873, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Rzeszowa koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie miasta Rzeszowa udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się gminie miasta Rzeszowa na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz u. kr. Nr. 32., z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80. zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897. Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Rzeszowa pobierać ma myto kopytkowe przy siedmiu rogatkach miejskich, a mianowicie:

1. na drodze zwanej Łańcucko-Tyczyńska,
2. „ „ „ Ruska wieś,
3. „ „ „ Sandomierska,
4. „ „ „ Krakowska,
5. „ „ „ Stajnie,
6. „ „ „ Psiarnisko
7. „ „ „ Staroniwa.

Rogatka na drodze zwanej Ruska wieś, tudzież rogatka na drodze Łańcucko-Tyczyńskiej, mają być postawione na takich punktach, ażeby na pierwszej przejazd pomiędzy miastem a dworcem kolejowym i magazynami kolejowymi, na drugiej zaś komunikacya pomiędzy Tyczynem a Łańcutem wolne były od myta kopytkowego.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

1) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

2) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

3) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) halerze.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych wogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł

wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe, nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 15. maja 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 67.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 15. maja 1900 L. 26.767, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Sokala koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Bug na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie miasta Sokala udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 30. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 44. koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Bug na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu przedłuża się gminie miasta Sokala powiatu Sokalskiego, prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Bug, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od jednej osoby pieszej, jadącej powozem lub wierzchem 2 (dwa) halerze;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 4 (cztery) halerze;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 2 (dwa) halerze;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, buhaja i trzylatki 4 (cztery halerze);

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 2 (dwa) halerze.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu op opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 15. maja 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1900. Wydano i rozesłano dnia 21. lipca 1900. **Część XI.**

Nr. 68.

U s t a w a

z dnia 11. lipca 1900, w przedmiocie pożyczki 6,500.000 koron, którą gmina król. stoł. miasta Lwowa zamierza zaciągnąć z poręką kraju Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Upoważnia się gminę król. stoł. miasta Lwowa do zaciągnięcia w drodze emisyi obligacyi komunalnych, najwyżej wedle stopy $4^1/_2\,{}^0/_0$ oprocentowanych pożyczki do wysokości 6.500.000 koron, spłacalnej najpóźniej w ciągu lat 60, a to na cele wymienione szczegółowo w art. II.

Art. II.

Z funduszu uzyskać się mającego w sposób ustanowiony w art. I. mają być pokryte następujące wydatki:

1. na wykończenie wodociągów 3,000.000 koron;
2. na wykończenie budowy rzeźni 1,066.436 koron;
3. na wykończenie strażnicy ogniowej 166.772 koron;
4. na wykończenie teatru 506.978 koron;
5. na wybudowanie centralnej stacyi oświetlenia elektrycznego 600.000 koron;
6. na pokrycie ubytku nadzwyczajnych wpływów preliminowanych w roku 1898 ze sprzedaży gruntów a nie zrealizowanych 315.320 koron;

7. na pokrycie interkalaryów, jakoteż wkładów i wydatków z przeprowadzeniem powyższych inwestycyi i zrealizowaniem pożyczki połączonych 844 494 koron.

Art. III.

Wykonanie wymienionych w art. II. inwestycyi i operacyi, jakoteż emisya potrzebnych na cele rzeczone kwot pożyczkowych, nastąpić ma stopniowo i na podstawie specyalnej dla każdej sprawy uchwały Rady miejskiej. zatwierdzonej przez Wydział krajowy.

W sprawach tych uchwała Rady miejskiej, aby miała ważność, musi być powziętą na dwóch, nie prędzej, jak ośm dni po sobie następujących posiedzeniach, odbytych w obecności przynajmniej 50 członków Rady miejskiej po wysłuchaniu wniosków odpowiednich sekcyi i po rozpoznaniu szczegółowych projektów, planów i kosztorysów.

Sposób użycia każdej częściowej pożyczki ma być wykazywany Wydziałowi krajowemu.

Art. IV.

Za pożyczkę niniejszą 6,500.000 koron poręcza kraj Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Art. V.

Raty amortyzacyjne od tej pożyczki obowiązaną jest Rada król. stoł. miasta Lwowa, przez cały czas okresu umorzenia, wstawiać do budżetu i obowiązaną jest przy uchwaleniu budżetu uchwalić stosowne środki pokrycia niedoboru budżetowego. — Gdyby Rada miejska tego obowiązku nie dopełniła, Wydział krajowy wstawi raty amortyzacyjne od rzeczonej pożyczki w budżet gminy miasta Lwowa i nałoży stosowne dodatki gminne do podatków na pokrycie pożyczkowych rat amortyzacyjnych, względnie na pokrycie niedoboru budżetowego.

Budżet przez Radę miejską uchwalony (§. 80. statutu miasta Lwowa z 14. października 1870 Nr. 79. Dz. ust. i rozp. kraj. przedłoży Magistrat król stoł. miasta Lwowa Wydziałowi krajowemu corocznie, najpóźniej 15. grudnia.

Zamknięcie rachunków z ubiegłego roku, przez Radę miejską sprawdzone i przyjęte przedłoży Magistrat Wydziałowi krajowemu corocznie najpóźniej 1. września.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 11. lipca 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1900. Wydano i rozesłano dnia 4. sierpnia 1900. **Część XII.**

Nr. 69.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. czerwca 1900 L. 29.721, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasteczka Sokołów powiat Kolbuszowa na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy §. 83. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. ust. kraj. Nr. 51. i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasteczka Sokołów na dalszy pobór przyzwolonych jej ustawą z dnia 26. marca 1895 Dz. ust kraj. Nr. 19. opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa i miodu na przeciąg lat pięciu od roku 1901 po koniec roku 1905 a to w wysokości i pod warunkami, ustanowionymi w powołanej wyżej ustawie tudzież z zastrzeżeniem, że od tej opłaty wolną będzie wódka we wszystkich tych wypadkach, w których służy jej po myśli ces. rozp. z dnia 17. lipca 1899 Nr. 120. Dz. ust. p. część II. uwolnienie od podatku konsumcyjnego.

Lwów, dnia 12. czerwca 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 70.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 22. czerwca 1900 L. 9407, o zmianie w rozgraniczeniu izraelickich okręgów metrykalnych w Galicyi.

W myśl §. 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. marca 1875 L. 12.944, ogłoszonego obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 14. września 1876 L. 42.884, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 55. ex 1876 o prowadzeniu metryk urodzin, zaślubin i śmierci izraelitów w Galicyi zarządza się następującą zmianę w podziale izraelickich okręgów metrykalnych, ogłoszonym obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 4. listopada 1891 L. 85.123 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 76.) jakoteż sprostowanie tego podziału.

§. 1.

Miejscowości Bogdanówka i Korszyłówka, z powodu ich wyłączenia po myśli rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 30. listopada 1895 L. 5587. Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 88. z okręgu c. k. Starostwa w Zbarażu i wcielenia do okręgu c. k. Starostwa w Skałacie, wydziela się z izraelickiego okręgu metrykalnego w Zbarażu i przydziela do izraelickiego okręgu metrykalnego w Podwołoczyskach (powiat polityczny Skałat).

§. 2.

W skład izraelickiego okręgu metrykalnego w Zbarażu wchodzi oprócz miejscowości poszczególnie wymienionych w pozycyi 241 podziału ogłoszonego obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 4. listopada 1891 L. 85.123 (Dz. ust. i rozp. krajowych Nr. 76.), z wyjątkiem jednak miejscowości wedle §. 1. niniejszego obwieszczenia wyłączonych także miejscowość Dobrowody.

§. 3.

Do izraelickiego okręgu metrykalnego w Podwołoczyskach należą zatem odtąd następujące miejscowości: Bogdanówka, Dorofijówka, Korszyłówka, Mysłowa, Podwołoczyska, Staromiejszczyzna i Zadnieszówka.

§. 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik:

Piniński w. r.

Nr. 71.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 7. lipca 1900 L. 64.246, tyczące się ustanowienia stacyj kolejowych Grodzisko, Horodenka dwór i Okno, stałymi stacyami do ładowania i wyładowania zwierząt i mięsa.

Na podstawie §. 10. ustawy z dnia 29. lutego 1880 (Dz. ust. p. Nr. 35.) i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5 stycznia 1895 (Dz. ust. p. Nr. 14.) c. k. Namiestnictwo po porozumieniu się z c. k. Dyrekcyami kolei państwowych ustanawia oprócz istniejących jeszcze następujące stacye kolejowe stałymi stacyami do ładowania żywych zwierząt i mięsa, a mianowicie:

1. na linii Rozwadów-Przeworsk stacyę kolejową w Grodzisku.

2. na linii Delatyn-Kołomyja-Stefanówka stacye kolejowe w Horodence dwór i Oknie.

Przy ładowaniu i wyładowaniu zwierząt na tych stacyach należy przestrzegać postanowień rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z dnia 26. listopada 1898 L. 92.582.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia następnego po ogłoszeniu w urzędowej „Gazecie Lwowskiej“.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 72.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 7. lipca 1900 L. 66.911, o zmianie weterynarza kontrolnego w Szczakowie.

C. k. Namiestnictwo zmieniając swe rozporządzenie z dnia 16. lutego 1900 L. 14.023, ustanawia weterynarzem kontrolnym na stacyi wchodowej w Szczakowie tamtejszego weterynarza Józefa Maryana Haydukiewicza.

Weterynarzem kontrolnym na stacyi wchodowej w Oświęcimiu pozostaje c. k. weterynarz powiatowy Edmund Zbudowski, zaś zastępcą weterynarza kontrolnego w Szczakowie Grzegorz Bogdan c. k. weterynarz powiatowy

z Chrzanowa, a zastępcą weterynarza kontrolnego w Oświęcimiu Teofil Dziurzyński weterynarz powiatowy z Białej.

To rozporządzenie wchodzi zaraz w wykonanie.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 73.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. czerwca 1900 L. 42.869, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Wieliczki na pobór 100% dadatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Na mocy §. 86. ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. ust. kraj. Nr. 24. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala gminie m. Wieliczki na pobór dodatku gminnego dla podatku konsumcyjnego od wina w wysokości 100% przez lat pięć t. j. od roku 1900 do końca roku 1904.

Lwów, dnia 30. czerwca 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 74.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. lipca 1900 L. 43.853, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Jordanów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala na mocy §. 83. ustawy gminnej z dnia 3. lipca 1896

Dz. ust. kraj. Nr. 51. za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie gminie Jordanów na dalszy pobór przyzwolonych jej pierwotnie ustawą z dnia 28. listopada 1892 Dz. ust. kraj. Nr. 85. a następnie rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 25. czerwca 1897 L. 38.498, Dz. ust. kraj. Nr. 37. opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na czas od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia do końca roku 1903, pod warunkami podanymi we wspomnianem wyżej rozporządzeniu tut. z dnia 25. czerwca 1897 L. 38.498, Dz. ust. kraj. Nr. 37.

We Lwowie, dnia 6. lipca 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Damian Sawczak w. r.

Nr. 75.

U s t a w a

z dnia 8. lipca 1900, o wyłączeniu przysiółka Dworzyska ze związku gminy Jeleśnia i wcieleniu go do związku gminy Pewel mała w powiecie żywieckim.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Przysiółek „Dworzyska“ w powiecie żywieckim zostaje wyłączony ze związku gminy „Jeleśnia“ a wcielony do związku gminy „Pewel mała“.

Art. II.

W trzy miesiące po ogłoszeniu niniejszej ustawy zostaną Reprezentacye gminne w Jeleśni i Pewli małej rozwiązane, nowe wybory przeprowadzone i nowe Reprezentacye gminne ukonstytuowane.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, 8. lipca 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 76.

U s t a w a

z dnia 15. lipca 1900, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Wieliczce na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 60.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Wieliczce zezwala się w myśl §. 24. ust. o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 60.000 koron.

Art. II.

Pożyczkę tę ma Reprezentacya powiatowa użyć na pomoc dla ludności swego powiatu dotkniętej klęską powodzi tudzież na roboty drogowe w okolicach nawiedzonych tą klęską w rzeczonym powiecie.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 15. lipca 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 77.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 30. czerwca 1900 L. 69.374, dotyczące opustu podatku gruntowego i domowego w roku 1900.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, że w myśl artykułów IV. do IX. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. ust. p. Nr. 220. i rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 18. czerwca 1900 L. 33.406. nastąpi w roku 1900 opust w wysokości 15% od przypisanego na ten rok podatku gruntowego a 12½% od przypisanego na ten rok podatku domowego z wyjątkiem podatku 5% od dochodu z budynków, od tegoż podatku uwolnionych.

Opust ten obliczony będzie tylko co do rządowej należytości podatkowej z wyłączeniem dodatków autonomicznych i zapisany zostanie w książeczkach podatkowych względnie w nakazach płatniczych na te podatki po obliczeniu opustu przypadającego za rok 1900 na każdego poszczególnego kontrybuenta.

Kiedy uwidocznienie to będzie mogło nastąpić podadzą urzędy podatkowe w swoim czasie osobnemi obwieszczeniami do powszechnej wiadomości.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu.

Lwów, dnia 30. czerwca 1900.

Różycki w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1900. Wydano i rozesłano dnia 20. sierpnia 1900. **Część XIII.**

Nr. 78.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 27. lipca 1900 r. L. 7991/pr., o poborze dodatków do podatków państwowych bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1900.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z 16. lipca 1900 r. raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o poborze dodatków do państwowych podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1900.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. dodatek do podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i do 5% podatku od domów wolnych od podatku w miastach w wysokości 65 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków;

2. dodatek do bezpośrednich podatków osobistych, ustanowionych ustawą z 25. października 1896 r. Nr. 220. Dz. ust. p. z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego, w wysokości 72 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień, unormowanych Najwyższem postanowieniem z 25. listopada 1858, ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 27. listopada 1858 r. Dz. ust. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim, pobierany będzie dodatek do podatków w ustępie 1. wymienionych w wysokości 54 h, zaś do podatków w ustępie 2. wymienionych w wysokości 61 h od każdej korony całej należytości tych podatków.

Wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 18. lipca 1900 L. 26.102, podaje się to obwieszczenie do powszechnej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:

Lidl w. r.

Nr. 79.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 10. lipca 1900 L. 36.153, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Kołomyi koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie miasta Kołomyi udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się gminie miasta Kołomyi na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80. zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Kołomyi pobierać ma myto kopytkowe przy dwunastu rogatkach ustawionych w miejscach, gdzie w obręb miasta wchodzą następujące drogi:

1. Werbiąż-Kołomyja,
2. Oskrzesińce-Kołomyja,
3. Korolówka-Kołomyja,
4. Cieniawa-Kołomyja w punkcie dotychczasowym,
5. Piadyki-Kołomyja,
6. Kamioneczki-Kołomyja,
7. Słobódka leśna-Kołomyja } w punktach dotychczasowych,
8. Rakowczyk-Kołomyja }
9. Szeparowce-Kołomyja,
10. Diatkowce-Kołomyja,
11. Sopów-Kołomyja,
12. Ispas-Kołomyja.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

1. od konia, osła, lub muła w zaprzęgu 4 (cztery) h;
2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 2 (dwa) h;
3. od bydląt luzem idących, od konia, osła lub muła 2 (dwa) h;
4. od sztuki owiec, kóz, nierogacizny, jagnięcia, koźlęcia, źrebięcia 1 (jeden) h.

Bydlęta ssące wszelkiego rodzaju, które z matkami idą, tak samo cielęta, owce, kozy, nierogacizna, jagnięta, koźlęta na wozie lub na plecach prowadzone, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych wogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe, przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa

środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 10. lipca 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 80.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 2. sierpnia 1900 L. 74.849, w sprawie zaprowadzenia ewidencyi świń w 10-ciu galicyjskich powiatach graniczących z Rosyą w celu zapobieżenia zawlekaniu do Galicyi pomoru ze świniami przemycanemi z Rosyi.

Wobec gwałtownego szerzenia się pomoru świń na pograniczu rosyjskiem i wobec stwierdzonego zawleczenia tej zarazy do Galicyi ze świniami prze-

mycanemi z Rosyi, c. k. Namiestnictwo celem skutecznego zapobieżenia dalszemu zawlekaniu wspomnianej zarazy zarządza na podstawie §. 6. ogólnej ustawy o chorobach stadnych z dnia 29. lutego 1880 i odnośnego rozporządzenia wykonawczego z dnia 12. kwietnia 1880 (Dz. ust. p. Nr. 35. i 36.) co następuje:

1. W granicach powiatowych galicyjskich, Cieszanów, Jarosław, Rawa ruska, Sokal, Kamionka strum, Brody, Zbaraż, Skałat, Husiatyn i Borszczów, naczelnicy gmin (przełożeni obszarów dworskich) są obowiązani spisać corychlej nierogaciznę wszelkiego wieku i utrzymywać ją stale w ewidencyi zapomocą wykazu według załączonego wzoru.

2. Właściciele nierogacizny są obowiązani w przeciągu 24 godzin zgłaszać naczelnikowi gminy (przełożonemu obszaru dworskiego) wszelką zmianę (przybytek i ubytek) w stanie nierogacizny.

O przyroście prosiąt ssących mają właściciele donosić naczelnikowi gminy (przełożonemu obszaru dworskiego) zaraz a najpóźniej do 48 godzin po urodzeniu się prosiąt.

3. Należyte utrzymywanie przez naczelników gmin (przełożonych obszarów dworskich) tej ewidencyi mają kontrolować przy każdej sposobności c. k. weterynarze powiatowi i c. k. żandarmerya.

4. Pod względem donoszenia o zachorowaniu lub padnięciu świń na chorobę zakaźną obowiązują przepisy §§. 15 i 16. powołanej ustawy o chorobach stadnych.

5. Przekroczenia niniejszego rozporządzenia karane będą według §§. 44. i 45. ustawy z dnia 24. maja 1882 (Dz. ust. p. Nr. 51).

6. Powyższe rozporządzenie obowiązuje od 1. września 1900 r. w miejsce tutejszych rozporządzeń z dnia 17. września 1887 L. 56.452, i 7. lipca 1896 L. 54.204.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Powiat .... Nr. domu ....

Gmina (obszar dworski) ....

Wykaz

stanu świń właściciela ....

Dzień zgłoszenia	Przybyło przez				Ubyło wskutek						Uwaga (spostrzeżenia podczas kontroli)
	kupno		narodzenie się		padnięcia (dobicia)		zabicia na własny użytek		sprzedaży		
	sztuk loch	sztuk wieprzów	sztuk loch	sztuk wieprzów	sztuk loch	sztuk wieprzów	sztuk loch	sztuk wieprzów	sztuk loch	sztuk wieprzów	

Nr. 81.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa we Lwowie z dnia 8. sierpnia 1900 L. 8329/pr., którem ogłasza się rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 14. lipca 1900 L. 9557 o przydzieleniu gmin i obszarów dworskich: Wola matyaszowa, Myczków i Polańczyk do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Lisku w Galicyi.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 14. lipca 1900 L. 9557 dotyczące przydzielenia gmin i obszarów dworskich Wola matyaszowa, Myczków i Polańczyk do okręgu c. k. Sądu powiatowego Lisko w Galicyi.

Na podstawie ustawy z dnia 11. czerwca 1868 Nr. 59. Dz. p. p. zostają gminy i obszary dworskie: Wola matyaszowa, Myczków i Polańczyk z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Baligrodzie wydzielone i do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Lisku przydzielone.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1901.

Spens w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1900. Wydano i rozesłano dnia 15. września 1900. Część XIV.

Nr. 82.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 17. sierpnia 1900 L. 58.326, o zmianie przepisów o spoczynku niedzielnym w przemyśle fryzyerskim, golarskim i perukarskim dla wszystkich miejscowości Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

W myśl art. VII. ustawy z dnia 16. stycznia 1895 Dz. p. p. Nr. 21. i na podstawie upoważnienia, udzielonego rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 24. kwietnia 1895 Dz p. p. Nr. 58. c. k. Namiestnictwo uchyla przepis o pracy niedzielnej w przemyśle fryzyerskim, golarskim i perukarskim, zawarty w §. 1. obwieszczenia c. k. Namiestnictwa z dnia 30. kwietnia 1895 Dz. ust. kraj. Nr. 31. i zgodnie z przepisami, wydanymi dla okręgu gminy król. stoł. miasta Lwowa obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 22. kwietnia 1897 Dz. ust. kraj. Nr. 21, dla okręgu miasta Tarnopola obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 7. czerwca 1899 Dz. ust. kraj. Nr. 63., wreszcie dla okręgu gminy król. stoł. miasta Krakowa obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 7. czerwca 1899 Dz. ust. kraj. Nr. 65., postanawia co następuje:

§. 1.

Fryzyerom, golarzom i perukarzom we wszystkich miejscowościach Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem praca w niedzielę jest dozwolona do godziny 2. popołudniu a w czasie karnawałowym przez cały dzień.

§. 2.

Inne postanowienia obwieszczenia c. k. Namiestnictwa z dnia 30. kwietnia 1895 Dz. ust. kr. Nr. 31., które mają zastosowanie także do powyższych

przemysłów, a w szczególności postanowienia §§. 2., 8. i 9. obwieszczenia, pozostają w mocy.

§. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

Piniński w. r.

Nr. 83.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 17. sierpnia 1900 L. 58.326, o spoczynku niedzielnym pomocników, zatrudnianych pracą kantorową w przemyśle handlowym.

Na podstawie art. IX. ustawy z dnia 16. stycznia 1895 Dz. p. p. Nr. 21. c. k. Namiestnictwo rozporządza, co następuje:

§. 1.

Praca kantorowa w przemyśle handlowym w niedziele, jest dozwolona w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem tylko od 8. do 11. godziny przedpołudniem.

§. 2.

Powyższe postanowienie ma zastósowanie także do pracy kantorowej w przemyśle produkcyjnym, o ile praca ta tyczy się sprzedaży towarów, wchodzących w zakres tego przemysłu.

§. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

Piniński w. r.

Nr. 84.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 17. sierpnia 1900 L. 58.326, o pracy niedzielnej trudniących się sprzedażą wyrobów cukierniczych i piernikarskich oraz pieczeniem i sprzedażą kasztanów.

W myśl art. VII. ustawy z dnia 16. stycznia 1895 Dz. p. p. Nr. 21. i na podstawie upoważnienia udzielonego rozporządzeniami ministeryalnemi z dnia 24. kwietnia 1895 Dz. p. p. Nr. 58. z dnia 10. kwietnia 1897 Dz. p. p. Nr. 97., c. k. Namiestnictwo uzupełnia przepisy o pracy niedzielnej, zawarte w obwieszczeniu c. k. Namiestnictwa z dnia 20. kwietnia 1895 Dz. ust. kr. Nr. 31., następującem postanowieniem:

§. 1.

Sprzedaż wyrobów cukierniczych i piernikarskich jakoteż pieczenie i sprzedaż pieczonych kasztanów jest dozwolona w niedziele od godziny 8. rano do 8 wieczór.

§. 2.

Postanowienia §§. 2. i 8. powołanego obwieszczenia c. k. Namiestnictwa mają zastósowanie także do kategoryi przemysłu, wymienionych w §. 1. obecnego rozporządzenia.

§. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

Piniński w. r.

Nr. 85.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 10. sierpnia 1900 L. 52.035, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Miłocin-Bratkowice na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 30. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 44. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Miłocin-Bratkowice na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Miłocin-Bratkowice Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie, jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) halerze;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) halerz.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 10. sierpnia 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa-Chamiec w. r.

Nr. 86.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 7. sierpnia 1900 L. 48.288, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Nowym Sączu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych: Krzyżówka-Muszynka, Krzyżówka-Krynica-Muszyna i Krzyżówka-Nowy Sącz na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Nowym Sączu udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895 Dz. u. kr. Nr. 27. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych: Krzyżówka-Muszynka, Krzyżówka-Krynica-Muszyna i Krzyżówka-Nowy Sącz na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Nowym Sączu przedłuża się na lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Krzyżówka-Muszynka, Krzyżówka-Krynica-Muszyna i Krzyżówka-Nowy Sącz, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Na drodze Krzyżówka-Muszynka myto drogowe:

a) od jednej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od jednej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jakoto: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakotez od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 4 (cztery) halerze. Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta;

c) od pięciu świń lub cieląt, lub od dziesięciu owiec 2 (dwa) halerze.

2. Na drodze Krzyżówka-Krynica-Muszyna myto drogowo-mostowe:

a) od jednej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) hal ;

b) od jednej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jakoto: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 6 (sześć) halerzy. Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta;

c) od pięciu świń lub cieląt lub od dziesięciu owiec 2 (dwa) halerze.

3. Na drodze Krzyżówka-Nowy Sącz myto na dwóch stacyach:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście hal.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) halerze;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) halerze.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 7. sierpnia 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 87.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. sierpnia 1900 L. 44.443, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Bóbrka na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu, wiszniaku i t. p.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala na mocy §. 83. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. ust. kraj. Nr. 51., za zgodą c. k. Namiestnictwa gminie miasteczka Bóbrka na dalszy pobór wprowadzonych ustawą z dnia 16. kwietnia 1895 Dz. ust. kraj. Nr. 39. opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu, wiszniaku, maliniaku i dereniaku pod warunkami w powołanej ustawie podanymi a to na lat pięć, począwszy od 1. stycznia roku 1901.

Od opłaty tej wszakże ma być wolną wódka we wszystkich tych wypadkach w których uwolnioną jest według §. 6. II. części Cesarskiego rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Nr. 120. Dz. ust. p. od podatku konsumcyjnego.

Lwów, dnia 17. sierpnia 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1900. Wydano i rozesłano dnia 10. listopada 1900. Część XV.

Nr. 88.

U s t a w a

z dnia 26. sierpnia 1900 o uzupełnieniu obwałowania lewego brzegu Wisły między Krakowem a granicą państwa.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Uzupełnienie obwałowania lewego brzegu Wisły między Krakowem a granicą państwa wraz z regulacyą potoków Dłubni i Kościelnickiego ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1896 preliminujący koszta robót na 435.480 zł. w. a.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z c. k. Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 1. i §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116. bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl §. 66. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38. według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte albo też o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Dla rozłożenia i ściągnięcia datków prywatnych stron interesowanych w §. 3. pod *c)* wymienionych, zawiązaną będzie przez Administracyę państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym spółka wodna

Bliższe szczegóły co do wyboru i liczby członków wydziału tej spółki określi statut przez władzę polityczną ułożyć się mający.

§. 5.

Datki oznaczone w §. 3. pod *a)* *b)* i *c)* mają być oddane do rozporządzenia w czasie budowy w równych ratach rocznych z góry z tem ograniczeniem, iż rzeczywista wypłata zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego odbywać się ma w granicach pojedynczych rat rocznych w miarę potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzonym oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z kwoty osiągniętej ze sprzedaży gruntów uzyskanych przy regulacyi wymienionych w §. 1. potoków;

2. z odsetek tej kwoty, jakie narosną w czasie budowy;

3. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania wałów ochronnych.

Dalsze postanowienia co do rozkładu reszty kosztów utrzymania na kraj i strony interesowane, ewentualnie utworzenia w tym celu jednej lub więcej spółek wodnych i innych zarządzeń potrzebnych dla konserwacyi wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§. 7.

Wykonanie robót oraz zarząd funduszu budowlanego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, któremu podobnie jak i stronom interesowanym przyznanym zostaje wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, co do czasu trwania budowy, terminów płatności i sposobu uiszczania datków, oraz co do ewentualnego współdziałania rządowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa, określi rozporządzenie wykonawcze ułożone przez Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem, a zatwierdzone przez Ministerstwo rolnictwa.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 26. sierpnia 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r.

Giovanelli w. r.

Nr. 89.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 1. września 1900 L. 83.122, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1901.

W myśl §§. 200. i 201. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. ust. p. Nr. 220. o bezpośrednich podatkach osobistych przedkładać mają corocznie wymienione niżej osoby dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego następujące wykazy:

1. właściciele domów zamieszkanych, względnie tychże zastępcy — wykaz wszystkich mieszkańców domu;

2. osoby wypuszczające pomieszkania w podnajem — wykaz podnajemców;

3. głowy rodzin — wykaz wszystkich tych osób należących do ich gospodarstwa domowego, które posiadają własny dochód;

4. służbodawcy — wykaz osób pobierających płace służbowe, o ile też płace co do jednej osoby kwotę 1200 koron rocznie przenoszą.

Wzywa się przeto wszystkie wymienione osoby do przedłożenia poszczególnionych wyżej wykazów w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego na rok 1901 i wyznacza się w tym celu termin do dnia 15. listopada b. r.

Wykazy te sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie — bezpłatnie.

Wykazy 2) i 3) stanowić mają przy budynkach wynajętych załącznik wykazu 1) i przedłożone być mają przez właścicieli domów łącznie z tymże wykazem tej władzy podatkowej, w której okręgu dotyczący dom leży.

Z jakiego dnia podany ma być stan mieszkańców w tychże trzech wykazach — oznaczą poszczególne władze podatkowe 1. instancyi.

Do przyjmowania wykazów 4) kompetentną jest ta władza podatkowa, w której okręgu mieszka służbodawca, względnie znajduje się dotyczące przedsiębiorstwo.

Jakie zeznanie zawierać ma każdy z wykazów wyżej wspomnianych, wskazują rubryki odnośnych druków.

Bliższe wyjaśnienia w tym względzie obejmują zresztą — obok powołanych na wstępie postanowień prawnych — artykuły 39. i 40. rozporządzenia wykonawczego z dnia 24. kwietnia 1897 L. 108 Dz. ust. p

Co do następstw nieprzedłożenia wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień §§. 240., 241., 243. ustęp 6. 244. i 247. powołanej na wstępie ustawy.

Korytowski w. r.

Nr. 90.

U s t a w a

z dnia 11. września 1900 zmieniająca niektóre postanowienia ustawy krajowej z dnia 14. października 1870 Dz. ust. kraj. Nr. 79. nadającej statut miejski królewskiemu stołecznemu miastu Lwowu.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§. 85., 89., 90. i 92. ustawy krajowej z dnia 14. października 1870 Dz. ust. kraj. Nr. 79. nadającej statut miejski królewskiemu stołecznemu miastu Lwowu, zostają uchylone a w ich miejsce obowiązywać mają następujące postanowienia:

§. 85.

Wydatki odrębne.

Wydatki, dotyczące interesu tylko pojedynczych miejscowości, części gminy, klas mieszkańców lub pojedynczych posiadaczy gruntu, domu, mają być ponoszone przez same tylko strony interesowane, o ile nie istnieją inne urządzenia obowiązujące.

Wydatki takie może więc Rada miejska rozłożyć na strony interesowane i od nich je ściągnąć.

§. 89.

Do nałożenia dodatków, przenoszących 30% podatków bezpośrednich lub 50% podatku konsumcyjnego, potrzebne jest pozwolenie Wydziału krajowego.

Dodatki przenoszące 50% podatków bezpośrednich, lub 70% podatku konsumcyjnego, mogą być nakładane tylko na mocy ustawy krajowej.

§. 90.

Inne opłaty.

Do zaprowadzenia opłat, nie należących do kategoryi dodatków do podatków bezpośrednich, lub do podatku konsumcyjnego, jakoteż do podwyższenia

istniejących już tego rodzaju opłat, niemniej do zaprowadzenia podatku czynszowego, mającego się pobierać od opłacanego przez mieszkańców czynszu najmu, lub od oszacowanej wartości tego czynszu, jeżeli ten podatek czynszowy przenosi 20 halerzy od każdej korony czynszu, potrzeba ustawy krajowej.

Wypływające z prawa propinacyi opłaty od przewozu, wyrobu i wyszynku napojów propinacyjnych, nie mogą być uważane jako dodatki do podatku konsumcyjnego.

§. 92.

Rozkład dodatków na podatki bezpośrednie podług rozmaitej stopy procentowej, wymaga zezwolenia Wydziału krajowego.

Do zaprowadzenia jednak rozmaitej stopy procentowej dodatków do poszczególnych podatków bezpośrednich, osobistych ustanowionych ustawą z dnia 25. października 1896 Nr. 220. Dz. p. p. (z wyjątkiem niepodlegającego w ogóle żadnym dodatkom podatku osobisto-dochodowego) t. j. do powszechnego podatku zarobkowego, podatku zarobkowego od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków, do podatku rentowego i podatku od płac, dalej do zaprowadzenia rozmaitej stopy procentowej dodatków w granicach jednego i tego samego rodzaju podatków bezpośrednich, potrzeba uchwały sejmowej za Najwyższem zezwoleniem.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Jasło, dnia 11. września 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 91.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. września 1900 L. 60.631, w przedmiocie zezwolenia gminie Knihinin wieś na pobór 100% dodatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy ustawy z dnia 18. marca 1888 Nr. 36. Dz. ust. kr., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Knihinin wieś na pobór gminnego dodatku do podatku spożywczego od mięsa i wina w wysokości 100% na przeciąg dalszych pięciu lat t. j. od roku 1901 do końca 1905.

We Lwowie, dnia 15. września 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego.
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 92.

Ustawa

z dnia 28. września 1900 o zezwoleniu gminie Baranów na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Baranów powiat Tarnobrzeg zezwala się pobierać przez lat 10 począwszy od roku 1900 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzonych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. od jednego litra wódki po 5 ct. czyli 10 h;
2. od jednego litra rumu, araku, rozolisu, likieru, śliwowicy i innych słodzonych napojów spirytusowych po $1\frac{1}{2}$ ct. czyli 3 h;

3. od jednego litra miodu po 3 ct. czyli 6 h;

4. od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 1 zł. 20 ct. czyli 2 K 40 h.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają, lub sprowadzają czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Baranów.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy i nie można obciążać nią produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od tej opłaty wolną jest wódka w tych wszystkich wypadkach, w których według §. ustawy z dnia 20. czerwca 1888 roku Dz. u. p Nr. 95. wolną jest ona od podatku konsumcyjnego.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 28. września 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 93

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. października 1900 L. 96.550.

Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 12. września 1900 zatwierdzić najmiłościwiej uchwałę Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 26. marca 1900, zezwalającą gminie Bór wilkowski na pobór 162% dodatku gminnego do podatków bezpośrednich w roku 1900 z tem ograniczeniem, że podatek osobisto-dochodowy ma być wolny od tego dodatku.

Co wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. września 1900 L. 29.875 podaje się do powszechnej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 94.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. października 1900 L. 96.549.

Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 12. września 1900 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 26. marca 1900, zezwalającą gminie Liszna na pobór 168% dodatku gminnego do podatków bezpośrednich w roku 1900 z tem ograniczeniem, że podatek osobisto-dochodowy ma być wolny od tego dodatku.

Co wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. września 1900 L. 29.673 podaje się do powszechnej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 95.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 6. października 1900 L. 64.326, o zwinięciu izraelickiego okręgu metrykalnego w Gródku i o wcieleniu miejscowości tego okręgu do okręgu metrykalnego w Zaleszczykach.

W myśl §. 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. marca 1875 L. 12.944, ogłoszonego obwieszczeniem c k Namiestnictwa z dnia 14. września 1876 L. 42.884, Dz. ust. i rozp. krajowych Nr. 55. ex 1876 o prowadzeniu metryk urodzin, zaślubin i śmierci izraelitów w Galicyi, zarządza się następującą zmianę w podziale izraelickich okręgów metrykalnych, ogłoszonym obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 4. listopada 1891 L. 85.123, (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 76).

§. 1.

Izraelicki okręg metrykalny w Gródku (powiat polityczny Zaleszczyki) zwija się, a należące do tego okręgu metrykalnego miejscowości: Duninów, Gródek, Kościelniki, Kołodróbka Kuławkowce, Nowosiółka, Kostiukowa, Szczytowce, Winiatyńce i Zazulińce wciela się do izraelickiego okręgu metrykalnego w Zaleszczykach (powiat polityczny Zaleszczyki).

§. 2.

W skład izraelickiego okręgu metrykalnego w Zaleszczykach wchodzą zatem odtąd następujące miejscowości: Bedrykowce z Zyrawką, Błyszczanka, Dobrowlany, Duninów, Dupliska, Dźwiniacz, Gródek, Holihrady, Kasperowce, Kołodróbka, Kościelniki, Kuławkowce, Kostiukowa, Lesieczniki, Myszków, Nowosiółka, Pieczarna, Sinków, Szczytowce, Winiatyńce, Zaleszczyki, Zaleszczyki stare z Filipczem, Zazulińce i Żeżawa.

§. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 96.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 1. października 1900 L. 65.045, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Brodach.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 (Nr. 47. Dz. ust. kraj.) ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k. Namiestnictwa, taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Brodach za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 1 K 8 h, od dzieci 54 h, począwszy od 1. stycznia 1901.

Lwów, dnia 1. października 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 97.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. października 1900 L. 96.548.

Jego Cesarska i Król. Apostolska Mość, raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 12. września 1900 zatwierdzić najmiłościwiej uchwałę Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 26. marca 1900 zezwalającą gminie Bór łodygowski na pobór 125% dodatku gminnego do podatków bezpośrednich z roku 1900 z tem ograniczeniem, że podatek osobisto-dochodowy ma być wolny od tego dodatku.

Co wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. września 1900 L. 29.874, podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 98.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 8. października 1900 L. 61.991, o zwinięciu izraelickiego okręgu metrykalnego w Ułaszkowcach i wcieleniu miejscowości tego okręgu do okręgu metrykalnego w Jagielnicy.

W myśl §. 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. marca 1875 L. 12.944, ogłoszonego obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 14. września 1876 L. 42.884 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 55 ex 1876, o prowadzeniu metryk urodzin, zaślubin i śmierci izraelitów w Galicyi, zarządza się następującą zmianę w podziale izraelickich okręgów metrykalnych, ogłoszonym obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 4. listopada 1891 L. 85.123 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 76).

§. 1.

Izraelicki okręg metrykalny w Ułaszkowcach powiat polityczny Czortków, zwija się, a należące do tego okręgu metrykalnego miejscowości: Rosochacz, Sosolówka, Ułaszkowce, Zabłotówka i Zalesie wciela się do izraelickiego okręgu metrykalnego w Jagielnicy, powiat polityczny Czortków.

§. 2.

W skład izraelickiego okręgu metrykalnego w Jagielnicy wchodzą więc odtąd następujące miejscowości: Antonów, Bazar, Chomiakówka, Dolina, Jagielnica, Jagielnica stara, Krzywołuka, Muchawka, Nagorzanka, Pauszówka, Połowce wieś, Połowce kolonia, Rosochacz, Salówka, Sosolówka, Swidowa. Szulhanówka, Ułaszkowce, Zabłotówka i Zalesie.

§. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 99.

U s t a w a

z dnia 1. października 1900 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zmianie okręgów Reprezentacyj powiatowych Bochni i Limanowej.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gmina Pasierbiec zostaje przeniesiona z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Bochni do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Limanowej.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 1. października 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 100.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów dla Galicyi z dnia 30. września 1900 do L. 101.683, co do ustanowienia jezdnego pocztowego za czas od dnia 1. października 1900 do dnia 31. marca 1901.

Jezdne pocztowe od konia i za miriameter ustanawia się na czas od 1. października 1900 do końca marca 1900, jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdę			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	K	h	K	h
Złoczów, Kołomyja, Brzeżany	1	82	1	52
Czortków, Żółkiew, Tarnopol, Stanisławów, Sambor, Lwów	1	86	1	55
Przemyśl, Stryj	1	90	1	58
Rzeszów, Tarnów, Sanok	1	97	1	64
Wadowice, Nowy Sącz, Kraków	2	3	1	69

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego, na odnośną odległość za jednego konia.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie wozu pocztowego pozostają niezmienione.

We Lwowie, dnia 30. września 1900.

W zastępstwie:
Gaberle w. r.

Nr. 101.

U s t a w a

z dnia 26. września 1900 o uzupełnieniu obwałowania prawego brzegu Wisły między Podgórzem a Niepołomicami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje.

§. 1.

Uzupełnienie obwałowania prawego brzegu Wisły między Podgórzem a Niepołomicami wraz z regulacyą potoków Srawy, Drwiny, Zabawy i Podłężówki ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną uzupełnienia tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1898, który preliminuje koszta robót (z potrąceniem pozostałości funduszu budowy, utworzonego ustawą z dnia 19. października 1892 Dz. ust. kr. Nr. 77.) na 248.000 zł. w. a.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta uzupełnienia tej melioracyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 1. i §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 r. Dz. ust. p. Nr. 116. z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu procent preliminowanych kosztów;

c) zawiązana w myśl § 4. ustawy z dnia 19. października 1892 Dz. ust. kr. Nr. 77. spółka wodna dla uzupełnienia obwałowania prawego brzegu

Wisły między Podgórzem a Niepołomicami, której okręg konkurencyjny ze względu na objęte projektem przesunięcie trasy wału nadwiślańskiego w Podgórzu, Dąbiu i Płaszowie ma być przez władze administracyjne rozszerzony, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to według miary ustanowionej w obowiązującym statucie spółki

§. 4.

Czas budowy tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju, państwa i spółki wodnej oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§. 5.

Wykonanie robót oraz zarząd budowy funduszu obejmie Wydział krajowy. Tak Administracyi państwa, jak i spółce wodnej zastrzega się odpowiedni wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa. Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu oraz co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa określa rozporządzenie wykonawcze z dnia 19. października 1893 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 70.

§. 6.

Co do konserwacyi wykonanych robót obowiązywać będzie postanowienie §. 6. ustawy z dnia 19. października 1892 Dz. ust. kraj. Nr. 77.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 26. września 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r. **Giovanelli** w. r.

dzach, jeżeli między tym, któremu odnośna część ze wspólnych gruntów, albo grunt prywatny do podziału włączony ma być przydzielony (następca w posiadaniu) a zastępcą wspólności mającej być zniesioną, względnie ustępującym posiadaczem, nie został zawarty układ odmienny.

Na żądanie zastępcy wspólności względnie ustępującego posiadacza musi następca w posiadaniu przyjąć oznaczone w §. 73. l. 3. plantacye za zapłatą oszacowanej wartości. To samo stosuje się także do wspomnianych w §. 73. l. 4. nierębnych drzewostanów, podczas kiedy drzewostany przydatne do ścięcia mogą być według wyboru zastępcy ustępującej wspólności, względnie ustępującego posiadacza gruntu, albo w odpowiednim terminie wycięte, albo pozostawione następcy za uiszczeniem oszacowanej wartości. W wypadku zastrzeżonego wyrębu należy się temu, który grunt zamieniony otrzymuje, stosowne odszkodowanie za ubywającą mu tymczasowo z odnośnego gruntu część zwykłego przychodu.

Wymienione w §. 73. l. 5. urządzenia, mogą być według wyboru tego, któremu grunt przyznany został, albo pozostawione przy gruncie za uiszczeniem ich wartości szacunkowej, albo też usunięte w stosownym czasie przez rozwiązującą się wspólność, względnie przez ustępującego posiadacza.

Do złożenia oświadczenia w imieniu wspólności, mającej w myśl poprzednio przytoczonych postanowień prawo wyboru, mają uczestnicy wybrać sobie wspólnego zastępcę. Wybór odbywa się na zgromadzeniu zwołanem przez komisarza miejscowego, na które w myśl przepisu §. 32. wszyscy uczestnicy mają być wezwani, większością głosów obecnych uczestników bez względu na rozmiar ich praw udziałowych.

§. 89.

Przy regulacyi takich gruntów leśnych, których kultura leśna ma być utrzymaną, winien być dla odnośnego lasu sporządzony plan gospodarczy względnie istniejący plan gospodarczy rozpatrzony. Plan ten ma polegać na zasadzie trwałości, a gdyby ta ostatnia z powodu nadmiernego użytkowania lub jakiegokolwiek innego powodu była naruszoną plan gospodarczy tak ułożyć, ażeby ta trwałość została przywróconą. W szczególności należy ograniczyć poboczne użytki do takiej miary, któraby zapewniła utrzymanie rodzaju drzewa i sposobu zagospodarowania odpowiadającego jakości gleby.

Jeżeli jednak ogólny obszar lasu jest tak mały, albo też stosunki zarządu tak są proste, że uregulowanie gospodarstwa według pewnego planu nie jest koniecznie potrzebnem, winno się ustanowić zamiast formalnego planu, sumaryczny program techniczny gospodarstwa lasowego na następnych 10 lat.

Równocześnie winno się polecić posiadaczom lasu, aby wspomniane techniczne programy na następne dziesięciolecia przedkładali władzy politycznej w należytym czasie do zatwierdzenia i nałożyć na nich obowiązek, żeby w razie spowodowanego nadzwyczajną potrzebą odstąpienia od planu lub programu albo w razie, jeżeli wskutek istotnie zmienionych stosunków zachodzi potrzeba dodatkowych zmian w planie gospodarczym lub programie sumarycznym, postarali się o przyzwolenie na takie zmiany ze strony tejże władzy politycznej.

§. 90.

Przy regulacyach wskazanych w poprzednim paragrafie winno się ustanowić porządek lasowy, który ma zawierać:

1. Postanowienia o wykonaniu użytkowania na rachunek wspólny i o rozdziale osiągniętego pożytku lub też przepis, według którego ma się odbywać wykonywanie poszczególnych praw użytkowania a to stosownie do tego, jaki sposób regulacyi przyjęto (§. 22.). Przytem w szczególności wydane być winny wyczerpujące przepisy, co do zaszanowania zagajników lasowych, a zresztą mają być zastosowane w odpowiedni sposób te postanowienia prawa leśnego, które odnoszą się do lasów obciążonych służebnictwami;

2. postanowienia odnoszące się do wywozu z lasu produktów leśnych lub do innego z niemi postępowania, a to w celu odwrócenia niebezpieczeństwa od owadów.

Postanowienia te winny uwzględnić ile możności istniejące stosunki posiadania i istniejące w zwykłych stosunkach miejscowych większe lub mniejsze niebezpieczeństwo od owadów.

§. 91.

Przy ustanowieniu statutu zarządu (§. 57) winno się w miarę zachodzących w każdym poszczególnym wypadku stosunków mieć głównie na względzie, czy należyty tok zarządu wspólnego gruntu wpływa w większym lub mniejszym stopniu na publiczne interesa.

Stosownie do tego i z możliwem uwzględnieniem życzeń i wniosków uczestników winien być przyszły zarząd wspólnego gruntu uregulowanym, przyczem można postanowić, że zwyczajny zarząd powierzy się zarządcy wybranemu przez uczestników, a w razie, gdyby tego rodzaju wybór nie przyszedł do skutku, zarządcy przez Wydział powiatowy zamianowanemu, że jednak przy ważnych zmianach proponowanych w celu utrzymania lub lepszego

użytkowania takiego gruntu, przegłosowani uczestnicy muszą się poddać decyzyi sędziego rozjemczego, albo też władzy administracyjnej.

Jeżeli chodzi o wspólne lasy, dla których w wykonaniu postanowień §. 89. i 90. musi być ustanowiony plan gospodarczy, albo program techniczny i porządek lasowy, należy zarządcy, który w tym wypadku ma być zatwierdzony przez polityczną władzę powiatową, nałożyć obowiązek nadzoru nad wykonaniem planu gospodarczego, lub programu, albo porządku lasowego.

§. 92.

Plan podziału lub regulacyi wymaga zatwierdzenia władzy. Przeciw zatwierdzonemu planowi podziału lub regulacyi nie może być wniesione żądanie przywrócenia do poprzedniego stanu (§. 8. ust. państw.).

§. 93.

Rozprawa celem potwierdzenia przez władzę planu podziału względnie planu wynagrodzenia praw osób bezpośrednio interesowanych, które w poprzednim okresie postępowania ostatecznie ustanowiono, odbywa się w ten sposób, że plan przez komisarza w myśl postanowień §§. 80.—88. ułożony, będzie przez dni 14 wyłożony do przejrzenia przez wszystkich interesowanych w gminach, w których się podział odbywa, będzie na gruncie, o którego podział chodzi wytyczony i na żądanie uczestników przez komisarza objaśniony. Przy podziałach mniejszych rozmiarów, albo całkiem prostych, można za zezwoleniem Komisyi krajowej zaniechać wytyczenia planu na gruncie i objaśnienia tegoż.

Miejsce i czas wyłożenia, jakoteż zamierzone wytyczenie planu, podać należy do wiadomości najmniej na 8 dni przedtem edyktem, który ogłosić należy w gazecie urzędowej krajowej a jednocześnie w gminach powyżej wyrażonych z wezwaniem, aby tak bezpośrednio jak i pośrednio interesowani, wnieśli do komisarza miejscowego pisemnie albo ustnie do protokołu zarzuty przeciw temu planowi, a to w przeciągu 30-tu dni, licząc od pierwszego dnia wyłożenia w gminie.

Przy podziałach, przy których w myśl § 66. ust. 4. i §. 76. ust. 4. zaniechano postępowania co do listy bezpośrednio interesowanych oraz co do rejestru praw udziałowych, ma być każdy bezpośredni uczestnik z osobna zawiadomionym o rozprawie nad planem podziału z wezwaniem wspomnianem w poprzednim ustępie.

Wniesione zarzuty rozstrzyga następnie Komisya krajowa, a w drodze odwołania Komisya ministeryalna.

Termin do wniesienia zarzutów wynosi 14 dni i rozpoczyna się z tym dniem, który bezpośrednio następuje po dniu, w którym orzeczenie Komisyi krajowej doręczone zostało.

§. 94.

Komisarz miejscowy winien sprostować plan zgodnie z orzeczeniami Komisyi krajowej i ministeryalnej i przedłożyć go Komisyi krajowej do ostatecznego zatwierdzenia oraz wskazówek co do wykonania planu.

Potwierdzenie planu podziałowego i zarządzenia Komisyi krajowej co do jego wykonania, winien komisarz miejscowy w tych gminach, których podział dotyczy, obwieścić i doręczyć każdemu z bezpośrednio interesowanych odnośną rezolucyę.

§. 95.

Plan regulacyjny sporządzony przez komisarza miejscowego w myśl postanowień §§. 89.—91., winien być przez tegoż bezpośrednio interesowanym na osobnej w tym celu zwołanej rozprawie do wiadomości podany, objaśniony i przez dalszych 14 dni wyłożony im do przejrzenia. Do udziału w tej rozprawie należy zawezwać poszczególnych bezpośrednio interesowanych z tem nadmienieniem, że ewentualne zarzuty przeciw planowi mogą być wniesione do komisarza miejscowego w ciągu 30 dni, licząc od dnia rozprawy, albo pisemnie albo protokolarnie.

Przy regulacyach, przy których w myśl §. 66. ust. 4. i §. 76. ust. 4. zaniechano postępowania co do listy bezpośrednio interesowanych, oraz co do rejestru praw udziałowych, należy oprócz przepisanego w poprzednim ustępie poszczególnego zawiadomienia ogłosić publicznym edyktem najmniej 8 dni naprzód, miejsce i czas rozprawy nad planem regulacyjnym, w urzędowej gazecie krajowej jakoteż w gminach, w których regulacya ma być dokonaną, a to z wezwaniem powyżej oznaczonem.

Zresztą stosują się także i do planu regulacyjnego postanowienia obu końcowych ustępów §. 93., oraz postanowienia §. 94.

§. 96.

Jeżeli w wykonaniu potwierdzonego planu, wynagrodzenie praw określonych w §. 23. nastąpić ma w gotówce, należą się od kapitału przypada-

jącego wierzycielowi od poszczególnych uczestników w miarę ich zobowiązań w planie ustanowionych, odsetki w wysokości 4 od sta, jeżeli w tym względzie nie nastąpiło inne porozumienie i jeżeli nie zachodzi wypadek kompenzaty z wzajemną pretensyą, wynikającą z tytułu udziału w majątku włączonym do podziału w myśl §. 6. W razie wypowiedzenia ma być kapitał ten spłacony w 10 równych rocznych ratach, z których pierwsza płatną jest w 6 miesięcy po wypowiedzeniu.

Dług ten winien być z urzędu hipotecznie zabezpieczony na gruntach przyznanych odnośnym uczestnikom i to zaraz po innych ciężarach w myśl niniejszej ustawy zabezpieczyć się mających (§. 104.).

Dłużnikowi wolno spłacić dług także i w krótszym czasie.

§. 97.

Jeżeli wartość wynagrodzenia przyjęta za podstawę planu podziałowego, zmniejszyła się przed oddaniem, wskutek jakiejś, chociażby przypadkowej okoliczności, uczestnik otrzymujący to wynagrodzenie, może w przeciągu dni 60 po wykonaniu odnośnej części planu, żądać od innych uczestników uzupełnienia wartości, które dać mu należy w ziemi, jeżeli grunt uległ zmniejszeniu, a we wszystkich innych wypadkach w pieniądzach.

Jeżeli uczestnik został pokrzywdzony w skutek niewypełnienia wydanych przez władzę zarządzeń co do przejścia w nowo powstałe stosunki posiadania lub użytkowania, albo też w inny sposób, może w przeciągu dni 60 po wykonaniu odnośnej części planu, żądać wynagrodzenia pieniężnego od owych uczestników, z których winy pokrzywdzenie wynikło.

Jeżeli przy dzieleniu lub regulacyi wkradł się błąd pomiarowy lub rachunkowy, może uczestnik ponoszący stąd szkodę w przeciągu roku po wykonaniu odnośnej części planu, żądać od uczestników, którym błąd ten wyszedł na korzyść, wynagrodzenia, które dać mu należy w ziemi, jeżeli błąd dotyczył gruntu, a we wszystkich innych wypadkach w pieniądzach (§. 9. u. p.).

§. 98.

Postanowienia §. 97. znajdują odpowiednie zastosowanie także wówczas, jeżeliby która z osób odszkodowanych podług §. 23. została pokrzywdzoną, albo poniosła jaką stratę.

§. 99.

Jeżeli stosunki posiadłości gruntowej wzięte za podstawę planu podziału, zostały w czasie między potwierdzeniem a wykonaniem planu, tak znacznie zmienione wskutek wypadków elementarnych (zmiany biegu wód, trwałe spustoszenia od wód, oberwanie się ziemi i t. d.), że uzupełnienie wartości w §. 97. przewidziane, nie zdoła złemu zaradzić, Komisya krajowa może na żądanie bezpośrednio interesowanego (§. 20.) unieważnić całkiem lub częściowo plan podziału i, o ileby według okoliczności podział był jeszcze możebny i pożądany, zarządzić nowe prace przygotowawcze i wygotowanie nowego planu podziału.

Przeciwko takiemu zarządzeniu wolno każdemu uczestnikowi odwołać się do Komisyi ministeryalnej w przeciągu dni 14 od dnia doręczenia rzeczonego zarządzenia (§. 10. u. p.).

§. 100.

Co do nowych stosunków posiadania i nowych stosunków prawnych, wynikających z planu podziału lub regulacyi, nie mniej co do założenia użytkowania i utrzymania połączonych z podziałem lub regulacyą urządzeń gospodarczych, winien komisarz miejscowy, o ile plan podziałowy lub regulacyjny sam przez się nie wystarcza do dokładnego wyjaśnienia stanu rzeczy, sporządzić osobny dokument (dokument podziałowy lub regulacyjny) i sprawę tę przeprowadzić w przepisanym toku instancyi.

Dokument ten może być rozdzielony na dwie części i to w taki sposób, że w głównym dokumencie uwidoczniony będzie nowy stan posiadania, reszta zaś punktów nie tyczących się bezpośrednio stanu posiadania, będzie odłożoną do dalszych dochodzeń i dodatkowego dokumentu.

§. 101.

Jeżeli przy wykonaniu planu podziałowego okaże się, że ze względu na nowe odgraniczenie parcel i posiadłości byłoby pożądanem przedsięwziąć zmiany w granicach gminy lub obszaru dworskiego, winien komisarz miejscowy spowodować w tym kierunku dochodzenie stosownie do obowiązujących ustaw i przepisów.

§. 102.

Wyższemu Sądowi krajowemu i skarbowej władzy krajowej winno się doręczyć po jednej kopii planu geometrycznego (sytuacyjnego) służącego za podstawę planowi podziałowemu, jako też po jednym odpisie potrzebnych dokumentów dowodowych, a to w celu sprostowania ksiąg gruntowych i ewidencyi katastru gruntowego.

§. 103.

Zamknięcie postępowania podziałowego lub regulacyjnego podać ma Komisya krajowa do wiadomości publicznej w sposób przepisany w §. 60. Od dnia tego ogłoszenia ustaje właściwość władz wyszczególnionych w §. 9. o tyle, iż te pozostają nadal właściwemi tylko jeszcze do orzekania o roszczeniach przewidzianych w §. 97.

§. 104.

Prawa, które na gruncie podzielonym na rzecz trzecich osób są zabezpieczone, przeniesione będą na grunt przyznany tytułem wynagrodzenia bez opłaty należytości, jeżeli tylko przy przeniesieniu nie ma być wpisana ani zmiana w osobie uprawnionego ani zmiana w rozciągłości prawa.

Przeniesienie majątku, lub nabycie prawa na podstawie planu podziałowego albo regulacyjnego jest wolne od opłaty należytości w ciągu 15-letniego okresu licząc od dnia, w którym ustawa niniejsza nabędzie mocy obowiązującej (§. 11. ustawy państwowej).

§. 105.

Prawomocne orzeczenia w tem postępowaniu, wydane przez władze do tego upoważnione, jako też ugody zatwierdzone, mają moc prawną orzeczeń względnie ugód sądowych, albo, o ile chodzi o sprawy z zakresu politycznej administracyi, orzeczeń administracyjnych, a względnie ugód przed władzami administracyjnemi zawartych. Wykonanie owych orzeczeń względnie ugód należy do władz, które byłyby właściwemi dla tego rodzaju spraw po za postępowaniem podziałowem lub regulacyjnem (§. 12. ust. państw.).

§. 106.

Wszelkie podania, protokoły, załączniki, dokumenty prawne, deklaracye, wypisy, orzeczenia, ugody, legalizacye i widymaty wolne są w postępowaniu

podziałowem i regulacyjnem od stempli i należytości bezpośrednich, o ile nie będą użyte do innego celu.

Przedruki map katastralnych w tem postępowaniu potrzebne, wydawane będą za połowę ceny taryfowej (§. 13. ustawy państwowej).

§. 107.

Bliższe przepisy do powyższych postanowień, tyczące się urządzenia służby technicznej przygotowania i wykonania planu podziałowego lub regulacyjnego, skali map i planów, urządzenia robót geodetycznych, dopuszczalnych różnic pomiarowych i rachunkowych, postępowania przy obliczeniu potrzeb na dom i gospodarstwo, przy oszacowaniu gruntów i praw udziałowych, co do wyłączenia pojedynczych parcel gruntu w celu sprzedaży dla pokrycia, albo umniejszenia ogólnych kosztów podziału, co do okoliczności mających się uwzględnić przy projektowaniu wspólnych urządzeń gospodarczych, co do formularzy i t. p. mają być wydane w porozumieniu z Wydziałem krajowym w drodze rozporządzenia.

Rozdział V.

Koszta podziału i regulacyi.

§. 108.

Wynagrodzenie, koszta podróży i wydatki biurowe komisarza miejscowego, jakoteż ewentualnie potrzebnych urzędników państwowych, ponosić będzie skarb państwa (§. 14. ust. państw.).

§. 109.

Fundusz krajowy ponosić będzie:

1. Koszta wysłania delegata Wydziału krajowego w myśl §. 62.

2. Wynagrodzenia, koszta podróży i koszta biurowe personalu technicznego potrzebnego do prac geometrycznych (§. 63.) tudzież koszta zakupna potrzebnych map;

3. Wynagrodzenia i koszta podróży potrzebnych ewentualnie techników melioracyjnych i leśnych oraz dozorców melioracyjnych;

4. Ewentualne wynagrodzenia za inne prace lub materyały użyte dla ogólnych celów podziału lub regulacyi.

Koszta wymienione pod 2—4 będzie ponosić fundusz krajowy przez lat 15, licząc od wejścia w życie tej ustawy.

§. 110.

Lokalności potrzebne w siedzibie urzędowej komisarza miejscowego dla prac komisarza miejscowego i tych, którzy w myśl §. 61. mają z nim współdziałać, winny być dostarczone, utrzymywane i opalane na rachunek tych, którzy bezpośrednio są interesowani w podziałach i regulacyach jednocześnie przeprowadzanych.

Lokalności potrzebnych ewentualnie dla prac powyższych funkcyonaryuszów poza siedzibą urzędową komisarza miejscowego dostarczą bezpłatnie w ten sam sposób bezpośrednio interesowani odnośnego obszaru podziałowego lub regulacyjnego. Ci bezpośrednio interesowani obowiązani są także dostarczyć pomocników do prac geometrycznych, rekwizytów potrzebnych a łatwych do sporządzenia jako to: kołków do pomiarów, tyk sygnałowych i t. p.

Jeżeli miejsce pracy w obrębie obszaru podziałowego lub regulacyjnego, w którem mają przeprowadzić czynność urzędową komisarz miejscowy lub osoby w myśl §. 61. przy nim współdziałająco, oddalonem jest od biura albo od miejsca pomieszczenia wspomnianych funkcyonaryuszów nie mniej niż 3 a nie więcej niż 15 kilometrów, mają bezpośrednio interesowani dostarczyć bezpłatnie podwód celem przewiezienia owych osób do tego miejsca i odwiezienia ich napowrót do biura, względnie do miejsca zamieszkania.

W razie niedopełnienia w należytym czasie i sposobie obowiązków określonych w tym paragrafie, komisarz miejscowy ma prawo postarać się o to, czego nie dostarczono, a wynikłe stąd koszta pokryć w myśl §. 112.

§. 111.

Dyety i koszta podróży znawców potrzebnych do szacowania oraz wynagrodzenia ludzi użytych do wskazywania granic ponoszą również bezpośrednio interesowani w danym obszarze podziałowym lub regulacyjnym, a to w stosunku do wartości udziałów, z jakimi uczestniczyli w podziale i regulacyi.

§. 112.

Z funduszu krajowego asygnowany będzie komisarzowi miejscowemu fundusz podręczny do wyrachowania się, ustanowiony w miarę przypuszczal-

nego zapotrzebowania, z którego komisarz pokrywać będzie zaliczkowo: 1) koszta wynikłe z zastosowania końcowego ustępu §. 110.; 2) koszta określone w §. 111.; 3) kwoty potrzebne na wypłatę wynagrodzeń w gotówce, które mają być uiszczone przez poszczególnych bezpośrednio interesowanych (§§. 4., 88., 97., 98.) oraz kwoty potrzebne na odszkodowania oznaczone w §. 22. Kwoty wymienione pod 3) zaliczone będą przez komisarza miejscowego wtedy jedynie, jeśli tego zażąda obowiązany do ponoszenia tych kwot.

§. 113.

Co do ostatecznego ponoszenia kosztów, względnie co do obowiązku zwrotu kwot zaliczonych w myśl §. 112. z funduszu podręcznego komisarza rozstrzyga, na podstawie przepisów tego rozdziału w pierwszej instancyi komisarz miejscowy, a w drugiej i ostatniej instancyi Komisya krajowa (§. 45.). Wyjątek stanowią wypadki, w których kwestya tychże kosztów ma być rozstrzygniętą, w myśl ostatniego ustępu §. 114. razem z główną sprawą, w tym bowiem razie tok instancyi w sprawie głównej, stosuje się także i co do kosztów.

§. 114.

Koszta niewymienione w poprzednich ustępach, a w szczególności:

1. koszta powstałe dla interesowanych wskutek osobistego ich udziału w rozprawie, lub z powodu wysłania pełnomocnika i utracone wskutek tego korzyści;

2. koszta porady prawnej lub fachowej, poniesione przez poszczególnych uczestników;

3. koszta wyłożone na odpisy protokołów rozpraw lub innych aktów i kopii planów żądanych przez strony;

4. koszta rozpraw, które ze względu na prawidłowy tok podziału, lub regulacyi były zbędne i które tylko dla osobistych korzyści uczestników przez tychże wywołane zostały;

5. koszta rozpraw spowodowanych z winy interesowanych, w szczególności przez jawienie się dopiero na późniejszym terminie albo przez podniesienie lekkomyślnych pretensyj lub podobnych zarzutów;

6. koszta oznaczenia granic znakami granicznymi, jakoteż koszta i odszkodowania za gospodarcze urządzenia, bądź wspólne, bądź takie, które mają na celu podniesienie wartości użytkowania tylko niektórych gruntów (§§. 8.

i 82.) — mają ponosić odnośni interesowani, względnie ci, którzy zawinili i to bezpośrednio t. j. bez brania zaliczki z funduszu wymienionego w §. 112.

Czy w pewnej sprawie zachodzi wypadek oznaczony pod l. 4. lub l. 5. i o ile sprawę przegrywający winien jest koszta spowodowane przez własną winę reszcie interesowanych za użycie doradców prawnych i fachowych zwrócić, należy rozstrzygnąć w toku rozprawy razem z rzeczą główną.

§. 115.

Ci, którzy w myśl niniejszych przepisów, mają ostatecznie sami ponosić koszta zaliczone za nich z funduszu podręcznego, są obowiązani do zwrotu tej zaliczki, w przeciągu dni 30 po doręczeniu odpowiedniego nakazu zapłaty.

§. 116.

Koszta podziału i regulacyi, względnie zwroty należące się funduszowi krajowemu z powodu danych zaliczek, będą ściągnięte w drodze politycznej egzekucyi.

Bliższe przepisy do powyższych postanowień, dotyczących kosztów podziału lub regulacyi, będą wydane w drodze rozporządzeń.

Rozdział VI.

Postanowienia końcowe.

§. 117.

Przekroczenia postanowień planu regulacyjnego, względnie dokumentu regulacyjnego. będą karane przez władzę polityczną grzywną od 1 do 25 zł. albo aresztem od 6 godzin do dni 5, o ile nie uzasadniają czynu karygodnego według innych ustaw, w szczególności ustawy lasowej.

Ten, który w myśl ostatniego ustępu §. 91. ma czuwać nad wykonaniem planu gospodarczego albo programu i porządku lasowego, winien w razie zaniedbania swego obowiązku być ukarany przez powiatową władzę polityczną grzywną od 1 do 25 zł.

Grzywny wpływają do funduszu ubogich tej gminy, w której przekroczenie popełniono.

§. 118.

Termin, od którego niniejsza ustawa ma wejść w życie, oznaczą po ułożeniu odnośnych rozporządzeń, Ministrowie powołani do wykonania tej ustawy w porozumieniu z Wydziałem krajowym. Termin ten będzie ogłoszony w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

§. 119.

Z wejściem w życie niniejszej ustawy przestaje obowiązywać patent cesarski z dnia 5. lipca 1853 (Dz. ust. p. Nr. 130.), o ile odnosi się do wzmiankowanych tamże w §. 1. l. 4. wspólnych praw posiadania i użytkowania (§. 15. ustawy państwowej).

§. 120.

Szczegółowe postanowienia, potrzebne w razie zarządzonego w drodze ustawy krajowej podziału wspólnych gruntów celem odpowiedniejszego wykonania nawodnienia lub osuszenia większych obszarów określi rzeczona ustawa krajowa w każdym poszczególnym wypadku w granicach ustawy państwowej z dnia 7. czerwca 1883 r. Dz. u. p. Nr. 94.

§. 121.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i skarbu.

Wiedeń, 9. grudnia 1899.

Franciszek Józef w. r.

Clary w. r. **Koerber** w. r.

Kindinger w. r. **Kniaziołucki** w. r.